

SALA DE LE...

FLACĂRA

anul xxxii
(1444)
nr 7 vineri
18 FEBRUARIE
1983

● saptaminal editat de frontul democrației și unității socialiste ●

CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

la adunarea festivă prilejuită de împlinirea a cincizeci de ani de la eroicele lupte revoluționare din România anului 1933

Omagiu revoluționar eroismului muncitoresc

pagina 3

Amintire din anii eroici

de MANEA MANESCU ■

Inimă tânără în piept viteaz

de VASILE POGACEANU ■

pagina 2

Grijile unui primar, la țară

paginile 12-13

Din nou

SĂ NE MERITĂM NUMELE!

Acum zece ani apărea în Flacăra primul meu editorial cu privire la felul cum credeam că trebuie făcută Flacăra. Era 17 februarie 1973, nu aveam încă 30 de ani și constat că multe din iluziile pe care mi le făceam atunci au căpătat realitate. Se poate face o presă tranzitivă, se poate face o presă a omului, se poate face o presă revoluționară, cu condiția să-ți iubești țara, să-ți iubești semenii, să crezi în idealul căruiu i te-ai făcut căuzas, să ai talent și să nu ai prejudecăți. Vrînd-nevrînd, și inamicii, și amicii revistei Flacăra vor recunoaște că o revistă care a ajuns de la 20 000 - 25 000 de exemplare, cît îi era tirajul la începutul anului 1973, la peste 300 000 de exemplare, cît este tirajul acum, tiraj de altfel mereu forțat de voința cititorilor, nu este o apariție banală în peisajul presei noastre. Vreau doar să spun că în credința noastră față de Partidul Comunist Român și în dragostea noastră față de cel ce conduce destinele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, trebuie să știm să punem nu atît adeziune formală, cît substanță concretă. Cînd marea povară a construcției naționale va fi purtată, după puteri, de toți cel ce compun această țară,

(Continuare în pag. 8)

ADRIAN PAUNESCU ■

Fotografie de ELENA GHERA ■

ZĂPEZI ȘI PÎINE

*A nins cu o lumină cîntelară,
Zăpezile fîgăduiesc teva,
Din alb fără sîrșit se-ntruchimă,
Halucinantă și elementară,
Priveliștea de aluat de stea,
Priveliștea de spice și de coară
A griului ce-l vom avea la vară,
A nins acum, deci pîine vom avea.
Și două fete către casă cără,
În echilibru blind, povara grea
A piinilor ce vor întemeia
Mirosul lor peste întreaga țară.
Zăpezi și griu, copilăria mea,
Și crivățul în țest la noi coboară.*

Cenaclul Flacăra în turneu

Simbătă 19 februarie Cenaclul Flacăra la Sala Polivalentă din București, începînd cu orele 18.

Am putea face oficial să spunem că biletele se găseseră la casa Sălii Polivalente și la redacția revistei Flacăra, dacă n-am ști că pînă la închiderea ediției acest demers ar deveni profund neadevărat, întrucît, numai în primele ceasuri au fost vindute peste 4 000 de bilete.

Cinci decenii de la marile bătălii de clasă din ianuarie-februarie 1933

Am trăit o parte din viața mea, anii copilăriei și ai adolescenței, în regiunea petrolieră Prahova. De la oamenii sondelor am învățat ce înseamnă exploatarea și aspirarea, dar și mesajul luminos al luptei proletare, revoluționare.

Regiunea petrolieră a avut mult de suferit în timpul primului război mondial. Sondele de țifei au fost inundate sau incendiate pentru a nu cădea în mâinile trupelor străine care invadaseră țara. După război, cu deosebire între anii 1920—1929, regiunea petrolieră cunoștea un nou reviriment economic începând investiții masive pentru extracția țifeiului și modernizarea rafinării. S-au reînțors firmele străine Royal Dutch Shell, Standard Oil și multe alte societăți petroliere cu capitaluri proaspete și programe rapace de îmbogățire. Vătafii din petrol — aceste figuri odioase ale exploatareii — recrutau cu înfrigurare mina de lucru, de pe tot cuprinsul țării, formată în cea mai mare parte din țărani, care cu o ușurință uimitoare își însușeau în aproape șase luni de activitate meseria de sondor la gura pufului. Se recrutau în primul rând țărani din satele prahovene, dar se aduceau și oameni ai satelor din nordul Transilvaniei, din Oltenia și Moldova. Imi aduc aminte, copil fiind, cum vătafii aduceau oamenii încolonați la Moreni pentru a-i „vinde” societăților petroliere. Incepea trierea în funcție de cunoștințe elementare și puterea fizică. Vătaful, suit pe căruță, striga numele și prenumele la care respectivul răspundea „zent”. După ce îl mai întreba de unde este și cu ce ocupație se înțeleținea, vătaful cu ochi de pasăre răpitoare se uita fulgerător la om și striga:

— Trece la stînga, mă! Tu te duci la șchele Piscov să lucrezi la Creditul Minier! Și vătaful ducea creionul la gură după care bifa pe listă pe cel strigat. Venea alt muncitor la rând:

— Ce dracu, mă, te-a făcut mă-ta la șapte luni de ești așa de pirpiriu! Ce să fac cu tine?

— Primiți-mă și pe mine, domnule, că sînt tocmai din Maramureș — se ruga omul, văitîndu-se. Am șapte copii și mor de foame!

— Bă, gunoi, îți plăteș drumul și te duci înapoi acasă! Zbiera ca apucat vătaful.

Urma un alt „zent” și așa pînă ce vătaful categorisea toți oamenii și-i împărțea pe șchele și societăți. Se înțelege că pentru recrutarea minii de lucru mișunau zeci și zeci de astfel de vătafi în regiunea petrolieră, unii dintre ei își ziceau „antreprenori”, fiindcă făceau o serie de lucrări, mai ales săpatul șanșurilor pentru conducte sau gropi pentru rezervoare pe care le executau cu muncitorii aduși de pe tot cuprinsul țării și pe care îi exploatau sălbatec. „Instituția vătafilor” era feroce. Acești recruitori aveau o înfățișare de brute și se băteau între ei pînă la omor, din motive de concurență, pentru prețul de vânzare a oamenilor. De multe ori am asistat cînd vătaful striga:

— Trece mă la grupa 1 000!

— Trece mă la grupa 1 500!

Am întrebat pe tata ce însemnau aceste grupe:

— Ei dragul meu copil, imi zise tata, ce să fie, atît costă un om ca să-l predea la societate. Am aflat de la tata că în preț se cuprîndea costul transportului din localitatea de domiciliu de unde fusese adus muncitorul și, bineînțeles, cîștigul vătafului pentru recrutarea fiecărui om.

Regimul de muncă al acestor oameni era de 12 ore pe zi la gura sondei, unde se lucra în condiții foarte grele, în două schimburi, pe salariu de mizerie. Noi, copiii, mergeam la „barăci” care erau un fel de cocioabe, insalubre, pline de insecte, dar care ne atrăgeau, fiindcă sondorii ne spuneau povești frumoase, declamau poezii și cîntau cîntece din folclorul de prin locurile lor de baștină. Într-o baracă în care locuiau mineri veniți de prin părțile Hunedoarei, am auzit cîntîndu-se Internaționala.

Aceasta era o față a monedei. Firește că fața cealaltă arăta altfel. Eram copil, dar din instinct simțeam nedreptatea, cînd vedeam aventurieri veniți din cele patru puncte cardinale ale globului, etalînd aroganța, sfidarea, desfrîul și luxul pentru a exploata oamenii și principala bogăție a țării — țifeiul. Și astăzi se pot vedea la Moreni vilele construite de trusturile americane, engleze, olandeze, franceze, belgiene, italiene, pentru ca în ele să locuiască „specialiștii” aduși din țările lor, care organizau exploatarea

sălbatică a terenurilor petroliere. În „colonii”, casele se construiau după arhitectura fiecărei țări. Așa cum spuneam, se pot vedea și astăzi casele tip englezesc, olandez sau „western”. În fiecare colonie, în afară de vile, se construiau piscine, terenuri de golf și de tenis, restaurante, tot felul de locuri de agrement. Localnicii le spuneau „bordehauz” acestor colonii. De aceea, noi, copiii, spuneam acasă că ne ducem la „bordehauz”, care intrase curent în vocabularul nostru. De fapt ne duceam la gardurile foarte înalte care înconjurau coloniile și cu briceagul scoteam cite un dop de la șipcă pentru a ne uita ce se vede în colonie. Ni se părea un vis cînd priveam vilele frumoase, piscina cu apă albastră, fete jucînd tenis, bărbați jucînd golf și tot felul de sporturi și distracții pe care le vedeam pentru prima oară. Gardienii care păzeau coloniile erau români, oameni nevoiași, care ne lăseau să stăm pe lângă colonii, chiar uneori ne lăseau să intrăm înduntru, dar numai pentru cîteva clipe, cînd rămîneau extaziați de „frumusețea” acestor locuri unde își petreceau zilele „specialiștii străini”, mai bine zis „oamenii” magnaților petrolului, fiindcă în aceste colonii locuiau tot felul de aventurieri prin care trusturile străine exploatau țifeiul țării. În aceste colonii

AMINTIRE DIN ANII EROICI

cu drept de extraterritorialitate, nedeclarată oficial, se organizau chermize, baluri, chefuri, care deseori degenerau în scandaluri, bătăi și omoruri. Noi, copiii, auzeam după muzică că este vorba de petrecere și fuga ne duceam la colonii să ascultăm la ulucă și să adunăm lucruri pe care uneori bețivanii de acolo le aruncau peste gard. Dacă se întimplau lucruri grave, pînă la crimă, autoritățile române nu se amestecau, lucrurile se rezolvau de trustul străin respectiv. Specialiștii străini se comportau ca stăpîni, servindu-se de cozi de topor, ca vătafii, informatorii, provocatorii de meserie și bineînțeles de poliție.

Societățile străine, cu ajutorul avocaților străini și autohtoni, luau perimetrul petroliere de la stat sau de la particularii pe redevențe înfime, făcînd ca în cadrul țifeiului. Escrocheriile cu perimetrul petroliere constituiau adevărate scandaluri politice la ordinea zilei, magnații petrolului lucrînd mină în mină cu politicienii autohtoni, care pentru tantiemele grase pe care le primeau, puneau țara la meaz trusturilor străine. Incepea cu casa regală, camarila ei și partidele burgheze își aveau reprezentanții lor în consiliile de administrație ale societăților petroliere. Petrolul era cea mai mare sursă de îmbogățire în România burghezo-moșierească.

După o perioadă de „boom” petrolier, în anul 1929, începu marea criză economică mondială ale cărei tentacule prinseseră și țara noastră. Activitatea industrială stagna, investițiile erau blocate, șomajul se făcea tot mai simțit, în primul rînd, printre muncitori. Și în regiunea petrolieră efectele crizei făceau ravagii. Producția de țifei a fost mult redusă, săparea sondelor noi a fost limitată. Pe Valea Prahovei numărul sondelor creștea în fiecare zi, astfel că în 2—3 ani existau mii de muncitori fără lucru și fără mijloace de existență. În toate centrele petroliere și cu deosebire la Ploiești, Cîmpina și Moreni, muncitorimea se organiza pentru bătăliile de clasă, împotriva asupririi și împilării. În anii grei de criză, muncitorii organizau întruniri, urmate de manifestații de stradă, pentru revendicări profesionale, politice și sociale. Era impresionantă coeziunea și solidaritatea lor în fața patronatului și a autorităților respective ale regimului burghezo-moșieresc.

În 1933 eram la Ploiești elev în cursul superior de liceu. Tîn minte că primele manifestații muncitorești, prevestitoare ale evenimentelor din 1933, au început încă din toamna anului 1932. Incepuseră greve parțiale în șchele și rafinării, se duceau tratative cu patronatul și organele ministerului muncii. Revendicările juste ale muncitorilor erau mereu respinse. În a doua jumătate a lunii ianuarie 1933 s-a realizat o înțelegere de front unic muncitoresc sub conducerea Partidului Comunist Român în vederea unei bune organizări a luptei de revendicări sociale. La începutul lui februarie 1933, la Ploiești, muncitorii au încetat lucrul, îndreptîndu-se încolonați spre centrul orașului, în jurul Statuiei Libertății. Erau îndeosebi muncitori petroliști de la rafinării și din șchelele petroliere. În clasă noastră eram 3 copii de muncitori și care știam că părinții noștri se află printre manifestații. Cum am auzit că muncitorii sînt la Statuia Libertății, ne-am înțeles să plecăm de la liceu să vedem ce este în centrul orașului. Era o mare de capete, cred că multe mii de muncitori manifestați pentru drepturile lor la viață și la pace. Oratorii se uiau pe Statua Libertății și vorbeau muncitorilor cu înflăcărare, îndemnîndu-i la luptă pînă ce patronatul va cădea de acord cu cererile muncitorilor. Era o disciplină impresionantă. În cîteva ore, jandarmii călări și soldații din regimentele ploieștene, înconjuraseră piața unde se aflau muncitorii. După cite cunosce, deși o parte din conducătorii muncitorimii au fost arestați, ei au fost eliberați ca urmare a manifestațiilor muncitorilor în fața prefecturii județului și a somării prefectului să dea ordin de eliberare a tovarășilor arestați. Dar nu a trecut mult timp și în contextul represiunii generale declanșate în toată țara, cea mai mare parte din conducătorii muncitorilor petroliști, comuniști, socialiști, social-democrați și fără de partid au fost din nou arestați și întemnițați pentru o perioadă de cîteva luni la Doftana.

Organizat și îndrumat de către partid, detașamentul revoluționar al muncitorilor petroliști, împreună cu întreaga muncitorime română, a înscris acum 50 de ani o pagină glorioasă de luptă și izbîndă în istoria eroică a patriei. Manifestări de masă ale oamenilor muncii, ale poporului erau în același timp o chemare la lupta cea mare împotriva fascismului și a războiului, care după venirea lui la putere în Germania nazistă, prevestea pericolul unei noi conflagrații mondiale, în care apoi au fost aruncate pe rînd popoarele Europei și aproape toate popoarele lumii.

Desigur numai fragmentar și cu totul incomplet am redat cîteva aspecte din viața mea trăită printre sonde, țifei și muncitori, evenimentele de acum cinci decenii din regiunea petrolieră, pentru a evoca atmosfera timpului, a societății de atunci care și-au găsit expresia în marea epopee a eroicelor lupte revoluționare din 1933 ale muncitorimii române. În aceste lupte aprige s-au călît puternic masele populare, care în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea clarvăzătoare a Partidului Comunist Român, au realizat eliberarea națională și socială a țării, au construit pe pămîntul patriei noastre societatea socialistă.

1933 — anul de referință istorică al avîntării în mișcare revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, patriot și comunist înflăcărat, care prevestea pe marele și glorioșul conducător al partidului și statului nostru, ctitorul și eroul României contemporane.

1933 — anul în care tovarășul Nicolae Ceaușescu făcea parte din Comitetul Național Antifascist, organizînd masele populare la marea luptă împotriva fascismului și războiului.

1934 — anul în care tovarășul Nicolae Ceaușescu, înfruntînd cu neînfricare și dirzenie cea mai sălbatică teroare, era prezent la Craiova pentru a demasca procesul provocator, intentat de regimul burghezo-moșieresc muncitorilor care participaseră la luptele din ianuarie-februarie 1933.

1933—1983, cinci decenii de eroică activitate revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu în slujba intereselor vitale de progres și bunăstare ale poporului român.

MANEA MĂNESCU

Privind din perspectiva celor 50 de ani care ne despărț de luptele revoluționare ale clasei muncitoare din ianuarie-februarie 1933, vom întîlni în contextul lor personalitatea politică a foarte tînărului pe atunci muncitor revoluționar, conducătorul de azi al Partidului Comunist Român și al României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Explicația acestui fapt o vom afla în realitățile social-economice și politice ale aceor vremi, în avîntul mișcării muncitorești revoluționare din anii 1929—1933, în marile acțiuni greviste, demonstrații și conflicte de muncă ale maselor muncitoare, al căror apogeu l-au constituit luptele de clasă din ianuarie-februarie 1933.

Depășind cadrul unor acțiuni pentru propriile revendicări și interese, luptele petroliștilor, ceferiștilor, metalurgiștilor, textilistilor din acei ani au reprezentat expresia voinței și aspirațiilor de libertate, dreptate socială și pace ale întregii clase muncitoare și ale largilor mase populare. Astfel se explică mișcarea deosebit de amplă de solidaritate cu luptele din ianuarie-februarie 1933 și cu conducătorii lor desfășurate în întreaga țară.

Procesele conducătorilor muncitorilor petroliști și ceferiști au fost continuarea nemijlocită a luptelor din ianuarie-februarie 1933. Pe ordinea de zi se aflau aceleași probleme care au ridicat la luptă clasa muncitoare. Procesele din 1933 și 1934 își aveau izvorul în marea înclăstare social-politică dintre masele populare și burghezie; ele au devenit, datorită combativității maselor și creșterii pestigului partidului comunist, un mare eveniment politic, prilejuind o adevărată verificare a căilor tactice și a raportului forțelor de clasă.

Procesul de re judecare de la Craiova în zilele 4 iunie — 1 iulie 1934 a prilejuit o nouă mărturie a radicalizării muncitorimii din România și o strălucită forță a capacității partidului comunist de mobilizare a maselor în jurul cauzel comune a întregului popor muncitor.

În aceste împrejurări Partidul Comunist Român și-a concentrat toate eforturile pentru a organiza acțiuni de solida-

rizare cu cei arestați. În acest cadru Comitetul Național Antifascist, în rîndurile căruia se afla și tînărul comunist Nicolae Ceaușescu, s-a afirmat cu multă vigoare. Simțul organizatoric, dinamismul și clarviziunea care îl caracterizau de atunci pe tovarășul Nicolae Ceaușescu s-au răsfrînt pozitiv în activitatea de ansamblu a acestei organizații.

Urînd indicațiile date de partidul comunist, Comitetul Național Antifascist și-a concentrat eforturile, împreună cu „Ajutorul Roșu”, sindicatele muncitorești și alte organizații democratice, în direcția dezvoltării în rîndurile maselor populare a unei largi opinii în sprijinul celor implicați în proces, pentru organizarea unor acțiuni de solidaritate, cerînd stingerea înscenării judiciare și punerea în libertate a celor arestați.

În acest sens, comitetul s-a îngrijit de publicarea în organele de presă ale mișcării antifasciste, precum și în cîteva cotidiene burghezo-democratice de mare tiraj, a unor proteste ce condamnau procesul, apreiindu-l drept un act de siluire a drepturilor și libertăților cetățenești. În luna iunie s-a luat inițiativa de a fi trimise la Craiova, la Tribunalul Militar, delegații de muncitori, intelectuali și țărani pentru a protesta contra acelei înscenări judiciare. Comunistul Nicolae Ceaușescu a primit din partea partidului sarcina de a duce și prezenta la Craiova protestul muncitorilor din București. Tot atunci, am primit și eu sarcina să particip cu o delegație de muncitori din Cluj, unde eram student.

În drum spre Craiova, la București, ne-am întîlnit cu delegația condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu și, împreună, am plecat spre locul procesului, ducînd cu noi memorii ce purtau mii și mii de semnături de solidarizare cu acuzații.

Ajunși la Craiova, am cerut președintelui Consiliului de Război al Corpului I Armată să ne programeze ca să depunem mărturie în proces. Intenționam să exprimăm un protest ferm împotriva samavolnicilor antimuncitorești, să predăm acuzațiilor fondurile adunate de către muncitori și să cerem stingerea procesului și punerea în libertate a acuzaților. Drept răspuns am fost de îndată arestați și înalțați Inspectoratului regional de jandarmi. Aici am fost percheziționați, confiscîndu-ni-se toate documentele pe care le aveam asupra noastră: 15 liste de subscripții, 7 proteste ale muncitorilor și șomerilor din București, precum și un memoriu al Comitetului regional antifascist din Cluj, semnat de 200 de persoane, toate exprimînd un energetic protest împotriva judecării petroliștilor și ceferiștilor.

În fața anchetatorilor, tovarășul Nicolae Ceaușescu a evidențiat netemeinicia și ilegalitatea procesului de la Craiova, a ridicat un vehement protest împotriva arestării delegațiilor noastre și a altor delegații trimise de masele muncitoare să se solidarizeze cu acuzații. Cu fermitatea care i-a caracterizat de la început activitatea în mișcarea revoluționară, a declarat fără reținere că venise la Craiova din proprie inițiativă, ca unul care participase activ la stingerea de semnături pe memoriile de protest și de solidaritate pe care le aducea cu sine. S-a impus atunci personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, rolul său ca militant de seamă al Partidului Comunist Român în apărarea cauzel drepte a luptei muncitorilor împotriva exploatareii și asupririi, pentru independența și suveranitatea României.

În fața acestei situații, anchetatorii din Craiova ne-au trimis la Siguranța gene-

rală din București; aici s-au întreprins împotriva noastră cercetări mai „calificate”, cu metode de teroare și intimidare mult mai dure, pentru a recunoaște că vasta acțiune de protest întreprinsă împotriva procesului de la Craiova, care a cuprins întreaga țară, era opera comunistilor; că numeroasele delegații care se prezintă la proces și cer anularea lui erau acțiuni organizate de către Partidul Comunist Român, ceea ce era pe deplin adevărat. Dar noi n-am recunoscut aceasta.

Neajungînd la nici un rezultat, Siguranța generală ne-a trimis înapoi la Craiova pentru a ni se întocmi acte de trimitere în judecată. Față de dirzenia noastră, exprimată și mai hotărît de tovarășul Nicolae Ceaușescu, Parchetul Tribunalului Dolj — care nu ne-a putut dovedi culpabil — s-a văzut nevoit să ne pună în libertate cu trimiterea „la urmă” și obligația de a ne prezenta fiecare la secțiile de poliție din orașele de reședință. Cu această ocazie a ieșit încă o dată în evidență spiritul de vigilență revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, care a sesizat că îndată ce vom ieși de la procurorul șef, unde fuseserăm anchetați, vom fi arestați din nou de către agenții Siguranței, care ne așteptau pe coridor. Protestînd energic în fața procurorului șef, acesta a invitat în biroul său pe agenții de pe coridor și astfel am putut să ne desprindem din mâinile Siguranței din Craiova.

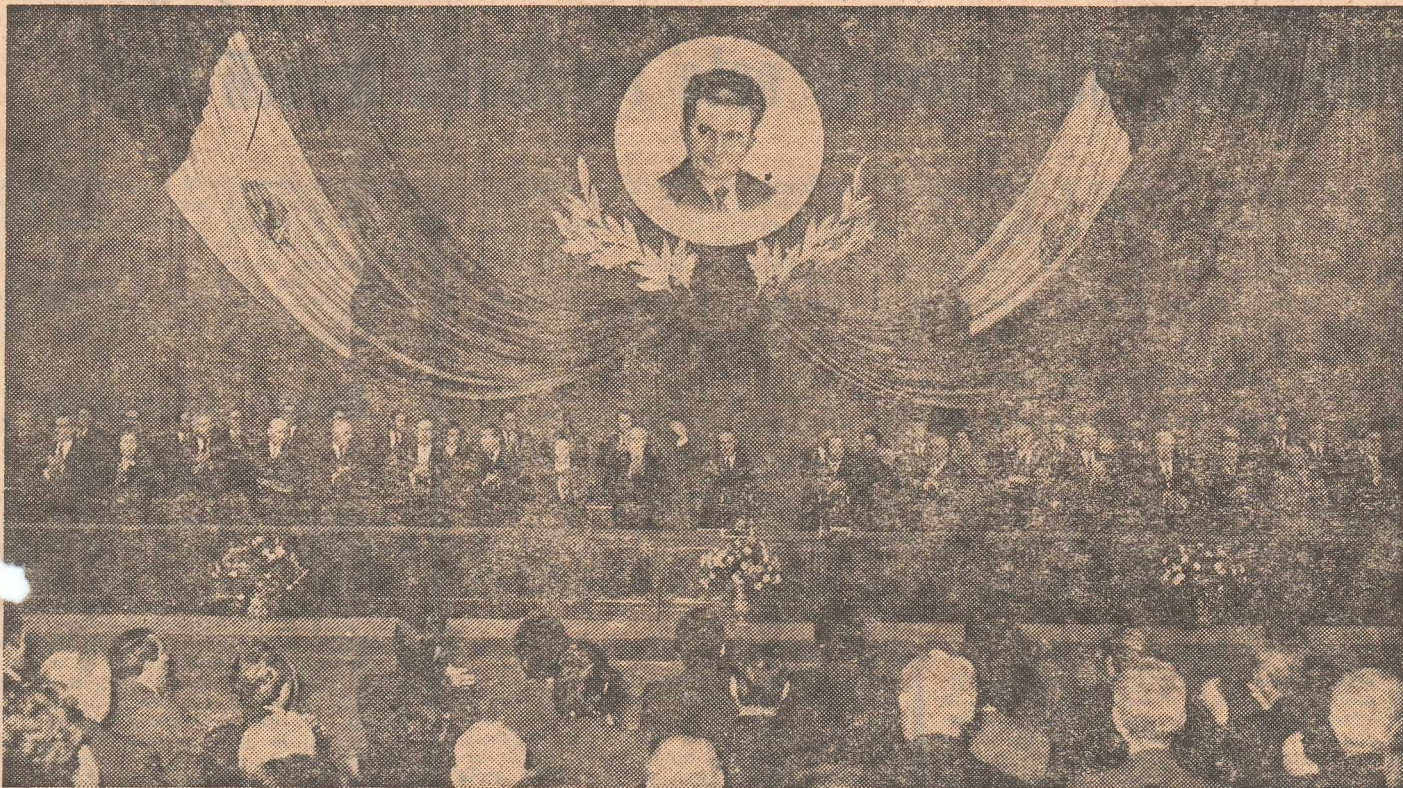
Înfruntînd, în continuare, cu aceeași tenacitate, măsurile represive ale autorităților, tovarășul Nicolae Ceaușescu și-a urmat cu nedezmințită credință destinul revoluționar. Izvorul țării, dirzeniei sale de neînduplecat, al spiritului de sacrificiu revoluționar. Izvorul țării, dirzeniei sale de neînduplecat, al spiritului de sacrificiu revoluționar. Izvorul țării, dirzeniei sale de neînduplecat, al spiritului de sacrificiu revoluționar. Izvorul țării, dirzeniei sale de neînduplecat, al spiritului de sacrificiu revoluționar.

VASILE POGĂCEANU

INIMĂ TÎNĂRĂ ÎN PIEPT VITEAZ

50 de ani de la eroicele lupte revoluționare ale muncitorimii române

Adunarea festivă din Capitală

În prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, miercuri, 16 februarie, a avut loc o adunare festivă consacrată împlinirii a 50 de ani de la eroicele lupte revoluționare din 1933 ale muncitorimii române, care au marcat o nouă etapă în istoria mișcării muncitorești revoluționare din țara noastră, demonstrând maturitatea politică a clasei muncitoare, afirmarea ei ca forța socială cea mai avansată, în stare să conducă masele populare, întregul popor, în lupta contra asupririi burghezo-moșierești, pentru o viață mai bună, pentru apărarea libertăților democratice, a păcii și independenței naționale.

În mod semnificativ, evocarea eroicelor lupte muncitorești revoluționare din ianuarie-februarie 1933 coincide cu împlinirea a 50 de ani de strălucită activitate politică și revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, care s-a afirmat din fragedă tinerețe ca un remarcabil luptător revoluționar, ca un strălucit militant pentru întărirea capacității de acțiune a clasei muncitoare, a unității și coeziunii rin-

durilor sale. Întregul popor român aduce, în aceste momente istorice solemne, prinosul său de dragoste și recunoștință secretarului general al partidului, președintelui republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, simbolul unității noastre de astăzi, care și-a consacrat și își consacră întreaga viață fericirii și bunăstării poporului român, ridicării României socialiste pe cele mai înalte culmi de progres și civilizație, într-o lume a păcii, înțelegerii și colaborării internaționale.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea partidului și statului, aflați în prezidiul adunării festive, au fost salutați de tovarășul Gheorghe Pană, membru al Comitetului Politic Executiv, prim-secretar al Comitetului municipal București al P.C.R. În cadrul adunării, au luat cuvîntul tovarășii Dumitru Dragomirescu, Traian Hulubescu, Rada Tănase, Ion Popescu-Puțuri, care au evocat luptele din 1933 ale muncitorimii române și au adus un profund omagiu celor care s-au jertfit pentru cauza și interesele clasei noastre muncitoare și ale poporului român. Toto-

dată, vorbitorii au pus cu putere în evidență rolul pe care l-a avut tovarășul Nicolae Ceaușescu în organizarea și conducerea marilor bătălii de clasă, precum și activitatea sa neobosită pe care o desfășoară în fruntea partidului și statului pentru edificarea societății socialiste multilaterale dezvoltate pe pământul României. „Este o mare mîndrie pentru noi, care am trăit evenimentele din 1933, a spus unul dintre vorbitori, să știm că tînrul care își afirmase încă din acel an o gândire cutezătoare, revoluționară, privind dezvoltarea viitoare a patriei, a fost printre noi, cu noi, în fruntea noastră, iar astăzi conduce de aproape două decenii, cu abnegație și clarviziune politică, destinele istorice ale poporului român, drumul patriei spre progres și civilizație”.

Întîmpinat cu puternice aplauze și ovății, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu. În cuvîntare, urmărită cu deosebit interes, cu deplină satisfacție și aprobare de cei prezenți, se arată că luptele revoluționare din 1933 au constituit momentul culminant al marilor greve și demonstrații din anii 1930-1933 ale muncitorilor și altor categorii sociale împotriva

măsurilor adoptate de clasele exploata-toare burghezo-moșierești, care duceau la intensificarea exploatații și asupririi, urmărind să iasă din marea criză economică mondială pe seama maselor largi populare. În același timp, cercurile reacționare intensificau politica de fascizare a țării și pregătirile de război. Pe plan mondial, deosebi în Germania, se manifesta cu putere activitatea grupărilor fasciste, se intensificau acțiunile agresive, războinice.

În aceste împrejurări interne și internaționale, Partidul Comunist Român, împreună cu alte forțe muncitorești și democratice, a acționat cu toată hotărîrea împotriva politicii de fascizare și de pregătire de război, pentru apărarea drepturilor oamenilor muncii, a libertăților democratice, a independenței și integrității țării. „Acum, la 50 de ani de la marile lupte revoluționare — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — aducem un omagiu revoluționar muncitorilor și luptătorilor revoluționari care și-au jertfit viața pentru interesele generale ale clasei muncitoare. Jertfele lor nu au fost zadarnice. Generații după generații vor cinsti totdeauna pe eroii de la Grivița, pe toți luptătorii revoluționari, patrioți și democrați, care nu au precupețit nimic, și-au dat viața pentru eliberarea socială și națională, pentru dezvoltarea patriei, pentru independența și suveranitatea sa”.

S-a subliniat, de asemenea, că îndeplinind rolul de organizator al marilor acțiuni revoluționare din 1933, Partidul Comunist Român și sindicatele revoluționare muncitorești au reușit să realizeze o largă colaborare cu socialistii și social-democrații, cu alte sindicate muncitorești, fapt care a asigurat succesul marilor bătălii de clasă. Un rol de seamă în organizarea acestor acțiuni, din însărcinarea partidului, au avut Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Vasilichi, Ilie Pintilie, Dumitru Petrescu, Constantin Doncea, Stoica Chivu, Emil Popa, Vasile Bigu, Panait Bogătoiu și alte zeci și zeci de activiști revoluționari. În aceste bătălii de clasă s-a dezvoltat unitatea clasei muncitoare, frontul unic între comunisti, socialisti și social-democrați, unitate care avea să devină factorul hotărîtor pentru înfăptuirea revoluției de eliberare națională și socială de la 23 August, pentru întreaga dezvoltare a României pe calea progresului și civilizației.

După ce a trecut în revistă cele mai importante aspecte ale politicii interne și externe a partidului și statului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: „Cinstind luptele revoluționare din 1933, jertfele clasei muncitoare, ale forțelor antifasciste și democratice, pe toți luptătorii care s-au jertfit pentru bunăstarea poporului, pentru dezvoltarea liberă și independența a țării, să ne luăm angajamentul solemn de a acționa cu întreaga răspundere pentru înfăptuirea neabătută a Programului partidului, a hotărîrilor Congresului al XII-lea și ale Conferinței Naționale. Să asigurăm dezvoltarea continuă a forțelor de producție, creșterea bogăției naționale, crearea condițiilor pentru ridicarea continuă a bunăstării materiale și spirituale a poporului, pentru ridicarea patriei noastre pe noi culmi de progres și civilizație”.

ION D. GOIA ■

Studentii în forum

Conferința a XIII-a a Uniunii Asociațiilor Studenților Comunisti din România, ale cărei lucrări s-au desfășurat în zilele de vineri, 11 și sîmbătă, 12 februarie, la Palatul Marii Adunări Naționale din București, s-a impus ca un eveniment de importanță deosebită, apt să atragă nu numai interesul celor peste 125 000 membri ai organizației comuniste revoluționare a studențimii ci, în mod real, al întregii opinii publice românești, al atenției generale.

În prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a tovarășei Elena Ceaușescu, a altor tovarăși din conducerea partidului și statului, forumul studenților comunisti a exprimat o puternică și entuziastă manifestare a adevăratei studențimii la politica partidului și statului nostru, a încrederii și înaltei recunoștințe față de partid, de secretarul său general.

Programată la puțin timp după Conferința Națională a partidului și desfășurîndu-și lucrările în atmosfera de puternică efervescență creatoare, de înaltă responsabilitate și vibrantă manifestare patriotică prilejuită de omagierea, de către întregul popor, a peste 50 de ani de activitate revoluționară și a zilei de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, conferința și-a propus să dezbate, în spiritul hotărîrilor conducerii partidului, căile și mijloacele de creștere a contribuției asociațiilor studenților comunisti la realizarea unei calități superioare în procesul de pregătire profesională și politico-ideologică a viitorilor specialiști, potrivit exigențelor actuale și de perspectivă ale dezvoltării social-economice a țării.

În cuvîntarea rostită în deschiderea lucrărilor forumului studenților comunisti, tovarășul Nicolae Ceaușescu a precizat din nou, cu limpezime, aceste exigențe, formulînd un cuprinzător document programatic cu privire la perfecționarea învățămîntului superior și educarea comunistă, în spirit revoluționar și patriotic a tinerei generații de specialiști. Relevînd, într-un tablou succint dar cu elemente de o semnificativă pregnanță, marile succese obținute de poporul nostru în anii construcției socialiste și oprindu-se, de asemenea,

asupra faptului că, în cluda condițiilor grele ale crizei economice mondiale, a împrejurărilor care au determinat un ritm mai încet în primii doi ani ai acestui cincinal, am continuat să înaintăm ferm și să înfăptuim obiectivele privind trecerea țării noastre la un nou stadiu de dezvoltare, secretarul general al partidului a arătat că, pentru realizarea programelor și hotărîrilor Conferinței Naționale a partidului, apare necesară o redimensionare a responsabilităților învățămîntului nostru superior, căruia îi revine un rol deosebit de important în opera de edificare socialistă a țării. În această perspectivă clară și cuprinzătoare, tovarășul Nicolae Ceaușescu a evidențiat sarcinile sporite ce revin studenților și profesorilor lor de a-și aduce o contribuție mai însemnată la progresul general al societății, pe măsura condițiilor materiale foarte bune care au fost asigurate procesului instructiv-educativ. Ca o expresie elocventă a preocupării conducerii de partid și de stat pentru dezvoltarea învățămîntului, pentru formarea cadrelor necesare economiei naționale, se impune, de exemplu, faptul că în epoca istorică deschisă de Congresul al IX-lea al partidului școala românească a beneficiat de investiții de peste 25 miliarde lei și de alte circa 8 miliarde pentru dotări în afara bugetului prevăzut pentru funcționarea sistemului școlar și universitar. În strînsă legătură cu amploarea acestor investiții sociale, este un adevăr că în același rîstimp a sporit calitatea pregătirii profesionale și practice a studenților, fapt ce se poate remarca atît prin notele bune obținute de cei mai mulți dintre aceștia cit și prin creșterea numărului de studenți cuprinși în activitatea științifică, de cercetare și proiectare. Pe drumul trasat de conducerea partidului, activitatea de cercetare din învățămîntul superior a adus o contribuție însemnată la modernizarea și perfecționarea economiei naționale, la rezolvarea unor probleme concrete ale producției, la realizarea de noi materiale, tehnologii și utilaje cu performanțe superioare, la abordarea unor teme de mare perspectivă.

Răspunzînd cu entuziasm chemării partidului, studențimea României socialiste s-a angajat, în același timp, cu întreaga

sa energie și dorință de afirmare în munca eroică pentru realizarea unor mari obiective economice, în cadrul șantierelor naționale ale tineretului de la Canalul Dunăre — Marea Neagră, Combinatul minier Oltenia, pe șantierul de îmbunătățiri funciare, pretutindeni unde tineretul studențesc a fost chemat să dea proba de foc a conștiinței sale patriotice, revoluționare. Pentru aceste eforturi, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adresat cuvinte calde, de apreciere, primite, cum este ușor de înțeles, cu o deosebită satisfacție de studenții participanți la lucrările conferinței.

Subliniînd că o cerință esențială a educației comuniste a tineretului universitar este dezvoltarea sentimentului de solidaritate și prietenie între toți tinerii patriei, fără deosebire de naționalitate în cadrul unui învățămînt unitar, bazat pe concepția materialist-dialectică și istorică, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adresat studenților îndemnul de a se pregăti temeinic și de a deveni, ca specialiști, adevărate personalități ale muncii, trăind în cultul valorii, al noului și al dorinței de progres, dovădindu-se oameni cu un larg orizont de cunoaștere și de acțiune, autentici patrioți și revoluționari, dedicați operei de propășire a poporului român și implicîndu-se, totodată, cu toată fermitatea, în fîurirea unui destin de pace al lumii. „Aveți, dragi tovarăși și prieteni — sublinia secretarul general al partidului — minunate condiții de viață, de învățătură, de muncă. Trăiți într-o epocă de mari transformări revoluționare. Sinteți moștenitorii unor glorioase tradiții de luptă ale poporului, ale comunistilor. Faceți totul pentru a vă ridica la nivelul acestor minunate tradiții și condiții de viață și învățătură. Ridicați-vă neconștient spiritul revoluționar, nivelul de cunoștințe din toate domeniile! Pregătiți-vă pentru a fi întotdeauna revoluționari, pentru a acționa împotriva a tot ceea ce este vechi, perimat și nu mai corespunde noilor cerințe de dezvoltare, pentru promovarea cu întregul curaj a noului în toate domeniile de activitate! Vouă vă revine înalta misiune de a duce mai departe făclia progresului și civilizației, de a urca și de a ajunge la înălțimile luminoase ale societății comuniste! Pregătiți-vă pentru a fi participanți demni, activi pen-

tru a asigura ridicarea patriei noastre pe cele mai înalte culmi de progres și civilizație, pentru a-i asigura libertatea, independența, pentru a asigura viața tot mai liberă și mai îmbelsugată a poporului nostru în societatea comunistă!”

Stăruitoarea forță a acestor cuvinte de a reprezenta îndemnuri apropiate, pînă-tești, și-a adăugat un înțeles aparte atunci cînd secretarul general al partidului a arătat, în cuvîntarea sa, că nu dorește să se refere și la anumite lipsuri și neajunsuri ce se manifestă încă în activitatea organizației revoluționare a tineretului studențesc, apreciînd că participanții la conferință vor înțelege aceasta ca pe un semn al încrederii ce li se acordă și că se vor opri ei înșiși asupra problemelor ce se impun a fi discutate, hotărînd asupra măsurilor necesare pentru ridicarea pe o treaptă calitativă nouă a activității tuturor asociațiilor studenților comunisti.

În numele Biroului și Secretariatului Comitetului Central al U.T.C., tovarășul Nicu Ceaușescu, secretar al C.C. al U.T.C., care a condus ultima parte a lucrărilor conferinței, a adresat Consiliului U.A.S.C.R. nou ales, comitetului executiv și biroului acestuia sincere felicitări și le-a urat succese în îndeplinirea sarcinilor pe care conducerea partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu personal le pun în fața tinerei generații.

Ca un ecou al dezbaterii desfășurate într-o atmosferă de vibrant entuziasm tineresc și, în același timp, în spirit realist, critic și autocritic, scrisoarea adresată tovarășului Nicolae Ceaușescu, în încheierea lucrărilor conferinței, de delegații ce au reprezentat studenții din cele 19 centre universitare ale țării a relevat angajamentul lor solemn de a desfășura o activitate mai susținută, sub conducerea organizațiilor de partid, pentru îndeplinirea întocmai a mobilizatoarelor indicații și îndemnuri formulate de conducătorul partidului și al României, părintele iubit al tinerei generații, față de care studențimea română își exprimă, laolaltă cu întregul popor, dragostea și recunoștința cu prilejul omagierii a 50 de ani de activitate revoluționară și al aniversării zilei sale de naștere, pentru activitatea neobosită ce o consacră prefacerilor revoluționare în societatea românească, pentru dezvoltarea ascendență a patriei și pentru afirmarea tot mai puternică a României în rîndul națiunilor lumii.

DUMITRU ELIADE ■

„Să dăm posibilitatea acelor care muncesc mai bine să câștige mai mult. Nu trebuie să avem nici o teamă, chiar dacă unii vor câștiga de două ori mai mult, dacă acesta este rezultatul muncii lor“

Cuvintele secretarului general al partidului, concluzie a unei etape în economie și, totodată, îndemn spre reconsiderarea unor obișnuințe în ce privește măsura calității și a cantității, devin în actuala conjunctură economică, de maximă angajare, nu numai idei de căpățîi, dar și prilej de a face din idee fapt. Calitatea muncii, iată ce trebuie să avem mai bine în vedere! Fiindcă orice lucru, se știe, poate fi făcut în două feluri: la pragul de jos al calității — situație care-l face util, dar într-un sens foarte restrîns, și la pragul cel mai înalt al calității, acolo unde lucrul acesta poate să intre în competiția mondială a valorilor. Sînt situații cînd, prea atenți cu cantitățile, pierdem din vedere că mai binele se produce prin angajare sufletească dar și prin efortul concentrat al unor inteligențe, prin realizarea deplină a unor competențe. Despre cum se măsoară și despre cum ar putea fi mai bine măsurate calitatea și competența — și, ca o consecință firească, despre modalitățile stimulărilor materiale și morale — scriem în cele ce urmează, convinși fiind că avem și motivele și puterile să contribuim, prin așezarea mai firească a treburilor în fiecare sector de activitate, la prosperitatea generală.

Un inginer între doi cai

Inginerul Nicolae Gonțea pare a fi ceea ce se cheamă un om deștept, chiar dacă el spune că nu e greu să fii așa cîta vreme alții nu sînt. Își plimbă mina pe o hirtie de ozalid și zice: „Numai dunga asta pe care o vedeți aici înseamnă 32 de milioane. Putem să-i câștigăm. De ce să-i pierdem?“ Dungă dintr-astea a mai tras el, de multe ori, în viață, și cine l-a ascultat chiar a reușit să câștige. Cu cîțiva ani în urmă, cînd trebuia să se construiască recordul feroviar la Combinatul de fire și fibre poliesterice din Cîmpulung Muscel, Institutul de proiectări căi ferate a propus două variante, fiecare dintre ele implicînd un volum mare de terasamente și lucrări de artă. În prima variantă ar fi fost necesară construirea unui tunel de 230 și a unui viaduct de 100 metri. În varianta a doua ar fi fost nevoie să fie săpate niște tranșee de 19 metri adîncime și să se înalțe un pod de 335 de metri. Și tocmai cînd prima dintre ele fusese avizată, tocmai atunci a apărut și inginerul Nicolae Gonțea, propunînd o documentație nouă, conform căreia se reduceau lungimea liniei și volumul lucrărilor de terasamente și era eliminată construirea tunelului și a viaductului. Accesul feroviar al combinatului se construiește, bineînțeles, după ideea inginerului Nicolae Gonțea, dar mai departe lucrurile se complică, în ciuda faptului că Institutul de inginerie tehnologică și proiectare pentru industria chimică I.I.T.P.I.C. se comportă exemplar. Văzînd că, în baza referatului întocmit de Institutul de proiectări căi ferate, Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor infirmă calitatea de inovație documentației inginerului Gonțea, I.I.T.P.I.C. se adresează Ministerului Industriei Chimice: „Indiferent dacă documentația prezentată de inginerul Nicolae Gonțea este sau nu o inovație, este o realitate că intervenția făcută cu scopul de a modifica o investiție oneroasă a adus Ministerului Industriei Chimice economii reale care însumează circa 33 milioane lei. Apreciînd că o obligație morală — că găsirea unei soluții pentru retribuirea inginerului Nicolae Gonțea cel puțin cu restituirea cheltuielilor efectuate de acesta pentru deplasările pe teren și redactarea lucrării, propunem ca Ministerul Industriei Chimice sau Combinatul de fire și fibre Cîmpulung Muscel, ca beneficiari direcți ai reducerii investiției cu 33 milioane de lei, să inițieze o premiere corespunzătoare legislației în vigoare, din fondurile alocate pentru asemenea activități“. Apreciînd utilitatea documentației elaborate de inginerul Gonțea în afara obligațiilor sale de serviciu și pe cheltuieli proprii, Ministerul Industriei Chimice se adresează la rîndul Ministerului Construcțiilor de Mașini: „În scopul recompensării eforturilor depuse, vă rugăm să aprobați premiarea tovarășului Nicolae Gonțea din fondurile Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini, avînd în vedere că în conformitate cu reglementările în vigoare recompensarea nu se poate face decît în cadrul sectorului unde este retribuit“. Dar Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini nu are comun cu această poveste decît că inginerul se află încadrat într-una din unitățile sale, la Institutul de proiectări pentru mașini și unelte electrice.

Astfel, inginerul Gonțea se vede aruncat, cum s-ar zice, între doi cai. Cineva ar trebui totuși să se înduplece și să-l ridice în șau, zicem noi, pe măsura unei socoteți cinstite și chiar dacă socoteala aceasta nu este de așteptat că s-ar putea limpezi și prin concursul specialiștilor în căi ferate, fiindcă acestora din urmă, înțelegem, inginerul Gonțea le apare ca un fel de piatră rea. După '46, cînd a absolvit facultatea și-a devenit inginer de căi ferate,

el a lucrat, cum spune, mai mult în domeniul construcțiilor de mașini, dar în cadrul acestui domeniu tot meseria învățată și-a exercitat-o, ocupîndu-se cu întocmirea planurilor generale pentru amplasamente de fabrici și cu construirea de drumuri și căi ferate pentru aceste fabrici. Că, uneori, ideile sale s-au dovedit de folos și altor domenii decît acela al construcțiilor de mașini, aceasta nu este vina lui, spune inginerul Gonțea. În '52, pentru calea ferată forestieră de la Piatra Neamț la Cujești, a luat 180 000 de lei. Bani, nu glumă, zice el, și pentru că abia se insurase i-a cumpărat nevastei, medic hematolog, o superbă blană de astrahan, niște covoare persane și alte scumpeturi care i-au pierit toate de sub ochi, odată cu nevasta de care a divorțat prin '60. Casa în care el stă acum, un apartament de două camere, se află trecută în acte tot sub numele nevastei. Casa aceasta, zice, a cumpărat-o după ce prin '55 a studiat terenul de la Inotești-Ceptura și în locul funicularului pe care unii specialiști îl considerau absolut necesar el a zis că se poate face, fără cheltuieli deosebite, o cale ferată normală. A luat și atunci, zice, 42 000 de lei. Lar ceva mai tîrziu, pentru trecerea peste barajul de la Paltinu a fost răsplătit cu alți 36 000. În urma unei soluții îndrăznețe de construire a drumului de acces la mina Herja, a câștigat 15 000 lei pentru munca de proiectare și alți 18 000 pentru inovație, pentru ideea propriu-zisă. Din cîți bani a avut, s-a ales în primul rînd cu o mașină Dacia 1300, cu care a străbătut, fără „bonuri de benzină“, de la un capăt la altul al țării, tot din buzunarul lui scoțînd și bani pentru ridicările topometrice sau pentru plata desenatorilor ce l-au ajutat să prezinte „planurile de amplasare“, totdeauna altele și întotdeauna mai ieftine decît ale unor colective autorizate să lucreze pe banii statului. În legătură cu felul cum i-au fost răsplătite ideea, munca și cheltuielile privitoare la calea ferată de la Cîmpulung Muscel, trăiește, după cum zice, o mare nedumerire, dar este încrezător că se va găsi, cit de repede, o rezolvare cinstită. Ne exprimăm la rîndul nostru încrederea că toți factorii implicați își vor face o datorie de onoare din reluarea acestui caz și rezolvarea lui, într-adevăr, cinstită. În așteptarea acestei vesti ne mai rămîne să spunem că inginerul Gonțea n-a stat degeaba. Cînd arată o linie care, zice, ea singură valorează 32 milioane de lei, el își plimbă mina pe un plan de amplasare a unei căi ferate pentru o fabrică de la Vălenii de Munte iar planul acesta, ne încredințăm, asigură o economie totală de 34,5 milioane față de proiectele existente. Un alt proiect, pentru o fabrică de la Băbeni, ar aduce și el o economie de 14,5 milioane.

Ideile inginerului Gonțea sînt, în cel mai înalt grad, o muncă patriotică, dar drept ar fi ca măcar cheltuielile făcute de el pentru a elabora documentațiile după tot tipul muncii de proiectare să-i fie restituite urgent.

DUMITRU ELIADE ■

Roțile, bețele și progresul tehnic

La Pitești, ca să-l cunoaștem pe Vasile Dumitrescu, am trecut printr-o poartă asemănătoare cu intrarea într-o fermă agricolă, am ocolit un tractor și am pătruns într-un atelier cu spații nu prea generoase, dar ticsite cu instalații indispensabile unui învățămînt tehnic modern. La un ceas al serii cînd lumea, firește, se distrează sau își trage sufletul, odihnindu-se. Omul căutat s-a dovedit a fi un bărbat între două vîrste, cu trăsături delicate, cu o mare finețe în gesturi și în glas, dar cu toată ființa aburită de un soi de oboseală în interstițiile căreia s-a

insinuat și un dram de zădărnicie. Și atunci am știut că ne vom referi mai puțin la invenția conf. dr. ing. Vasile Dumitrescu, motorului cu distribuție variabilă, cunoscută dealtfel din presă și de la televiziune. Atunci am știut că vom scrie ceva mai mult despre om, așa cum ni s-a dezvăluit el într-o scurtă convorbire de seară.

S-ar putea ca părerile noastre să stea pe o iluzie, însă credem că Vasile Dumitrescu a ajuns la un ceas al vieții cînd a aflat ceea ce nu și-ar fi dorit să afle vreodată: curios, mărturisirea interlocutorului nostru, oamenii de suflet sînt foarte rari... Practic, prototipul motorului cu distribuție variabilă este gata demult, intrarea lui în producția de serie este astăzi o chestiune de zile, poate de săptămîni, poate de luni. Ceea ce nici nu mai contează după 12 ani de încercări și eforturi, uneori asemănătoare într-un cursul cu obstacole. Au fost trup și suflet alături de această invenție, de-a lungul anilor, prim-secretari ai județului Argeș, sau oameni cu influență și putere de decizie în domeniul industriei constructoare de automobile, asemeni inginerilor Simion Săpunaru și Ion Giuvelcă. Și cu toate acestea, am înțeles, în ciuda faptului că întru promovarea unei idei fertile au împins umeri mari și puternici, nu este de neglijat eficiența nefastă a bețelor mici strecurate între roțile progresului tehnic. Bățul mic poate fi uneori o ironie a unui coleg; sau obstinția unui funcționar de a uita o hirtie într-un sertar de sub jurisdicția sa atotputernică și de a întîrzia lansarea ei în circuitul căreia i-a fost destinată; sau scepticismul unor cadre tehnice investite administrativ și nu prin vocație cu misiunea de cercetători, dar vîndînd mai mult atașament pentru bătuța pe loc decît pentru privirea ațintită spre viitor. Și așa mai departe.

Dacă despre motoare de automobil este vorba, trebuie spus că omul nu este un simplu piston și, ajuns la capătul cursei, rămîne marcat de obstacolul întîlnit în cale. Și sînt obstacole și obstacole: din interiorul profesiei, care țin de natura inerentă a dificultăților perfectării unei invenții, și din exteriorul profesiei, adică subiective. Cele mai multe obstacole înfruntate de Vasile Dumitrescu, din păcate, au fost pur și simplu subiective. În timp ce Vasile Dumitrescu ne încredința cîteva dintre dezamăgirile sale, sub picioarele noastre a pornit un motor. A mers ce a mers și a stat. Apoi a bătuț la ușă un tehnician și i-a comunicat interlocutorului nostru: a pornit la o mie... Atît de jos? — a întrebât, cu un zîmbet reținut, inginerul. Din prag, tehnicianul a răspuns la zîmbet cu zîmbet. Uneori, datorită unui reporter este și aceea de a relata cit se poate de limpede și exact semnificația unor intîmplări din care ei personal nu pricepe absolut nimic. Și adevărul schimbului de zîmbete întîmplat la Pitești, în seara zilei de 9 februarie a.c., a fost unul singur: sub picioarele noastre se repurtase o nouă victorie tehnică, privind un dispozitiv inercial pentru pornirea tractoarelor, verificat de același inginer Vasile Dumitrescu. Poate nu deosebit de importantă, dar dintre cele care netezesc drumul altei invenții. Recompensei morale nu i-au trebuit decît zece trepte pentru a ajunge la om.

Nu știm ce recompensă materială îi pîndește pe inginerul Vasile Dumitrescu, pentru ingenioasa idee a motorului cu distribuție variabilă, acum pe cale de a intra în producția de serie. Dar știm că încurajarea ce i se cuvenea, ca recompensă morală, a urcat într-o duzină de ani, nu numai odată, mii și mii de trepte, năruindu-se de prea multe ori în brînci, sub un scepticism fără nici o justificare. Și n-a mai ajuns la om. Deși omul a trimțat.

MIHAI PELIN ■

P.S. Vasile Dumitrescu nu ne-a autorizat să așternem pe hirtie aceste opinii și ne-am încălcat cuvîntul numai și numai

pentru că promovarea progresului tehnic, oricum am răsuci lucrurile, a fost și rămîne o chestiune de interes obștesc. Totuși, conform dorinței sale, nu l-am nominalizat pe cei ce i-au stat în cale. Poate și din teama de a nu provoca o resurrecție a împotrivrării. Adică din teama ca însăși mărturia noastră să nu devină cumva băț în roată.

Despre specialistul care creează

Inginerul Mircea Turcu, șef de atelier în Institutul de cercetare științifică și inginerie tehnologică pentru mașini-unelte și agregate „Titan“, s-a născut în 1942. El este ceea ce se cheamă un om bine realizat profesional, intrucit a voit să ajungă inginer cercetător și proiectant în domeniul mașinilor-unelte și a ajuns. Și nu oriunde, ci la „Titan“, în cel mai prestigios institut de profil al unei industrii și ea prestigioasă. O statistică americană de dată recentă plasează, din punctul de vedere al valorii realizate, industria de mașini-unelte din România pe locul 10 în lume!

Inginerul Mircea Turcu a făcut o școală profesională în meseria de strungar și, pînă în anul 1963, a muncit ca strungar la Uzinele „Progresul“ din Brăila. Muncitor fiind, a urmat liceul la „seral“, iar rezultatele din liceu i-au dat nădejde pentru admiterea la Politehnica Bucureșteană. Unul din tovarășii de strungărie din Brăila ai lui Mircea Turcu se numește Ion Florian. Strungarul Ion Florian a rămas la mașină și, cîștigîndu-și prin muncă și vechime în producție gradele unei calificări de bun meserias, este, de asemenea, un om realizat. În profesia sa, firește.

Se poate spune, că acum Ion Florian execută la strung ceea ce gîndește, ca inginer și proiectant, fostul său coleg Mircea Turcu.

Întîlnindu-se într-o zi ei doi, și-au povestit pe unde și cu ce se mai îndeletnicesc. Ocazie cu care inginerul Mircea Turcu a descoperit că, deși în timpul ce trecuse se schimbaseră multe în ce privea calificarea sa în domeniul mașinilor-unelte, retribuția îi era cu aproape 1 000 de lei mai mică decît a fostului coleg. Acum, în 1982, cîștigul lunar de șef de atelier al inginerului Mircea Turcu este de 3 350 lei, cîștig din care 20 la sută rămîne în casă pînă la realizarea propriu-zisă a mașinilor-unelte gîndite și proiectate de el. În întreprinderea de mașini-unelte București există strungari vîrstă de 40 de ani care execută și după cercetările și proiectele lui Mircea Turcu. Nici unul din strungarii din întreprindere de vîrsta lui Mircea Turcu nu cîștigă mai puțin decît el, fapt pentru care, într-o vreme, inginerul a decis să revină la meserie.

Dacă nu s-a mai putut și pentru că nu i-a dat voie legea să practice o muncă sub nivelul calificării sale și, deosebit, pentru că nu i-a dat voie nici conștiința. Dealtfel, nici direcția Institutului „Titan“ nu i-ar fi îngăduit: Mircea Turcu este un cercetător și un proiectant foarte solicitat. Un om de bază. De la „Titan“ s-a mai plecat prin transfer, dar din oamenii de bază nu a plecat nimeni sau aproape nimeni.

În momentul de față, Institutul are nevoie de personal cu mare calificare sau pe care să-l pregătească în consecință. Lipsind cam 10—15 la sută din cadrele de studii superioare, planul trebuie făcut — și e făcut — cu oamenii Institutului, de veniți toți sau aproape toți „de bază“. S muncеște adesea, ca în agricultură, „zi lumină“, de unde și un spor de retribuție de 10—15 la sută lunar în perioadele de efort maxim.

Acestea sînt faptele. Să vedem, mai de parte, la ce duc ele.

În anul 1980, Institutul „Titan“ a luat legătura cu Institutul politehnic din București pentru a afla întreprinderi unde au fost repartizați în producție cî mai buni absolvenți din ultimele promoții ale secției T.C.M. (Tehnologia construcțiilor de mașini). Apoi, au fost trimiși delegați pentru a contacta personal 80 de ingineri tineri, cu 3—4 ani de uzină în vederea unei eventuale încadrări în producție. 40 de ingineri au acceptat invitația de a vizita Institutul „Titan“ și cunoaște, la fața locului, lucrul în proiectare și cercetare. La sfîrșitul zilelor vizită, toți cei 40 de tineri au declinat oferta Institutului de a se încadra în proiectare, deși ayuseseră foarte convingăți de proba nivelului de profesionalism atî aici. Cauza mărturisită de toți era u singură: după 3—4 ani de producție, nărul absolut cîștiga sensibil mai mult decît un proiectant cu vechime de 10—ani în specialitate.

Directorul tehnic al Institutului „Titan“, inginerul Mihail Zugrav, ne spune

pentru a discuta chestiunea stimulării materiale și morale a inginerului din cercetare și proiectare, persoanele cele mai indicate pentru o opinie sînt: șeful de atelier Mircea Turcu, șeful de proiect ing. Ion Dumitrescu, cercetător științific gr. III, dar cu un concurs pentru gradul II cîștigat, ing. Barbu Mihăescu, cercetător științific gr. III, și dr. ing. Leontin Cigan, cercetător științific gr. II, autorul a 20 de invenții, aplicate toate. Trebuie spus că Ion Dumitrescu — 8 invenții aplicate — și Barbu Mihăescu — 2 invenții aplicate — fac parte, de asemenea, din corpul de inventatori ai Institutului (cu 53 de brevete în anul 1982). Dintre toți, cea mai mare retribuție o are Leontin Cigan: 4 530 lei lunar, la care se adaugă sumele obținute, ca urmare a aplicării în producție a invențiilor sale. Dintre acestea, numai brevetul pentru „suruburi cu bile”, odată aplicat din anul 1978 a adus beneficii cifrate la peste 50 milioane lei. Din anul 1973, cînd a devenit fapt prima dintre invențiile sale, Leontin Cigan a socotit că gîndirea lui de inventator a produs, în plus față de sarcinile de serviciu, beneficii mergînd spre o sută de milioane de lei. În cei 15 ani ai carierei de inventator, Leontin Cigan a primit ca drepturi de autor un total de 17 000 lei. În ultimii 3 ani, cînd a cîștigat cea mai mare parte din această sumă totală, a avut luni cînd i-au revenit 700—800 lei peste retribuție, dar în ultimul timp suma diminuează rapid intrucît costul „suruburilor cu bile”, odată intrate în producție de serie, crește și le face, ca preț, necompetitive. Protocolul, lucrat în laborator în condiții de mare productivitate, pe strunguri frontoare și cu mese-rișii plății la aproape 5 000 lei lunar, conform calității și cantității muncii, nu costa decît 6 700 lei (mai puțin de jumătate din suma cu care s-ar fi importat). Acum, produse pe strunguri normale, de către oameni cu o calificare și o productivitate mică, „suruburile cu bile” depășesc, ca preț de cost, cifra cu care ar fi fost importate, iar inventatorul pare a nu-și mai fi avut rostul.

Rezultă, pînă la urmă, că rolul unui inventator e mare sau neînsemnat, funcție de circumstanțele aplicării gîndirii sale. Ce-i cam ciudat e că muncitorii ce produc acum „suruburile cu bile”, în condiții de eficiență economică modestă, poate să cîștige lunar cit omul care i-a dat un proiect bun, proiect ce punea în termeni drepecți contribuția fiecăruia, a proiectantului și a executantului.

„Programul meu de lucru — spune dr. ing. Leontin Cigan — este următorul: vin la slujbă primul, la orele 7, și plec cel mai adesea la 20. În ultimele 3 luni am petrecut în institut 11 nopți. Pentru mine, profesiunea e pasiune. Acum sînt în situația de a munci la maximum de dăruire, indiferent de cîștig. Mulți din colegii mei sînt în acest stadiu al profesiei, în care primează satisfacțiile morale. Dovadă că rîmîn în cercetare și proiectare și îi judecă aspru pe tinerii ingineri care, după ce-și întocmesc proiectul de diplomă în institut, preferă să conducă o secție oarecare la „Automecanica” și să se dedeprofionalizeze, pentru un ban mai mult”.

Inginerii Barbu Mihăescu și Ion Dumitrescu sînt din spîta aceasta, a oamenilor de morală. Ei nu produc invenții aplicabile oriunde și izvorînd din orice. Ei trăiesc permanent starea de inventator, fiindcă mașinile pe care le proiectează includ, prin însăși tema de proiectare, noul. În momentul de față, tot ce se întreprinde la „Titan” e destinat înlocuirii importurilor și reînnoirii mașinilor din folosință și care s-au uzat moral. (Există, prin urmare, și o chestiune morală a mașinii, nu numai a celui ce o concepe!) Pe Barbu Mihăescu și Ion Dumitrescu îi preocupă problema gradelor științifice și criteriile cîștigării lor. Pentru ei, ca pentru mulți cercetători, ce are mare importanță e desăvîrșirea profesională. Sînt — ca și Mircea Turcu — ingineri ce-și consideră profesia cu gravitate. Mircea Turcu declară că tatăl său, maistru mecanic, l-ar fi învățat să nu lase niciodată la jumătate o treabă odată începută, îndemn care i-a devenit principiu de viață.

Am pus în pagină cîteva fapte care pot constitui elementele unei discuții mai aprofundate despre condiția celui care concepe, a omului de creație tehnică. Conducerea partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu personal și cu nenumărate prilejuri, elogiînd munca și creația, au subliniat ideea că fiecare lucru trebuie înțeles și recompensat, moral și material, cu justete, funcție de importanța ideii noi și a procesului de perfecționare profesională în procesul perfecționării întregii noastre economii. Cercetate cu atenție, cîntărite, faptele devin cea mai bună cale pentru o mai bună preparare a muncii cercetătorului, a celui care proiectează noul.

TUDOR OCTAVIAN ■

Unii, cam toți, vor folie de plastic

Lumina hrănită cu zăpezile cîmplei s-a îndepărtat și-a rămas, parcă, imoiertră în hotarele unui timp trecut. Dincolo de poarta Bucureștiului, către miazăzi, pe șoseaua ce coboară spre Giurgiu, s-ar zice că mai este iarnă și frig, dar pe lângă casele din Adunații Copăceni primăvara a venit, sub bolțile din folii de polietilenă e cald și pămîntul ocrotit astfel lucrează în plin. Sînt numai vreo 15, se spune, în orice caz nu mai mult de 20 de ani de cînd comuna și-a găsit această îndeletnicire ce l-a adus chiar o anumită faimă, de a scoate legume tim-

purii pentru piața orașului aflat aproape, doar la 13 kilometri. Acum se lucrează la răsaduri și s-ar putea crede că Marin Țicu, delegat al Intreprinderii județene de legume și fructe, a venit la timp pentru a încheia contracte pe acest an, chiar dacă el simte că a venit la Adunații Copăceni ori prea tîrziu ori prea devreme. Prea tîrziu ar fi pentru că țărani au semănat încă de pe la sfîrșitul anului trecut și atunci ar fi avut nevoie de semințe, nu acum, și prea devreme pentru că el nu poate promite nimănui că-i va da folie de polietilenă pentru solariile cele mari pe care țărani le întind cu începere de la mijlocul lunii martie. Ar fi una dintre obligațiile întreprinderii contractante să asigure folia, dar nu are nici întreprinderea de unde, asta e situația. Și în loc s-o cumpere cu 33 lei kilogramul, țărani o cumpără de pe te miri unde, plătind un preț mai mare, bineînțeles. Cei mai mulți au plătit 50 lei kilogramul. „Și unii, cam toți, spun că vor folie”, recunoaște Marin Țicu cu un glas necăjit, ce nu se înviorază decît atunci cînd își amintește că după luna aceasta, cînd își va încheia misiunea de a încheia contractele la Adunații Copăceni, o să poată ieși la pensie fiindcă începînd cu 1 martie împlinește 62 de ani.

Unul dintre cei care s-au îndurat să contracteze mai mult se numește Marin Cula. El s-a obligat să dea cite 100 kilograme de căpsuni și cirese și 1 000 kilograme de roșii. Omul a semnat și-a plecat spunînd că dacă i s-ar fi dat folie ar fi contractat 2—3 tone de roșii. „Putea să dea comuna mult mai mult”, oftează Marin Țicu. Foarte mulți au cerut, de exemplu, un soi de roșii și tocmai pe acela, din întimplare, întreprinderea de legume și fructe nu li-l poate pune la dispoziție. Degeaba îi imbibe cu altele, oamenii îl vor pe acela pe care îl vor ei, un soi din care se plătea anul trecut 20 de grame cu 300 de lei, iar anul acesta cu 600. De aceea, cînd semnează contractele, oamenii se uită în ochii lui Marin Țicu și-l întreabă: „Dumneavoastră cu ce ne ajutați, cu un oftat?”

Peste cele de mai sus, se redeschid acum și discuții nelămurite în vara anului trecut. Întrebat cite roșii contractează pentru acest an, Nicolae T. Paraschiv a întrebat la rîndu-i: „Dar pe cele de astă-vară mi le-ați plătit?” Nu era vorba decît de 167 de lei și, de fapt, cum spune Nicolae T. Paraschiv, „nici nu e vorba de bani”, chiar dacă ei ar cam însemna pîinea pe-o lună, ci despre faptul că pe timpul verii gestionarii centrelor de achiziții își îngăduie cîteodată să-i trimită pe oameni acasă, îndărăt, cu coșurile încărcate cu legume și fructe, pe motiv că nu există mașini suficiente iar ei, gestionarii, nu pot elibera adeverințe de primire-recepție, pentru a nu se încărca și mai mult cu o marfă care și așa, uneori, ajunge să se strice. Uneori, țărănilor li se dau bonuri de mină de pe urma cărora e cam greu ca ei să încaseze banii ori, în loc de două adeverințe de recepție, numai una. Elena Tudor a primit numai un bon, pe care-l are și astăzi, pentru 6 coșuri a cite vreo 15 kilograme de struguri, iar Constantina Dogaru numai un exemplar al adeverinței, pe care ea l-a și rupt, de neaz, văzînd că i se cer totuși două și știlînd prea bine că primise numai unul iar pe acela îl păstrase cu grijă în buletinul de identitate. Femeia dăduse 30 kilograme de căpsuni. Acum, zice, i-a mai trecut supărarea, o să contracteze și anul acesta, tot ceea ce nu înțelege ea este de ce s-a renunțat la obiceiul bun, păstrat pînă în vara anului '81, cînd oamenii primeau banii pe loc pentru fructele predate. Și de ce, mai întreabă ea, n-ar primi ei banii pe loc și pentru legume? De ce atîtea bonuri și adeverințe și de ce atîția oameni străini învîrtîndu-se prin sat, unii cu gențile pline de hîrtii iar alții cu gențile pline de bani? Aceștia din urmă, funcționari ai cooperativelor de credit din Vidra sau Grădiște, vin să facă plățile numai marțea și joia.

La Adunații Copăceni, unde planul de contractări va fi îndeplinit, nu încapă îndoială, și în acest an, oamenii înțeleg perfect de ce nu prea pot fi ajutați cu folie de polietilenă, tot așa cum înțeleg că motorina lipsește uneori, că mașinile închiriate de I.L.F. Giurgiu nu vin la timp, de fiecare dată, și că e nevoie ca ei să bată de mai multe ori drumul pîia centrului de achiziții pentru a preda legumele și fructele contractate. Ce nu înțeleg ei deloc este de ce nu se gîndește nimeni la ei pentru a nu mai fi obligați

să bată drumurile tot la fel de mult pentru a-și încasa banii care, după atîtea eforturi, li se cuvin. Mai buna organizare a activității de preluare a legumelor și fructelor contractate de ei ar fi numai o dovadă de bunăvoință, n-ar costa nimic și ea nu are nici o legătură cu criza petrolului. Altfel, contractele prin care ei se angajează să predea și legume și fructe par a fi încheiate în dublu exemplar, însă cu îndigoul pus anapoda, în așa fel încît copia să rămînă albă iar pe spatele originalului să se imprime ceea ce ar fi trebuit să apară, scris citeț, pe copie. Măcar timp să fie ajutați să cîștige, spun ei. Căci timpul înseamnă și pentru ei bani. Cine crede altfel, nu-i cunoaște.

DUMITRU ELIADE ■

O stringere de mină și o poză la panoul de onoare

Se știe faptul că, pe mapamond, în lumea construcțiilor, materialele grele și costisitoare sînt înlocuite treptat cu materiale ușoare și funcționale. Ce-i drept, nici constructorii noștri n-au stat cu mina în sin, iar printre primele șantiere care, încă din 1965—1967, au adoptat soluții noi și soluții industrializate, la loc de frunte se află Grupul de șantiere 2 București, cu sediul în Făinari, dar cu aria de lucru circumscrisă — și delimitată — o bună parte din București.

Cum sînt stimulați material și moral autorii soluțiilor de care vorbeam?

Dar mai întii, ceva despre aceste soluții. Mergem la baza de producție industrială Fundeni a mai sus-numitului șantier. Aici există un adevărat poligon al produselor industrializate atît de necesare în construcții. Tot ce se făcea odinioară pe șantiere în mod manual și cu mijloace rudimentare, acum se execută mecanic și pe bancuri de lucru. Înainte vreme, spre pildă, lucrau 4 dulgheri numai la partea lemnoasă a unui lift. La aceeași parte lemnoasă lucrează acum un om preț de o jumătate de oră la liftul prefabricat. Alt exemplu. Ciitorii noștri nu știu, poate, ce este o baie spațială, dar baia de bloc știu ce înseamnă. Într-un spațiu de 4,06—4,20 m se perindau 9—11 meseriași: zidarul, faianțarul, mozaicarul, timplarul, ca și zugrav-vopsitorul, geamgiul, continuînd cu instalatorii (3—4 la număr.) Să nu uităm, apoi, că obiectele necesare băii erau cărate pe brațe în bloc. Acum, meseriașii au poșul lor fix în noul pavilion al produselor industrializate, iar baia trece — să vezi și să nu crezi! — prin fața lor. Fiecare își aduce „obolul” la ea. Cînd este gata, baia spațială se ridică frumusele cu macaraua și se fixează la locul ei în bloc, urmînd a se face doar racordurile pe aceeași scară.

Așadar, de numele Grupului de șantiere 2 și de un mînușchi de oameni inimoși, printre care Popa Constantin, directorul Grupului de șantiere 2 București, Ieronim Olaru, Victor Boc, Nuțu Anghel, Ion Lungu (din păcate plecat la „Proiect” București), Silviu Negulescu, Tudor Brătescu, se leagă o seamă de soluții noi și industrializate. Ele sînt mai multe, dar nu le reținem din lipsă de spațiu. Vom menționa însă două cifre semnificative: dintr-un plan anual de lucrări, exprimat valoric, de 450 milioane lei, mai bine de 80 milioane lei reprezintă valoarea noilor soluții industrializate. Concludent, nu?

Și acum, despre modul în care sînt stimulați acești oameni care gîndesc și, după cum am văzut, gîndesc bine. Directorul Popa Constantin ne relatează că există un fond de premii (1 la sută) de circa 60 000 lei anual, atribuiți diferitelor persoane. Fondul acesta se folosește, în general, pentru cei care ies la pensie și pentru cei cu activități deosebite. Premiile nu se dau anual, ci trimestrial sau ori de cite ori hotărăște C.O.M.-ul. Mai există fondul de 5 la sută al centralei, din care, în anul 1982, au fost propuși spre premii 15 lucrători ai Grupului de șantiere 2 (printre care și Nuțu Anghel citat mai sus). Printre cei premiați ar trebui căutați (și găsiți) și alții dintre autorii soluțiilor de mai sus. Sînt oare de găsit? Sînt și nu sînt. Dar să fim drepecți:

după îndelungi căutări pe listele de premii i-am găsit în sfîrșit pe Ieronim Olaru și Victor Boc. Alții însă, dintre cei citați ori necitați, lipsesc. „Mulțumim” care li se aduce, cel mai adesea, este o stringere de mină și o poză la panoul de onoare. Nu e totuși prea puțin?

Premii primesc, desigur, mulți, din toate compartimentele de activitate, de la dactilografe și pînă la revizorul principal. N-avem nimic cu dactilografele Zenovia Petcu, Ana Veiner, Ana Crudu, Victoria Pușcașu, premiate fiindcă, nu o dată, au fost chemate să lucreze peste program. Premiați au fost și gospodarul principal Marioara Andrei, contabilii și contabilii principali Magdalena Ioniță, Florin Ștircea, Elena Iliescu, Maria Ciocpe, Stela Căsar. De premii în valoare de 700—1 000 lei s-au bucurat și Titu Nicolescu, șef serviciu financiar, Victor Stanciu, șef serviciu plan retribuție, Neculai Onțanu, tehnician principal la retribuție, C-tin Mîndruță, revizor contabil principal. Să fim — din nou — bine înțeleși. Nu contestăm meritele în muncă ale celor numiți. Am fi dorit totuși să-l găsim la loc de frunte printre premiați, și pe oamenii care gîndesc, pe autorii soluțiilor care duc înainte producția.

DORIN SALAJAN ■

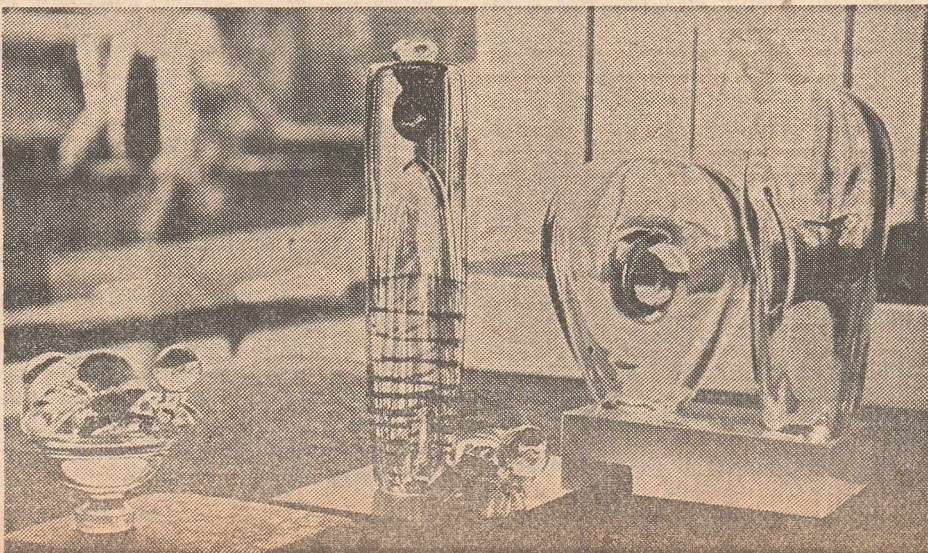
Cînd unul muncește încet, toți suferă

Într-o bună zi, contabil-sef al Intreprinderii de aparată electric și de măsură (I.A.E.M.) Timișoara, Florian Coste, i-a sugerat directorului Gheorghe Tirpe, mai mult în glumă fără îndoială, ca și conducerea unității să fie remunerată în acord global, cîștigînd în măsura îndeplinirii planului de producție și al depășirii lui. Lucrul acesta se petrece cu multă regularitate la I.A.E.M., întreprindere adesea frunțată pe ramură, iar oamenii cîștigă cu adevărat foarte bine, ceea ce desigur nu-i deloc rău. Există chiar maiștri și muncitori specializați care duc în fiecare lună acasă remunerații mai mari decît cele ale directorului sau a inginerului-sef, însă nici măcar acest lucru nu supără, de cînd cu indicația atît de fermă: cine muncește, să cîștige!

I.A.E.M.-ul, cu alte cuvinte, fiindcă aici am vrut să ajungem, e o întreprindere foarte căutată, o unitate pentru care s-ar face lungi cozi la intrare în cazul în care ar mai exista locuri disponibile. A devenit așadar o cinste și un cert avantaj pecuniar să muncești la I.A.E.M., iar de alte elemente stimulativă nici nu mai e nevoie. Oamenii se străduiesc să se adapteze rapid, să rămînă, nu să tragă chiulul în fel și chip, fiindcă acest lucru practic nu-l cu puțință. Cei slabi pregătiți, cei leneși sau indolenți sînt repede eliminați de chiar colectivul din care fac, pentru un timp, parte. Se lucrează în flux, pe bandă, dacă unuia îi merg miinile prea încet, toți ceilalți au de suferit, așa incît selecția oamenilor cel mai bine calificați se face aproape de la sine. Nivelul de calificare este unul extrem de ridicat. Aproape 60 la sută din forța de muncă o formează fetele absolvente de liceu, cu cursuri de calificare post-liceală. În 11 ani de cînd există întreprinderea timișoreană, multe dintre ele au ajuns de acum la categoria a V-a sau a VI-a, dacă nu chiar maiștri, au trecut la polișpecializare. Media remunerațiilor pe anul 1982 a fost de exact 2 846 lei, există o multime de locuințe proprietate personală și de autoturisme „legate” de I.A.E.M., fiindcă treaba merge cu adevărat foarte bine. Vasile Filip, inginer-sef al unității, ne dă cu plăcere mai multe exemple. Formația M.T.M., spre exemplu. După ce într-o lună aceasta nu și-a îndeplinit sarcinile de serviciu (drept urmare cîștigurile au fost diminuate corresponsator, iar șeful formației a fost sancționat), în chiar luna următoare planul a fost depășit, acordul global a funcționat iarăși, iar subinginerul Sorincău, șeful formației, a primit un premiu de 1 000 de lei. Sau la „contoare trifazate”, unde toată producția este destinată exportului, unde formațiile de lucru ajung să lucreze și 20 000 de bucăți într-o lună, care trec în proporție de 98 la sută prin filtrul exigent al controlului de calitate, efectuat dealtfel de metrologi străini. Adunînd remunerațiile din ultimele două luni plătite — decembrie și ianuarie — la cîteva dintre membrii acestor formații, ajungem la următoarele cifre: 12 284 lei pentru Angela Niculina, 11 439 lei pentru Opreța Iancovici, 11 438 lei pentru Viorica Clemenciu, 11 159 lei pentru Ion Daminescu și 8 985 lei pentru Antonina Daminescu. Da, ați ghicit: Ion și Antonina Daminescu sînt soț și soție! Împreună au cîștigat în ultimele două luni 20 144 lei, dar, aflăm cu stupeoare, 7 zile din luna ianuarie au fost în concediu! Dar, să nu exagerăm. Carmen Mihalcea, din același loc de muncă, a „cîștigat” în decembrie 150 lei și în ianuarie 293 lei, iar Emilia Bolba, cu puțin mai mult (213+685), atenție: fără ca nimeni să le împiedice să lucreze și să cîștige mai mult!

Iată deci că se pot scoate în evidență asemenea locuri de muncă, unde numai cine nu lucrează cum trebuie nu cîștigă, iar despre alte „stimulente” nici nu mai e cazul să vorbim aici.

DUMITRU GRAIR ■

Omule, fii primul tău medic!

Sub acest generic, inaugurăm azi o nouă „campanie”, încercând să vă venim în ajutor cu diverse sfaturi utile sănătății dv. Sănătatea care, am mai spus-o în aceste pagini, n-ar trebui să depindă decât în cazuri deosebite (grave, limită) de serviciile specializate (medici, policlinic, spitale etc), ci care s-ar cuveni să țină, în mare măsură, de fiecare dintre noi. De modul în care ne îngrijim, căutând să păstrăm o măsură în toate (mai ales în ceea ce privește regimul alimentar) și evitând, pe cât posibil, factorii de risc (fumat, stress, alcool, obezitate etc). Multă vreme ignorat sau tratat cu superficialitate, un adevăr cistigă azi, pretutindeni, tot mai mult teren: omul e, înaintea doctorilor, răspunzător de propria-i sănătate. Altfel zis, el trebuie să

fie primul său medic! Dacă nu va ține cont de asta, iați un avertisment, organismul său va înainta, mai devreme sau mai târziu, o usturătoare notă de plată, pe care cel în cauză va fi silit s-o achite. În intenția noastră de a vă pune la dispoziție un îndreptar de medicină practică, politerapeutică, cât mai abordabilă, ne-am oprit astăzi asupra răcelii, cea mai simplă (și mai ușor de combătut) stare de îmbolnăvire, invitând la cuvint medicilor (și nu numai) din diverse compartimente. E, cum ziceam, un început de drum, pe care vom stăruii. În măsura în care tema vă interesează, așteptăm propunerile și sugestile dv.

OVIDIU IOANIȚOIA ■

Ce trebuie făcut în cazul unei răceli?

Unele remedii sînt cunoscute de cînd lumea, dar ele rămîn, și în prezent, actuale: băi fierbinți, cataplasme (la copii se practică mai ales așa-zisa învelire cu muștar), ventuze (produse de depuratie), soluții revulsive („Diana”, „Carmol”) etc. etc.

Medicina clasică (alopatia) mai recomandă: aspirină, piramidon, paracetamol (pentru scăderea febrei), rinofug (pentru guturai), vitamina C, ceaiuri sudorifice, dezinfectante, expectorante (soc, muștel) etc. Doctorul Gheorghe Dumitru Grigorescu (unul din „părinții” utilizării chelatorilor, vom reveni asupra activității sale), care ne-a furnizat aceste date, insistă asupra obligației ca omul răcit să stea la pat măcar 2-3 zile.

Ce spune acupunctura? Să-l ascultăm pe doctorul Miron Matei: „Rinita alergică poate fi ameliorată sau chiar vindecată activînd energia punctelor de acupunctură: punctul intestin gros 20 și 4, punctul extrameridian 1 și punctul vezică biliară 20. Cînd răceala e însoțită de dureri de cap, se mai fac aplicații asupra punctelor extrameridian 2 și vezică urinară 24”.

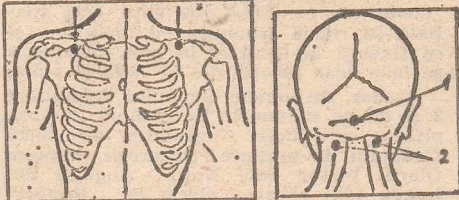
Ca metodă nouă, aplicabilă (deocamdată) doar la domiciliul autorului, Teodor Teodorciuc din București, Calea Plevnei 5, vă mai sugerăm așa-numita acupunctură solară, despre care „Flacăra” a mai scris. Constă în focalizarea luminii cu ajutorul unor panouri solare și în dirijarea acestui spot de lumină și căldură asupra unor puncte dermale, procedeu s-a dovedit extrem de eficient în tratamentul răcelii și al guturaiului.

Homeopatia acționează, și ea, în combaterea răcelii, a virozelor incipiente, dar remediile ei (opineză doctorul Pavel Chirilă, cunoscut cititorilor din numărul trecut al revistei) nu exclud nici o altă terapie. Simple sau, în funcție de tipul bolii sau al bolnavului, asociate, diluțiile cele mai folosite sînt, în acest caz, Influenzinum, Aconit, Eupatorium, Paragrip, Phitelaca, Mercurius, Oscillo-coccinum, toate tincturi de plante. Ele se prepară la Farmacia 80 (homeopată) din Capitală, o doză costînd 3,10 lei. Se prezintă sub formă de granule.

Vindecare (sau măcar ameliorare) prin presopunctură? Da, afirmă doctorul Miron Matei, reamintindu-ne că presopunctura (cunoscută și sub denumirea de digitopresură sau digitopunctură) e o metodă datorată, ca și acupunctura, cu care are unele laturi comune, Orientului îndepărtat. Ea a fost însă redescoperită și reevaluată în ultimele decenii și se află azi la mare preț, nu doar în China,

Coreea etc, ci și în țări din Europa. În ce constă? Se acționează asupra punctelor de acupunctură cunoscute, folosindu-se însă nu ace, ci degetele mîinii sau diverse instrumente simple, ușor de manevrat. Nu dă efecte secundare, e bine tolerată și prezintă avantajul că poate fi practicată de oricine și în orice condiții.

În răceala moderată (secreții nazale, migrene, dureri musculare etc), se recomandă aplicații asupra unor puncte situate la baza craniului. Punctul 1 se află la un lat de deget sub osul occipital. Punctele 2 și 3 sînt situate de-o parte și de alta a vertebrei cervicale, aproximativ la jumătatea unei linii ce trece pe sub baza urechilor. Dacă răceala e mai severă (tuse, febră etc), punctele ce trebuie acționate se găsesc pe părțile laterale ale sternului, la 6 laturi de aceasta, între coasta 1 și 2. Facem precizarea că, în modul de acționare, se disting 3 proceduri de bază: prin armonizarea (se folosește degetul mijlociu sau arătător, efectuîndu-se mișcări de rotație pe traiectoria unui cerc ce nu trebuie să depășească diametrul degetului), prin tonifiere (percutarea rapidă și suplă a punctului timp de un minut cu o frecvență de două bătăi pe secundă) și prin dispersie (apăsarea degetului gros timp de 20 de secunde; se acționează de 3 ori, cu pauze de 15 secunde). Metoda e, evident, la îndemîna oricui și vă sfătuim s-o aplicați!

În sfîrșit, Viorel Olivian Pașcanu din Rădăuți, autorul unui tratat de medicină naturistă (a cărui tipărire a fost susținută în paginile revistei noastre), propune (pentru principalele maladii) tratamente asociate, alcătuite din dietă alimentară, ceaiuri din ierburii, tincturi, vinuri tonice, hidroterapie, ventuze, clisme, exerciții de respirație etc.

Împotriva răcelii el indică două rețete: sirop de ceapă (din 200 grame ceapă tocată) în combinație cu 100 grame miere dizolvată în două pahare de apă caldă;

compoziția se fierbe pînă se reduce la o jumătate de litru; se iau 3-5 linguri pe zi. Al doilea remediu: suc de ridiche neagră (jumătate de pahar) în amestec cu miere (jumătate de pahar); se beau 1-2 linguri pe zi. Viorel Olivian Pașcanu propune și următorul exercițiu de respirație: se inspiră și se expiră pe nas, rapid, de 10 ori, după care respi-

rația se reține 7-14 secunde și se expiră lent și profund.

Nu uitați: efi sinteți răcit (și nu numai), nu fumați și nici nu beți alcool! Căutați să stați în pat! Procedînd așa, vă refaceți mai repede și nici nu-i contaminați pe ceilalți!

LIVIU TIMBUS ■

Dialectica și acupunctura

Ceea ce au constatat medicii europeni atunci cînd au luat contact cu medicina tradițională chineză a fost prezența unor termeni a căror semnificație le scăpa, uneori fiind de-a dreptul bizară. Clasificările diferitelor structuri ale corpului nu găseau nici o corespondență histo-anatomofiziologică. Mai mult, întreaga concepție medicală extrem-orientală se baza pe descrierea unor trasee interne și externe față de tegument, a căror punere în evidență, cu toate încercările de pînă acum, n-a fost satisfăcătoare.

Importanța acestor trasee (care în limbile europene au fost numite meridiane) este fundamentală în modul de funcționare a modelului chinez de organism viu, cit și a patologiei și tratamentului. De-a lungul meridianelor circulă o formă de energie, numită „energie vitală”, după un orar și un sens precis, circulație care asigură menținerea corpului viu în limitele unei funcționalități compatibile cu viața.

Energia vitală are două componente inseparabile, complementare — creșterea uneia determină scăderea celeilalte, sînt antitetice, nasc una din cealaltă. Viața reprezintă menținerea celor două laturi ale energiei vitale într-un echilibru permanent. Aceste aspecte devin din ce în ce mai accesibile înțelegerii medicinei moderne pe măsură ce fizica experimentează și descrie structura intimă a materiei. Einstein descrie fotonul ca pe o entitate duală — undă și corpuscul; modelele atomice creează noțiunea de nucleu și înveliș electronic care se automențin într-un echilibru stabil dacă sarcinile pozitive ale nucleelor sînt la paritate cu cele negative ale părților de electroni. Electronul este descris de asemeni, ca un microobiect cu comportare duală — undă și corpuscul etc. Matematica permite descrierea abstractată a acestor manifestări prin relații de egalitate de tipul $a = -a$, iar fizica evoluează spre o înțelegere mai profundă a materiei care a putut fi exprimată ca $E=mc^2$.

„Energia vitală” este descrisă de învățații Chinei antice ca fiind formată din două laturi de tip antagonic Yin și Yang, ce sînt într-un raport de interdependență care semnifică că ele nu pot exista una fără cealaltă, realizînd în acest mod un tot unitar, un întreg, un sistem în sensul cel mai general al cuvîntului. Organismele vii sînt descrise unitate ce ființează ca o consecință a interacțiunii celor două laturi Yin-Yang — antagonice.

Acest concept îl regăsim în așa zisele logici trivalente, care au apărut în urma analizei manifestărilor din domeniul atomic și subatomic cu mijloacele fizicii moderne cuantice, a relativismului.

Fenomenul pe care îl descrie Heisenberg, cu ajutorul relațiilor sale de nedeterminare, se poate afirma prin prisma acestor „logici” (în cadrul cărora pe un loc privilegiat se situează Stephan Lupasco) că DETERMINĂ manifestarea unei a treia categorii de posibilități ce sînt adevărate, lucru ce decurge tocmai din interacțiunea altora două, care sînt antagonice și inseparabile.

„Dinamica contradicțiilor” Ilustrează în etapa actuală a cunoașterii despre materie și energie, un aspect interesant nu numai pentru științele zise exacte ci și pentru științele biologice.

Putem considera că această fenomenologie a „terțiului inclus”, care este atât de greu sesizabilă în sistemele formate din materie moartă, este antroposcopic abordabilă la nivelul sistemelor vii.

Un argument hotărîtor în acceptarea de către europeni a acupuncturii, a decurs din evidențierea punctelor cu ajutorul unor aparate de măsură electronice, care descriu aceste puncte ca pe niște mici zone tegumentare, unde rezistența la trecerea curentului electric este semnificativ mai mică decît în porțiunile din jur și, consecutiv, diferența de potențial și conductibilitatea electrică sînt mai mari, ca și cum aceste zone ar fi niște căi de comunicare între interiorul și exteriorul organismului. Dealtfel pînă în prezent, punctele de acupunctură nu au putut fi decelate decît prin metode electrice, fapt care probează cu prisosință că funcționalitatea lor se poate analiza cu ajutorul legilor cunoscute și valabile fenomenului electric.

O altă metodă modernă care ilustrează activitatea electrică de suprafață a sistemelor vii este electronografia. În stadiul actual se impune perfecționarea substanțială a metodei sub aspect practic, cit mai cu seamă a regulilor după care trebuie să se facă interpretarea inscrierilor electronografice. În acest domeniu știința românească se află într-o poziție avansată, de avangardă.

În ultimul timp, folosind izotopi marcați, s-au evidențiat și apoi s-au fotografiat mici zone pe care apar segmente de meridian. Această metodă a fost pusă la punct și folosită de oameni de știință români și francezi.

Medicul japonez Fujita, prin iritarea specifică a unor puncte de acupunctură, a determinat apariția unor trasee cu aspect de inflamație, „fenomenul de meridian”, care în multe situații coincide cu traseul meridianelor de acupunctură. Deoarece fenomenul obținut de el este asemănător limfangitei, este necesară elaborarea unei metodologii mult mai precise.

Ipotezele din domeniul histochimiei ale unor autori, care pretind că au pus în evidență la nivelul punctelor de acupunctură o serie de vezicule cu conținut bogat în ADN și ARN, iar că meridianele ar fi formate din canalele prin care circulă „energie vitală”, par să fie nerealistice, constituind artefacte.

De bun augur este faptul că oamenii de știință din întreaga lume sînt extrem de preocupați în lămurirea acestor aspecte și de vederea lor cu mijloace raționale, științifice.

Pînă atunci, tradiția medicală extrem-orientală rămîne un mijloc de verificare eficientă a raționamentelor noastre, prin ușurința cu care se poate experimenta și verifica practic, urmărindu-i îndeaproape logica sa proprie a cărei valoare reală a fost verificată de cîteva milenii.

În paginile viitoare ne propunem să studiem o serie de alte noțiuni provenite din știința medicală antică, cum ar fi organul energetic, semnificația punctelor de acupunctură în economia energetică a organismului, valoarea funcțională a țesutului conjunctiv în acupunctură și altele.

DR. DAN-VLAD FILIMON

Pentru Intila oară în România

Laserul în combaterea afecțiunilor reumatismale

Sîntem astăzi în măsură să revenim cu amănunte în legătură cu utilizarea laserului cu heliu-neon în tratamentul plăgilor tegumentare și a unor afecțiuni reumatismale, metodă propusă și experimentată la noi în țară de un grup de fizicieni și medici. Revista noastră a publicat o primă relatare în acest sens în numărul 37/1982, cînd interlocutorul nostru, fizicianul Abraham Schahner, a prezentat rezultatele dobîndite pe cale experimentală cu ajutorul animalelor de laborator.

— Începînd cu 1 octombrie 1982 — ne declarăm în continuare tot inginerul A. Schahner — la Spitalul militar Central, în cadrul clinicii de ortopedie-traumatologie, condusă de g-ral prof. dr. doc. Gh. Niculescu, a fost înființat un laborator de terapie cu laser. Tratamentele sînt efectuate aici de către lt. dr. Silviu Diaconescu și lt. dr. Adrian Barbilian. Pentru început au fost tratați 28 de bolnavi

prezentînd diferite plăgi supurate și osteomielite fistulizate și care au fost urmăriți prin procedee clinice, radiologice, bacteriologice și prin analize de laborator. Rezultatele au fost de asemenea comparate cu cele obținute pe loturi de bolnavi ce nu au fost tratați prin aceste procedee. S-a constatat astfel că tratamentele cu laser conduc la diminuarea clinică a supurației după numai 4-5 ședințe. S-a remarcat de asemenea tendința de normalizare a examenului de laborator (VSH, fibrinogen, leucocitoză, electroforeză), diminuarea numărului de colonii de germeni (de la 20 000-30 000 la 2 000-3 000 după numai 8-10 ședințe), precum și reducerea timpului de vindecare a plăgilor cu aproape 40% în comparație cu lotul martor.

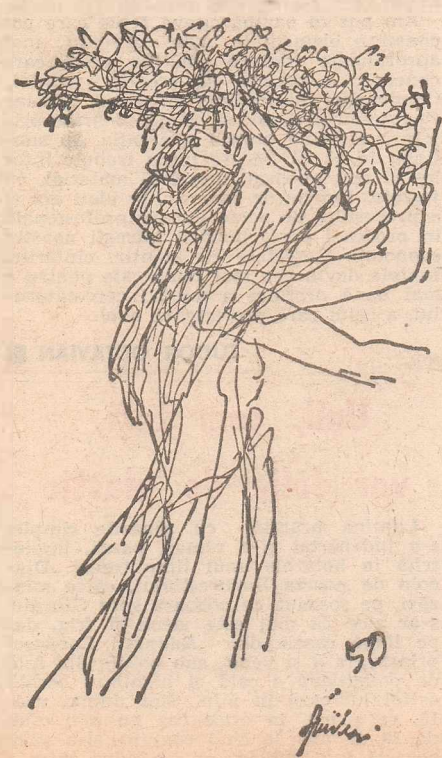
Cu același laser și în același cabinet au fost dobîndite rezultate notabile și în tratamentele reumatologice și ortopedice,

și în mod special în artroze, poliartroze, discartroze, spondiloze, artroze temporomandibulare, precum și în acțiunea de consolidare a fracturilor prin stimularea calusului.

Se mai poate nota apoi că laserului cu heliu-neon permite deopotrivă utilizarea lui în acupunctură, unde la o putere de 2 miliwați, se folosește o fibră optică. Probele practice au demonstrat că în acupunctură, laserul prezintă numeroase avantaje în comparație cu metodele clasice deoarece determină biostimularea mai puternică a punctelor de acupunctură, prezintă mai multă coerență, densitate și directivitate. Important se dovedește și faptul că fascicolul de raze laser este, practic vorbind, steril și că, totodată, prin atributul de țintă pe care îl capătă moleculele din organism, punctele de acupunctură pot fi delimitate extrem de precis.

Îmi permit, în sfîrșit, să reamintesc cititorilor „Flăcării”, că laserul cu heliu-neon tip LG 10 s-a născut în cadrul Institutului de fizică și tehnologia aparatelor cu radiații, unde a fost conceput de către un colectiv condus de fizicianul dr. Vasile Drăgănescu, colectiv din care am avut cîntea să fac și eu parte.

LIVIU MAIOR ■

Școala de altădată ?

Stimată redacție,

Subsemnatul Gheorghe Gheorghiscan, învățător pensionar, domiciliat în orașul Tulcea, str. Alcea Ecoului nr. 4, bl. U5, sc. D, ap. 8, vă rog să luați în considerație problema pe care o ridic și, dacă va fi cazul, rindurile mele să fie publicate în revista Flacăra. Am citit în ziarul Delta din Tulcea, numărul din 26 ianuarie, părerea profesorului pensionar Olimpiu Bonjug despre școala de odinioară. Ce zice dînsul ? Reiau din articol : „...atmosfera din școală era neprietătoare, rece, localurile erau impropii, iar în ceea ce privește baza materială era ca și inexistentă, singurul «material didactic» care nu lipsea cu adevărat din școală fiind temuta nuieșușă. Totul se reducea la a memora mecanic ce se preda la ore și cu asta gata, acasă nu mai învățam că nu prea aveam după ce. În școală nu se făcea nici un fel de educație, nimeni nu se ostenea să ne îndrume. Școala ne inspira teamă, o consideram o corvoadă și preferam să ne ocolim profesorii atît în școală cit și pe stradă...»

Lucrurile sînt în unele privințe eronate și impun cîteva comentarii. În multe sate, ce-i drept, școala se făcea în case închiriate ce nu corespundeau din punct de vedere al igienei și suprafeței. Focul se făcea cu paie, coceni și rar cu lemne aduse de săteni cu căruțele și tăiate de elevii mai mari, căci om de serviciu nu era. Personalul didactic, format din absolvenții fostelor școli normale, era insuficient pentru numărul elevilor înscrși, din care cauză aceștia erau împărțiți pe divizii (clase simultane). Laboratoare nu existau decît la licee, dar și acolo numărul lor era destul de redus. Majoritatea lecțiilor la biologie, fizică și chimie erau predate schematic, întrebîndu-se și tabelele trimise de Casa Școlarelor, precum și cu material didactic confecționat după priceperea și posibilitățile cadrelor didactice. Totuși, învățătorii de atunci, luptînd cu greutățile, au dat țării serii de absolvenți foarte bine pregătiți. Mulți dintre foștii elevi ai școlii de altădată, acum vîrstnici, își aduc aminte cu emoție de iluștrii lor dascăli ca Nichita Bonjug, N. Mateescu, I. Ianculescu, C. Bunescu și mulți alții. Tov. Olimpiu Bonjug, fiul învățătorului amintit, arată că singurul material didactic era temuta nuieșușă. Socot că prin această afirmație dînsul face și o mare greșală de logică. Tatăl său, Nichita Bonjug, a fost un învățător cu mare reputație, care a format în satul său generații cu dragoste de muncă, bine pregătite, precum și un muzeu foarte apreciat de cei care-l vizitează. Prin această afirmație, tov. O. Bonjug nu se gîndește că afectează personalitatea părintelui său ? În toată școala de altădată numai aceasta a văzut domnia sa ? Numai învățătorii ca „domnul Vucea”, nu și ca „domnul Trandafir” ? Chiar n-a avut nimic bun învățămîntul românesc de la sate ?

O stațiune balneoclimaterică uitată

Acesta este cel de-al doilea plic pe care vi-l trimit referitor la stațiunea balneoclimaterică NEGULEȘTI-PIATRA ȘOIMULUI, jud. NEAMȚ.

Voi continua să vă scriu despre această problemă pînă ce va fi publicată în paginile revistei dv.

STAȚIUNEA BALNEOCLIMATERICĂ DIN SATUL NEGULEȘTI a luat ființă în anul 1935, deci cu 45 de ani în urmă, și a funcționat efectiv timp de 27 de ani, pînă în anul 1962, cînd, cu mare ușurință, pe motiv de lipsă de dotări corespunzătoare, a fost desființată.

Această stațiune este situată la 400 m altitudine, într-un climat de deal și coline, fiind adăpostită de vînturi și înregistrează o temperatură medie de 16 grade — vara.

Există un număr de 10 izvoare cu ape minerale clorosodice, calice, feruginoase, iodurate, bromurate, hiretone, atermale.

Stațiunea este indicată îndeosebi pentru : afecțiunile reumatismale — chiar mai vechi — însoțite de redori articulare, afecțiuni ale aparatului locomotor și ale sistemului nervos periferic, afecțiuni ginecologice — în special inflamațiile vechi perituterine și aderențe utero-anexiale.

Indicațiile arătate mai sus au făcut ca, și după 1962 numele STAȚIUNII CALU-IAPA, actualmente PIATRA ȘOIMULUI-NEGULEȘTI, deși nu mai există instalațiile de cură, ca urmare a desființării din motivele arătate mai sus, să fie înscris în majoritatea îndreptărilor pentru trimitere la cură balneoclimaterică elaborat de Direcția balneoclimaterică din cadrul Ministerului Sănătății, în rîndul stațiunilor de interes local balneoclimaterice din țara noastră.

Menționăm că, localitatea se află într-o poziție geografică pitorească. Astfel, în valea fostei stațiuni, la circa 2 km se află un mic lac de baraj natural, ce a luat ființă datorită puternicelor alunecări de teren, ce au avut loc în anul 1940 — numit lacul VESELARU — din culmea Jlabău, pe dreapta pîriului IAPA — cu o suprafață de aproximativ 3500 mp, fiind asemănător cu LACUL ROȘU de la Bicaz.

atît pentru localnici cit și pentru comunele învecinate, mai ales dacă ținem seama că acest frumos lac este vizitat anual de peste 2000 de tineri și vîrstnici din afara localității.

În amonte de fosta stațiune, se află două izvoare, care după afirmațiile localnicilor „tămăduiesc durerile ochilor”, la circa 2—3 km, tot în amonte, la circa 3—4 km pe cursul superior al pîriului Iapa, se află o mică cascadă — „DURAS” — în apropierea punctului FRASIN, care prin pitorescul ce-l reprezintă, nu este cu nimic mai prejos față de „Duruitoarea” de pe Muntele Ceahlău.

Față de cele arătate, propunem Institutului de balneologie și fizioterapie București, să facă sondajele necesare în vederea redeschiderii stațiunii.

GHEORGHE VOLOȘENIUC
tehnician agronom în com. Piatra Șoimului, jud. Neamț

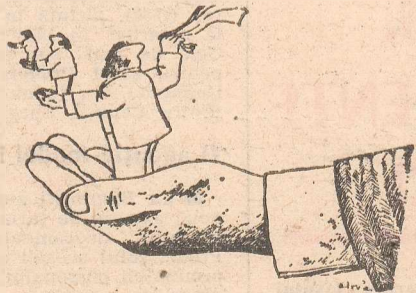
Amatori

sau profesioniști ?

Scriu aceste rînduri în calitate de fost membru, pînă mai ieri, al colectivului teatrului muncitoresc „Marcel Anghelescu” al Combinatului poligrafic „Casa Scintei”.

Ca vechi Interpret amator de teatru, debutant în 1961 la formația Casei de cultură „Mihai Eminescu”, mi-amintesc cu plăcere și nostalgie de repetițiile și spectacolele pe care le-am susținut în acea vreme sub bagheta regizorală a actorului Constantin Dinescu, de la Teatrul Mic din Capitală. Cam 25—30 de actori amatori recrutați din toate colțurile orașului repetau și jucau de cite trei-patru ori pe săptămînă, începînd de la orele 16—17 și terminînd uneori după orele 23. Satisfacțiile încercate atunci cu roluri din piese scrise de autori români, cehoslovaci, sovietici, francezi — clasici sau contemporani — îmi vor rămîne mereu proaspete în amintire. Seria marilor bucurii pe care ți le oferă această muncă nobilă a continuat în cadrul echipei de teatru de amatori a Combinatului poligrafic „Casa Scintei”, în anii 1962—1965 — prima perioadă a activității mele în această întreprindere. Cu alte cuvinte, vreau să spun că am trăit în acei ani sentimentul actorului amator în adevăratul înțeles al cuvîntului.

Dar, din păcate, e mult de atunci. Odată cu trecerea timpului, activitatea teatrelor de amatori a început să sufere schimbări sub toate aspectele. Repertoriul pus la dispoziția acestora este sărac și, de cele mai multe ori, cuprinde piese cu tematică depășită. Apoi, ar fi vorba de faptul că efectivele trupelor de amatori scad de la an la an. Bunăoară, colectivul teatrului la care m-am întors după o absență de 15 ani numără șapte-opt interpreți față de douăzeci-douăzeci și cinci citi avea în anii '62—'65. E trist să constatăm că tot mai puțini sînt aceia care, talentați fiind, sînt dispuși să înlocuiască pe cei din vechea gardă. Dar, vizavi de condițiile normale, zic eu, în care se repeta cu 15—20 de ani în urmă, cel mai supărător dintre aspectele actuale este felul în care se înțelege abordarea și stabilirea repertoriului. Deci a venit vremea să ne întrebăm: sîntem amatori sau profesioniști ? După valoare, cîstînd vorbind, rămînem amatori. Sînt convins că, atît în regulamentele sale scrise cit și în cele nescrise. Festivalul național „Cîntarea României”, prevede promovarea unor piese diversificate și a unor noi elemente de talent în activitatea permanentă de dezvoltare a mișcării artistice de amatori. Deci, și activitatea teatrelor de amatori trebuie să se împletească armonios cu activitatea profesională a membrilor acestora, s-o completeze în mod merituos.

AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU

Acesta este principalul motiv pentru care am hotărît să mă retrag din activitatea teatrului nostru muncitoresc.

Cînd absolut toate aspectele muncii în cadrul teatrului nostru muncitoresc vor fi conforme cu principiile după care înțeleg să mă călăuzesc, voi reveni în mijlocul colectivului cu aceeași dragoste și dăruire ce le-am nutrit dintotdeauna față de acesta. Cu aceeași dragoste care m-a determinat să nu amin jocarea unui spectacol de concurs în ziua de 17 ianuarie, cînd nu trecuseră decît patru zile de cînd îmi pierduseră mama și doar 24 de ore de la înmormîntarea acesteia !

SANDU ȘTEFANESCU

Profesorul dr. Ion Goia

Despre o figură luminoasă a medicinei românești, prof. Ion Goia, care a încetat nu demult din viață, un fost elev de-al său, dr. Petre Octavian Neagoș din Cluj-Napoca, ne trimite cîteva amănunte mai

puțin cunoscute privind viața savantului.

A venit pe lume în frîmîntata regiune a Ardealului — Țara moșilor — unde istoria a înregistrat fără moarte și stingere, fapte ce dăinuiesc în cronica neamului.

La Sôhodol-Peș, mic cătun aproape de Cîmpeni, Riul Mare, Bucium, Abrud, unde a izbucnit clocotul acum două secole, Ion Goia a văzut lumina zilei, acum 90 de ani. În acest ținut, în care s-au plămădit figurile legendare, martirii, a venit pe lume acela care în profesiunea de medic și comportamentul său față de viață și semenii săi, a întruchipat pe omul vertical.

În anul 1930 Goia a fost numit profesor, fiind primul din țară care a predat această importantă disciplină studenților. Începînd cu anul 1932, semiologia a fost introdusă ca materie de bază clinică și la Facultățile de medicină din București și Iași. După înființarea Clinicii medicale II în anul 1939, Goia este numit director, funcționînd fără întrerupere pînă la pensionare, în anul 1962, în fruntea acestui serviciu de medicină internă. Timp de 43 de ani a fost în slujba celor suferinzi. În lunga sa carieră universitară, 9000 de studenți au ascultat lecțiile sale, materie de bază pentru viitorul medic. Cursurile, vizitele în saloanele bolnavilor, demonstrațiile clinice, au constituit pentru noi, pilde de înaltă ținută profesională prin claritatea expunerii și modalitatea prin care Goia ajungea la diagnostic.

A fost creatorul disciplinei și al manualului de semiologie în țara noastră, lucrare care după atîția ani de la apariție, constituie și acum, pentru medici și studenți, izvor de ample informații.

Monografia „Infecția de focar” a avut însemnătate deosebită pentru profilaxia și vindecarea afecțiunilor reumatice. Lucrarea „Un nou test de diagnostic diferențial între ulcer și cancerul gastric”, apărută la Bruxelles în 1962, a atras atenția lumii medicale, nu numai prin rezultatele optime în terapeutică ulcerului gastric, prin spălături cu glucoză, dar și prin posibilitatea de a elucida diagnosticul diferențial dintre ulcer și cancerul gastric. După pensionare, și-a continuat activitatea pînă în 1978, în calitate de profesor consultant și conducător științific al doctoranzilor în medicină internă.

Pînă la 86 de ani Goia nu s-a detașat de clinică, care de fapt era casa lui. Pînă la 70 de ani, cînd a fost pensionat, a activat renunțînd de multe ori la concediile legale, pe care le-a petrecut în preajma bolnavilor. După pensionare, era găsit mereu în cabinet unde studia și citea multe ore pe zi. În anul 1978, înainte cu 4 ani de a împlini vîrsta de 90 de ani, Goia și-a luat rămas bun de la colegi, personalul și bolnavii din clinică, care au fost sprijinul, sensul și îndemnul pentru lunga sa viață, în care n-a cunoscut repaosul.

Dr. PETRE OCTAVIAN NEAGOȘ

Energie, legume și un pic de curaj

Cu 12 ani în urmă, o hotărîre face ca barajul de la Ruși de pe riul Strei să fie dinamitat, pentru a salva satul Bătălar de viiturile care s-au anunțat. Tot de atunci a încetat să producă energie electrică hidrocentrala de la Streisingiorgiu, care fusese construită din 1934 și producea energia pentru uzina din Călan.

Se cuvine o scurtă descriere. Barajul construit la Ruși devia o parte din debitul de apă al Streiului pe un canal lung de circa 3 km, care trecea pe lîngă satul Bătălar și la capătul căruia, în Streisingiorgiu, era hidrocentrala, de unde apa revenea în Strei. Terenul agricol situat lîngă canal, era în mare parte cultivat cu legume, avînd posibilitatea de irigare prin curgere liberă a apei din canal. Pe malurile canalului s-au plantat salcimi, pentru consolidare, formîndu-se o perdea naturală de copaci, din care se puteau hrăni albinele și pe de altă parte, se asigura necesarul de araci diverselor culturi.

Cu ani în urmă am mai propus repunerea în funcțiune a hidrocentralei, dar mi s-a răspuns că nu este rentabilă construirea barajului de la Ruși. În privința irigațiilor celor vreo 80 ha de pămînt invocate de mine, mi s-a spus că nu erau „irigații organizate”. Nu am fost convins nici atunci de optica Ministerului Energiei Electrice și cu atît mai mult nu cred că acum mai rămîn valabile argumentele mai sus-amintite.

Din cite cunosc, pe riul Strei se vor mai construi hidrocentrale. Dar, asta nu înseamnă că energia produsă de hidrocentrala de la Streisingiorgiu și producțiile agricole ale C.A.P.-ului Strei în condiții de irigare ar trebui neglijate. Dimpotrivă, este posibilă instalarea unei hidrocentrale de capacitate mărită, care ar asigura parte din energie pentru Combinatul siderurgic Victoria Călan, cit și iluminatul public din oraș și satele aparținătoare. Producțiile de legume ar asigura mai mult decît nevoile locuitorilor orașului. Ar mai fi de adăugat că în apa canalului crapul și mreana s-ar simți excelent, realizîndu-se fără nici o investiție în plus una din cele mai mari crescătorii de pește din județ, avînd un „bazin” lung de peste 3 km, lat 8—10 m și adînc de 1—2 m, cu apă prîmenită în fiecare minut. Și ca perspectivele să fie și mai îmbietoare, conducta de apă caldă cu care s-a termoficat orașul nou Călan, cred că ar putea fi suplimentată cu prelungirea ei cu 1,5 km prin localitatea componentă Streisingiorgiu, asigurînd căldură și locuitorilor, muncitori în Combinatul siderurgic Victoria Călan, precum și pînă în zona pă-

mintului irigat între Bătălar și Streisingiorgiu, unde un complex de sere ar fi mai rentabil decît multe altele unde aer, căldura și energia costă scump.

Cred că furile și trăsnetele Ministerului Energiei Electrice, Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, Ministerului Metalurgiei, nu se vor focaliza asupra profesorului de economie politică, semnatar al acestor rînduri, care cu sentimentul atașamentului față de aceste locuri unde s-a născut, trăiește și muncește, face și puțină politică economică. Nu vreau să dau lecții, nici nu aștept felicitări, ci doresc să gîndesc în spiritul vremii, chiar dacă unii se vor încrunta la mine. Merită pentru ca bilanțul, imagină deocamdată, să aibă în conținutul producțiilor fizice de energie, de produse agroalimentare și de frumos venituri cit mai mari.

ERNEST USKAR
Călan — Streisingiorgiu

Parkinson ameliorat

Prin intermediul revistei dumneavoastră am aflat de cercetarea farmacistului dr. Ovidiu Bojor, deși aș fi putut-o face din cărțile sale. Dar, în fapt, așa s-a întîmplat. Eu sînt un om foarte amărit, deoarece bărbatul meu suferă de o boală grea — Parkinson — datorită căreia se mișcă și vorbește greu. A fost întotdeauna un om bun și vesel și a găsit resurse să mai fie așa și acum, cînd este atît de bolnav. Cam de 5 ani se tratează de, această boală cu Nacom — un medicament străin. Se tratează e un fel de a spune, pentru că, de fapt, așa cum am aflat cu tristețe între timp, boala evoluează. Nacom-ul, atît timp cit îl iei, face posibil mersul. Dacă citești nota de prezentare a medicamentului, reacțiile adverse ce pot apărea te înfricoșează. Cu toate acestea, a urmat cițiva ani — 5 la număr — acest tratament fără a avea necazuri mai mari, dar în ultima vreme, reacțiile adverse ale medicamentului s-au înmulțit. Medicul neurolog recomanda, totuși, mărirea dozei de Nacom. Nu mai știam ce să fac, cînd am citit în Flacăra despre faptul că farmacistul dr. Ovidiu Bojor a cartografiat toate plantele medicinale din România. Am crezut întotdeauna în plantele medicinale și atunci i-am scris dînsului, întrebîndu-l dacă există vreuna și pentru boala soțului meu, care să ne ajute să reducem doza de Nacom. Dînsul ne-a răspuns oferîndu-ne un preparat din mai multe plante, un ceai, după o rețetă proprie, care ne-a făcut să reducem doza zilnică de Nacom la jumătate. C.G.

Topul preferințelor

Stimați cititori,

Larga participare de care s-a bucurat concursul nostru Cel mai..., Cea mai..., inițiat la sfîrșitul anului trecut, ne-a determinat să-l continuăm. Vă invităm, așadar, să trimiteți în continuare opiniile dumneavoastră privind cele mai de seamă realizări care vă rămîn în memorie din diferitele domenii ale culturii, științei și tehnicii și sportului românesc. Alegeți deci cele mai semnificative fapte, precum și pe cei mai buni dintre cei mai buni, întocmai cum rezultatele întrecerilor socialiste, în vastul cîmp al creatorilor de bunuri materiale, îi desemnează pe fruntași, cu încrederea că mai multe păreri convergente dau șanse mai mari obiectivității. Este vorba deci de a alege faptele și personalitățile care s-au afirmat ca atare și s-au autodepășit, constituindu-se, în același timp, într-un combustibil al mersului înainte al obștii.

Revista Flacăra vă stă la dispoziție, publicînd părerile dumneavoastră referitor la cel mai bun, interesant, atrăgător, îndrăgit, nereușit, supărător, mare, mic..., cea mai bună, interesantă, atrăgătoare, îndrăgită, nereușită, supărătoare, mare, mică...

- Inițiativă socială
- Invenție
- Descoperiri (științifice, arheologice)
- Inventator
- Cercetător
- Fapt de omenie
- Carte de proză, științifică
- Carte de poezie
- Carte de critică literară
- Actor (actriță) de film, de teatru
- Piesă de teatru
- Film
- Cel mai îndrăgit gen de spectacol
- Emisiune radio, TV
- Autor
- Sportiv (fotbalist, rugbist, handbalist, atlet)
- Echipă sportivă
- Manual școlar
- Muzică tină
- Compozitor
- Lucrare muzicală
- Interpret
- Anecdote, caricatură
- Arhitectură sau monument
- Fapt de eroism
- Cel mai semnificativ moment din viața dv.
- Cea mai frumoasă femeie (atașați fotografia pentru concursul „Miss Flacăra”)
- Cel mai urît, rău, reprobabil gest sau fapt întîlnit.

Scrisorile cu opțiunile dumneavoastră și motivarea lor vor avea pe plic mențiunea PENTRU CONCURS.

Anchetă Flacăra

CALITATEA DIVERTIMENTULUI NOCTURN

Plus și minus

la Athénée-Palace

Marti, 15 februarie, ora 22,00, la Night-Club Athénée-Palace, adică la barul de noapte al unuia dintre cele mai vestite restaurante din București. Intrarea, 150 de lei, din care 110 reprezintă consumația minimă obligatorie. Numai că, în ceea ce ne privește, nu consumația în sine ne-a interesat, ci mai ales ce anume ni s-a oferit, pentru suma de 40 de lei, prin programul de varietăți, program care a început la ora 23,00 și s-a încheiat la ora 0,30.

Așadar, precizând că serviciul personalului de sală a fost realment ireproșabil, inclusiv faptul că majoritatea meselor au fost ocupate, am vizionat un spectacol de o oră și jumătate, în care elementele de decor, adică luminile, culorile și costumele specifice unui program de varietăți conceput anume pentru un bar de noapte, au creat ambianța necesară unei depline destinderi, a unui susținut antren. Altfel spus, scenografia și regia tehnică, mai puțin sonorizarea, bune, foarte bune. Mai puțin sonorizarea, intrucît, pe fondul asigurat de o formație care a cîntat în forță, de parcă s-ar fi aflat într-o sală a sporturilor și nu într-un spațiu destul de restrîns, n-am prea înțeles nimic din ceea ce voia să ne spună prezentatoarea numită Aurora. Între alte lucruri pe care nu le-am înțeles din cu totul alte motive decît sonorizarea, ar fi în primul rînd „gluma muzicală” a cuplului Anton și Romică. Respectivul cuplu, pornind de la hazul pe care-l pot stîrni pășurile, au mîimat, sperînd să anime sala, un dialog cîntat de Irina Loghin și Benone Sinulescu. N-au reușit. Nici celălalt cuplu, Mache și Costel, n-a reușit să ne-amuze prin glumele al căror principal condiment a fost limbașul trivial și vorbele în doi peri, cum se zice, adică, vezi Doamne, cu subînțelesuri. În ceea ce-l privește pe Eugen Ionescu, cum se numește solistul de muzică ușoară al ansamblului, l-am aplaudat pentru calitățile sale vocale, dar nu și în clipa, mai exact spus clipele, în care, în văzul tuturor, prefăcîndu-se că dă mîna cu unii dintre meseni, încasa pur și simplu cite o bancnotă (sau mai multe!) pe care, cu nonșalanță, le introducea în chiar buzunarul său. Dar

punctul forte al acestui „număr” l-am considerat a fi momentul în care, tot pentru o astfel de „strîngere de mîna”, Eugen Ionescu i-a oferit unui client șansa extraordinară de a cînta, la microfon, trei sau patru cuvinte. În ceea ce o privește pe Marica sau Monica Arbore (ne cerem scuze că n-am înțeles exact numele pronunțat de Aurora), care a cîntat cu aplomb cîteva refrene orientale, am constatat o inovație în preluarea bancnotelor. Adică dînsa n-a mai corborat pînă-ntr-acolo încît să mai dea mîna cu clienții pentru a masca respectivele bancnote, ci le lua direct, fără jenă. Și, la urma urmelor, de ce s-ar fi jenat? Poate că respectivele „numere” sînt cuprinse chiar în scenariul spectacolului, altfel n-am fi avut posibilitatea să le vedem și să le consemnăm ca atare. Acestor mici-mari dezamăgiri li se adaugă încă una, cea privind prestația slabă și stearsă a solistei de muzică populară, Despina Apostol. La polul opus, adică în dreptul reușitelor, ținuta artistică a corpului de balet și cîntecele Emiliei Constantinescu. În concluzie, un spectacol în care rămîne mult loc pentru mai bine.

VICTOR NIȚA

Stilul și mîna

Seara mea la Melody Bar a început cu o întrebare inchietaantă. Sper că vei recunoaște stilul? Chiar dacă nu era o întrebare de baraj, merită să divulg faptul că mi-o adresa o veche prietenă, cu două-trei minute înainte de declanșarea programului în absența căruia barul de noapte, nu mai e bar de noapte. Altfel spus, trebuia să pricep că programul artistic de la Melody Bar avea și un stil. Că stilul e omul, știam. Nu știam însă cine-i omul. Și totul a început cu patru-cinci capete de peliculă, innodate fără nici o noimă și proiectate ca un soi de generic pe cortina trasă între hărnicia cam prea zgomotoasă a orchestrei Wilmany și sala vag incitată de promisiuni. Apoi, în prezentarea onestă a Wandei Moga, s-a dansat, s-a cîntat, uneori cu har, alteori fără har. Dar pentru atîta lucru nu îi stă nimănui coniacul în gît și așa s-a întîmplat și în noaptea dinspre 15 spre 16 februarie a.c., care n-a fost chiar o noapte de pomîna. Totuși, Doru Tufiș s-a străduit să facă

MIHAI PELIN

Discreție și bun gust

Îndreptîndu-mă marți seara pe la ora 10,00 pe un drum acoperit cu ploi spre barul Doina din București, trebuie să recunosc că, bazat pe mai tinereștile mele experiențe, mă așteptam la un program incropit sub semnul provizoratului, la o orchestră mai mult decît zgomotoasă, la un corp de balet, dacă nu blazat măcar plictisit. Ei bine, plăcută mi-a fost surpriza să întîlnesc exact contrariul.

Consumatorii erau întîmplat în intrarea în local cu discreție și promptitudine, îndrumați la masă de către un personal care-și cunoaște bine meseria. Gesturi și cuvinte puține, dar eficiente.

Programul artistic, care poartă semnătura cunoscutului Cornel Patrîchi, durează non-stop două ore și un sfert, este

divers, bine gradat, antrenant, reușind să placă prin calitatea și seriozitatea interpretării. Solistele de muzică ușoară Carmen Anton, Ligia Oancea, Eva Kiss, Zoe Cimpeanu și Păunița Ionescu cîntă cu dezinvoltură piese de rezistență din repertoriul universal, asigurîndu-și cu ușurință participarea publicului. Ele se mișcă cu firescul necesar interpretării, nu cîntă prea tare, știu să umple scena și să asigure atmosfera necesară unui spectacol de divertisment. Dealtfel este știut că cei care cîntă de asigură ascultătorii o fac și pentru a-și masca defectele de interpretare. Nu este cazul aici, solistele avînd deja nume consacrate, calități vocale și interpretative recunoscute. Regretăm că în contextul spectacolului și numărul de divertisment, jonglerie cu farfurii, susținut de Luigi Casin.

Corpul de balet este format din nouă dansatoare fără excepție tinere, frumoase, elegante fără ostentație, o echipă perfect sincronizată, care cu siguranță a muncit mult pentru a se ridica la acest nivel calitativ. Dansurile sînt diverse și antrenante. Costumele sînt de bun gust, în nota caracteristică acestui gen de spectacole. Un cuvînt în plus pentru solistele Cornelia Patrîchi, Tatiana Botez și Luiza Laszlo. Excelenți și dansatorii Emil Marinescu și Tudose Martinică. Bine plasat în contextul spectacolului și numărul de divertisment, jonglerie cu farfurii, susținut de Luigi Casin.

În concluzie, un show tinerec, relaxant, care reușește pe parcursul celor mai bine de două ore să bine dispună, un spectacol fluent, armonizat, bine făcut. Jocul de lumini a funcționat perfect și a fost în aceeași notă de eleganță și discreție.

Personalul de deservire, dirijat din umbră de șefii de unitate Gheorghe Ștefan și Nicolae Bădoi, a fost prevenitor, fără să fie insistent și inoportun. Cele despre care v-am relatat s-au desfășurat în fața unei săli pline, din păcate prea mică. Aranjarea meselor, posibilitatea de reempliere a lor funcție de grupurile venite la spectacol arată că organizatorii s-au gîndit la toate aspectele. Cred că sînt exact în aprecieri spunînd că am întîlnit în această seară o echipă, sau mai multe, de profesioniști, care-și cunosc și-și respectă meseria.

OPREA GEORGESCU

Ce poate crește o primărie

■ O mică fermă zootehnică adăpostind o vacă cu lapte și vițel, o scroafă gestantă și cîțiva grășuni, iepuri de casă și, pe cîrînd, nutririi. Apoi, doi cai, păsări și chiar cîteva oi și capre. Alături, microsera-solar pentru produs legume timpurii și flori, plină la această oră cu plantele mici de rîsad de tomate, iar la subsolul imobilului se află în plină producție o ciupercărie de circa 40 mp, din care s-au recoltat și valorificat primele zece kilograme. În faza de proiect, o instalație de produs biogazul necesar treburilor casei. Toate acestea — ne spune Virgil Munteanu, primarul comunei — sînt proprietatea primăriei din Letcani, județul Iași, constituind gospodăria anexă a consiliului popular local. (Mihai Merișanu)

Asta-i portul? ! Asta-i folclorul? !

■ Deunăzi, formația de muzică populară din Zalău, Sălaj, a dat un spectacol la Deva. Sala plină — foarte mulți sălăjenii. Totul a mers bine (cîntece frumoase, interpreți buni, în frumoase straie sălăjene), pînă cînd a apărut Iléana Domuța Mastan, îmbrăcată într-o ie de borangic, cu două cătrîne (zadii) lungi, negre, cusute-n fir lamé auriu. Oare în ce zonă a Sălajului se poate vedea așa ceva? ! Aceasta e portul sălăjean? !

...Pentru ca, nu după mult, cîntărețul Alexandru Costea să „ne dea gata”. A început așa: „Cine-și crede muierea, / Rău îi mai duce mîntea // Mie mi-a mîncat viața, / Că muierea-i coastă de drac.”

Merită trecut în fonoteca de aur! (Emilia Silaghi, Deva)

Cofetărie, vînzărie, păstăioase

■ O inițiativă a la Cluj-Napoca: în apropierea vechiului centru civic al orașului funcționează trei unități ale I.C.S.A.P. Firmele lor. „Cartofărie”, „Vînzărie” și „Păstăioase”. Ați ghicit, este vorba de trei unități care servesc 3-4 și pînă la 7 feluri de mîncare din cartofi, varză, fasole și mazăre. Trei unități modeste ca spațiu

și ca dotare, dar bine aprovizionate. Curățenie, mîncăruri bune și gustoase, prețuri convenabile, inclusiv pentru buzunarul elevului și al studentului (Dorin Sălăjan).

Mari piese la Teatrul Mic

■ La Teatrul Mic se pregătesc două viitoare premiere cu Ivonna, principesa Burgundiei (regia Cătălina Buzoianu) și Richard al III-lea (regia Silviu Purcărete, care, la 30 de ani are șansa de a pune în scenă încă un text important, după ce mai înainte a montat Diavolul și Bunul Dumnezeu, Politică, Nebuna din Chaillot). (G.A.)

Amestecate

● Un farmacist din Drobeta Turnu Severin, Alexandru Torjescu este inventatorul unui „gel antiulceros” care, aflăm, chiar este bun. În toate cele peste 130 de cazuri tratate s-a obținut remisiunea simptomelor dispeptice. ● 99 de gospodari din Ipoteștii Sucevei nu cresc picior de pasăre ori animal, deși ar putea s-o facă. Noroc că al 100-lea, pensionarul Iulian Dumencu, crește și animale, are și solar, înlocuind el, la vîrsta lui avansată, ce nu fac ceilalți 99. Dar rămîne totuși, adevărat că un om nu poate munci cît 100. ● În centrul satului Pașed, din județul Gorj, malul stîng și albia pîrului Aninoasa au fost transformate în loc de depozitare a resturilor menajere și a altor reziduuri din gospodăriile populației. Cît Aninoasa nu se hotărăște să curgă la deal, mai este timp să se rezolve și această problemă! ● Iarna, anotimpul cărții, al lecturii, prilejulește Biblioteca județeană Dolj (director: prof. Tudor Nedelcea) o bogată expoziție națională ex-libris, cu participarea maestrilor genului din România ● Se zice că blocul 17 din Bala Sprie a ajuns un „bloc de tristă faimă devenind, și pentru ceilalți cetățeni, un pericol de imbolnăviri iar pentru generația tînăra un prost exemplu” (din ziarul „Pentru Socialism”). ● O echipă specializată din cadrul Ocolului silvic Sadova, din Dolj, condusă de tehnicianul Alexandru Ghelu, a vînat 106 căpriori, 20 cerbi lopătari și 10 porci mistreți, în greutate totală de 3,6 tone. De cînd povestile vînatorești se cîntăresc în tone? Oricum, felicitări! ● Întrebat de un reporter: „Ce

atî face dacă atî fi numit șef într-o unitate în care treburile nu merg bine?” inginerul zootehnic Ionel Enache din Pașcani răspunde: „M-aș uita în dreapta și-n stînga, să văd ce am și cu cine să lucrez”. ● Vasile Alexa muncește ca sudor la Combinatul de utilaj greu din Iași unde, firește, cîștigă foarte bine, iar în timpul liber vinde cu suprapreț bilete de cinematograf. După cum ne informează ziarul județean, amenda plătită „J-a adus (bănește, n.n.) la nivelul normal”.

Evenimente mari, EVENIMENTE MICI

■ Din ziarul Flacăra Iașului aflăm că în unele restaurante ieșene de categoria I servirea este de categoria a III-a. Factori de răspundere din I.C.S.A.P. au declarat: „Sîntem conștienți că mai avem multe de făcut”. Să sperăm! Altfel, numărătorea ar putea continua. ● Al 700-lea copil născut în acest an la Craiova se numește Cristina-Mihaela. Se înmulțesc otenii! ● După ce a muncit 40 de ani, la exploatarea forestieră Băluț, a venit vremea ca Gheorghe Bendrea să iasă la pensie. Fost-a omul pădurii și nu l-or minca lupii! ● Bindea Ilie din Mediaș, strada Gheorghe Gheorghiu-Dej, bloc 14, ap. 4 locuiește de opt ani cu familia sa compusă din 6 persoane numai într-una din cele două camere ale apartamentului său pentru că sistemul de încălzire nu funcționează. Jules Verne a scris — doar despre o performanță! — doar despre doi ani pe un bloc de gheață! ● La împlinirea a 200 de ani de la tipărirea unor manuale alcătuite de Gheorghe Sîncal, la Liceul pedagogic din

Timișoara s-a organizat o expoziție de manuale din colecția profesorului universitar dr. Ion Iliescu, cuprînzînd abecedare, gramatică, lucrări de istorie, cărți alcătuite de Șincai, Eliade, Cipariu, Slavici, Măroescu, Aron Pumnul, Coșbuc, Șt. O. Iosif, Perpessiciu, Rosetti, Nedioglu etc. Un muzeu al școlii românești într-o casă de om!

Enciclopediștii în culpă

■ Am cumpărat cu bucurie Micul dicționar enciclopedic, ediția a II-a, revăzută și adăugită, însă, răsfoindu-l, am constatat și o regretabilă eroare. Despre Probota, „comună în județul Iași” (pag. 1600), se mai spune: „Stație de cale ferată”. Aici se află mănăstirea PROBOTA, ctitorie a lui Petru Rareș (1530), pictată în interior și la exterior în 1532”. Confuzie! Cele de mai sus se potrivesc pentru satul Probota (comuna Dolhasca) din județul Suceava! (Petru Cenușă, Suceava).

O agenție-model!

■ La București s-a deschis o nouă agenție de turism. Ceea ce a hotărît, deocamdată, Lucian Preda, șeful acestei agenții, împreună cu personalul din subordinea sa, exprimă o ambiție despre care tot bucureșteanul urmează să-și facă o opinie personală după ce va apela la serviciile lor. „Vrem, spunea Lucian Preda, să fim o agenție model. De exemplu, vom face prezentări ale unor stațiuni și județe, începînd cît de curînd. Timp de trei zile, reprezentanții ai stațiunii sau județului vor da lămuriri celor ce vin la sediul agenției noastre, între orele 10 și 13, iar pe parcursul acestor discuții și prezentări pot fi perfectate, pe loc, programele cerute de cei interesați. Între 21 și 24 februarie vom prezenta Sinaia, apoi județele Neamț, Caraș-Severin, stațiunea Predeal, Brașovul, Sibiu, Vilcea, Covasna etc. Ne propunem, de asemenea, să ținem o legătură permanentă cu cei ce urmează să facă, la anumite intervale, cure balneare, pentru a le acorda tot sprijinul atunci cînd au nevoie de noi. Sînt multe de făcut, vrem să le facem și avem ambiția de a le face bine însă de-acum încolo e și mai bine să lă-

săm să vorbească faptele despre noi”.

Rămîne să adăugăm că noua agenție de turism se află la nr. 4 pe strada Luterană, în cadrul Complexului de turism, hoteluri și restaurante București și are telefonul 15 46 40, interior 2958. În curînd, ni se spune, agenția va avea și un telefon direct. Pentru o agenție care-și propune să fie model, un telefon este, o rrice s-ar zice, de strictă necesitate. (D. Eliade).

„Mobra hoinar” se recomandă

■ De la Întreprinderea „6 Martie” din Zărnești, județul Brașov aflăm că în acest an se speră în apariția unei motorete perfecționate ce se va numi MOBRA HOINAR. Noua motoretă ține seama de unele sugestii primite de la posesorii de motorete. Astfel frînarea pe roata din spate se va face printr-o tijă, înlocuind actualul sistem cu cablu, avînd și o semnalizare a frînării mai eficientă, prin folosirea unui intrerupător tipizat în construcția de automobile. Venind în întîmplinerea dorinței posesorilor moto s-a prevăzută redimensionarea spițelor. Pentru ca această din urmă promisiune să poată fi onorată mai este necesar un amănunt: Combinatul „Industria sirmei” Cimpia Turzii să respecte prevederile STAS-ului 8 039-80 „sîrmă trefilată din oțel pentru spițe de biciclete și motorete” și să execute și sîrmă de diametre 3; 3,5 și 4,5 milimetri. (O. G.)

În sfîrșit a fost spartă crusta la Curtea de Argeș!

■ Anul trecut, la Districtul de Drumuri Curtea de Argeș, cu sprijinul inginerului Ion Niculescu de la Consiliul popular județean Argeș s-a realizat o instalație de biogaz cu dispozitiv de spargere a crustei de nămol. Instalația a funcționat bine. În anul acesta se vor mai construi încă 3 asemenea instalații. După informațiile noastre, se pare că județul Argeș se află de o bună bucată de vreme în fruntea acțiunilor de folosire a acestei surse de energie neconvențională. Cine nu este de acord cu această afirmație este rugat să ne contrazică. (O. G.)

Omul care joacă

Apa vie s-a numit...

carnitina

Presat și de apropiatul gong al sezonului fotbalistic care va suna săptămâna viitoare pentru noi, vreau să pun în dezbatere, mai mult cu tentă de meditație, două subiecte. Primul este strict autentic, iar cel de al doilea, deși depășit ca eveniment, a rămas și poate va mai rămâne un timp obsedant în cugetele iubitorilor de fotbal.

Acum zece zile, mai precis duminică 6 februarie, ziarul „Știința” a publicat la rubrica de sport un articol interesant și mai ales sugestiv intitulat „Fotbalistii noștri și pregătirea de iarnă” sub semnătura mai mult decât competentă a lui Gheorghe Mitroi, un cunoscutor incontestabil și al dedesubturilor sau, să spunem mai liniștit, al anticamerelor fotbalului nostru. Era tratată, îndeosebi, problema jocurilor amicale și a turneeelor de pregătire ce le înlocuiește, sub spectrul logicii care ar trebui să le călăuzească și a utilității lor eventuale.

Articolul se încheia pilduitor, lăsând loc firese comentariilor — după ce specifică — „F.R.F. trebuie ajutat, mai bine zis îndemnat și ajutat, să cultive legături trainice de conlucrare cu alte federații, cu personalități din fotbalul european, la care să se poată apela în asemenea situații” — astfel: „Problema e mai dificilă și mai complexă decât pare la prima vedere. Ceea ce impune să fie tratată ca atare. Cu eforturi, cu insistență”. Desigur, printre sau în spatele acestor constatări verdict se ascunde adevărul că în problema organizării unor turnee eficiente din toate punctele de vedere pentru echipele noastre stăm încă foarte rău, dacă nu cumva, constat eu, mult mai rău decât în anii precedenți... Pe unde sau cu cine s-au întilnit în această perioadă echipele noastre nu mai amintesc pentru a-mi întări pledoaria. Se știe, și pentru că se știe, doar simpla pomenire a locurilor respective smulge zimbete compătimitoare. Este drept să aduc o ușoară circumstanță atenuantă vinovăției incontestabile a celor care trebuie să rezolve această problemă, și anume, că în iarnă, jucându-se oficial cam peste tot pe unde am vrea să ne confruntăm, se găsesc mai greu „portite” decât pe timpul pauzei din vară. Dar și acest lucru fiind cunoscut de mult, prin adaptarea calendarului intern putea fi evitat. Oamenii din fotbalul european sînt preocupați de ceva timp în a găsi formula ideală de stabilire și respectare a intreruperilor din iarnă și din vară, punindu-se de acord tocmai pentru a avea un program cât mai comun, în care perfectarea jocurilor de pregătire să fie mai ușoară, iar rațiunile financiare să nu aibă de suferit. Cert este că pentru noi este din ce în ce mai greu să ne organizăm cu judecată și

prioritate astfel de jocuri și pentru că nu știm ce vrem, dar și pentru că am avut un „talent” deosebit de a ne strica relațiile ciștigate în timp. S-a spus că am avut unii impresari care ne furau. Sigur, este un aspect al legii comerțului, își mai opreau și ei. Profitul pentru noi însă exista. În afară că aduceam ceva valută în țară, jucam și cu lumea adevărată a fotbalului, putându-ne căli. Acum nu-mi mai avem nici pe ei, cei care au stricat regulile firești de conlucrare reciproc avantajoasă din mijlocul nostru au cam plecat, iar cei care au rămas hibernează momentan așteptînd crearea unui teren propice pentru noi lovituri. Sînt capabili, fiind o speță aparte... Dacă mai punem în taiger și aspectul dificultăților financiare de guvernare impuse fotbalului nostru, precum și alt „talent” pe care-l avem de a nu ști încă să ne facem iarna căruță și vara sanie, balanța se înclină greu în defavoarea stabilității unui program de jocuri binefăcătoare pentru echipele noastre, pe timpul pauzelor, în viitor.

Și al doilea subiect promis, obsedant precum știm, nu ne desparte de realitățile noastre. Deci Italia, campioana mondială și adversara noastră de marcă în noua ediție a Cupei Europei, „a reușit să remizeze” în Cipru. Dar ce-a fost Italia mondială a anului trecut? O glumă sau o soartă? Sau o glumă a sorții? Pentru că din 14 partide disputate a reușit doar 4 victorii, și acestea, între 29 iunie și 11 iulie, adică: contra Argentinei (2-1, Rai-

nea ? !), Braziliei (3-2 hat-trick Rossi), Poloniei (2-0, din nou semnătură dublă Paulo, nu Pablo) cum e alintat din neconștătere) și, finala, 3-1 cu R.F.G., de data asta cu o singură pecete Rossi.

Trăgînd conturile — și neuitîndu-l pe Conti, șarmul mondialelor alături de brazilieni, gîndind acum... — „azzurii” au cucerit „totul” (așa cum înțelegem noi și acest termen), în numai 12 zile...

Poate că această discutată **carnitina**, descoperită în coloanele presei italiene ca **apa vie**, devastatoare acum, din depozițiile libere ale jucătorilor italieni, de prietenul meu Dumitru Constantin, a fost unul din marile **secrete competitive** ale succesului etern pentru ei. De fapt, probată în '77-'78, în Franța, asupra ciclistilor, această substanță catalizatoare a reacțiilor grăsimilor în metabolismul organic a dat rezultate uluitoare. Sub acțiunea ei „băieții pe pedale” rezistau de două ori mai mult peste limita lor de efort cunoscută. Atunci, de ce să ne surprindă sprinturile pe contraatac declanșate și finalizate în Spania de „mundialii” Cabrini și Scirea, apărători decisivi în logica obsedantă a calapoadelor aproape mistice ale lui Herrera — eternul lor teoretician și de acum.

Așa că, tricolori, aveți la primul meci oficial al anului actual în față o „marfă” ce poate fi și trebuie bătută. Tratați-i ca atare.

CORNEL DINU ■

Unde se va disputa meciul cu Turcia?

După cum se știe, echipa națională de fotbal va întilni, la 9 martie, pe teren propriu, reprezentativa Turciei, partida (amicabilă) conținând ca revanșă a celui 1-1 recent consemnat la Istanbul și făcînd parte din programul pregătirii întilnirii (oficiale) cu Italia. Nu s-a stabilit încă, din cite cunoaștem, locul unde se va desfășura partida, dar se pare că F.R.F. intenționează s-o programeze la Tirgu Mures, spre a oferi astfel o satisfacție iubitorilor fotbalului din orașul lui Băloani. În principiu, n-avem nimic împotriva desemnării orașului respectiv, ba chiar salutăm (am mai spus-o) inițiativa selecționerului Mircea Lucescu ca echipa națională să joace, pe rînd, în fața spectatorilor din marile centre fotbalistice ale țării. Încă mai mult: sîntem convinși că municipiul Tirgu Mures ar asigura meciului respectiv un cadru organizatoric ideal.

Problema care se pune însă, concret, e alta. Programarea partidei la Tirgu Mures, în 9 martie, ar crea prejudicii Universității Craiova care, reamintim, oferă un mare număr de jucători (5, 6, dacă nu mai mulți) lotului reprezentativ.

Anume? După confruntarea de la Kaiserslautern (2 martie), care angajează, nu-i așa, întregul fotbal românesc, Craiova ar urma să revină în țară (în 3 sau 4 martie) pentru a disputa, în 6 martie, meciul de campionat de la Constanta. A doua zi, tricolorii din formația Universității ar trebui să se deplaseze (al citelea drum, în cite zile ? !) la Tirgu Mures, de unde, firește, să se grăbească spre Craiova pentru partida de etapă cu S.C. Baeau și pentru returnul cu echipa lui Briegel ? ! Veți fi de acord cu noi că tracasarea ar fi exagerată și că, tot urend și coborînd în trenuri, fotbalistii oțteni nu vor fi în plenitudinea forțelor la ora partidei decisive cu Kaiserslautern.

Ce propunem? Ca întilnirea din 9 martie să se dispute fie fără internaționalii Universității (și atunci se poate juca la Tirgu Mures), fie, dacă Lucescu dorește o verificare serioasă, chiar la Craiova (unde se află, între altele fie spus, cel mai fierbinte public din România) sau într-un oraș (Pitești, Tirgoviște, București ?) din apropierea Craiovei, scutindu-i astfel pe internaționalii oțteni de o oboseală inușită.

Dar pînă la seara concertului laureaților, cînd va cădea cortina peste această a IV-a ediție a concursului „MELODII '82”, vom avea prilejul ca, la Palatul sporturilor și culturii, să audim concertele a 6 formații calificate în faza finală: Semnal M, din Cluj-Napoca, Cristal, din Galați, Crepuscul, din Timișoara, Roșu și Negru, din București, Compact, din Cluj-Napoca, și Dixieland, din Reșița. Va marca, oare, acest spectacol, programat pentru ziua de 1 martie, orele 18, și-n general tot acest amplu concurs, o mult așteptată primăvară a muzicii ușoare românești ? ! O dorim din toată inima și, dacă va fi să fie, o vom semnala cu toată plăcerea. Dar, pînă atunci, succes deplin tuturor participanților !

VICTOR NIȚA ■

Melodii '82

Un fapt pe care iubitorii muzicii l-au constatat, de-a lungul timpului, ar fi și acela că, în acest atit de disputat domeniu, n-am dus niciodată lipsă de promisiuni. Acestea fiind zise, ne aflăm în preajma unui eveniment care se va strădui să transforme mereu proaspetele promisiuni în realitate. Acest eveniment ale cărui intimplări bat puternic la ușa așteptărilor noastre se numește „MELODII '82”, ediția a IV-a. Precizînd că vom fi, seară de seară, martorii și auditorii acestui eveniment pregătît de organizatori cu o maximă minuție, și pe care-l vom comenta mai apoi după toate pîntele noastre, vă prezentăm în continuare citeva din cele mai importante momente ce se vor produce pe parcursul a aproximativ două săptămîni de muzică ușoară românească, mai exact spus între 20 februarie și 2 martie. Două săptămîni la capătul cărora am dori să avem nu doar o singură floare, din care să fim obligați să facem o primăvară, ci un veritabil buchet de melodii ce se vor adăuga, prin frumusețea lor, la buchetul pe care, să recunoaștem, muzica ușoară românească a început să-l aibă, spre bucuria noastră, a tuturor iubitorilor de muzică ușoară.

Așadar, inaugurarea se va produce duminică, 20 februarie, orele 19,30, prin spectacolul **Se caută un cântăreț**, aparținînd secției de estradă a Teatrului „Ion Vasilescu”. Spre deosebire de alte patru spectacole de estradă și revistă, ce vor avea loc la sala Savoy, acesta, primul, va avea loc la sediul Teatrului „Ion Vasilescu”. Dar iată și celelalte spectacole care vor alcătui faza finală, pe țară, a Concursului „MELODII '82”: **Vorba lui Tănase, Ilustrate din Maramureș, Revista la ora... exactă și Șlagăre in... devenire**. Respectiv spectacoale, susținute de Teatrul satiric-muzical „Constantin Tănase”, secția de estradă a Teatrului dramatic din Baia Mare, Teatrul de estradă din Deva și Teatrul Fantasio din Constanța, sînt programate în zilele de 21, 22, 23 și 24 februarie, orele 19,30.

După această ușoară încălzire, ca să-i zicem așa, urmează concursul propriu-zis, care va fi găzduit în zilele de 25, 26, 27

și 28 februarie, la Sala Palatului R.S.R., orele 18. Precizînd că în aceste zile ne vom bucura de prezența și participarea extraordinară ale citorva reputați soliști din străinătate, printre care Jacques Hustin (Belgia), Gayga (Polonia), Eini (Finlanda), Bissier Kirov (R.P. Bulgaria), Anamaria Sasvari (R.P. Ungaria) și Jacques Renay (Anglia), precum și faptul că vom beneficia de amabila prezentare susținută de actrii Draga Olteanu-Matei, Rodica Popescu, Cristina Stamate, Stela Popescu, Mitică Popescu, Mișu Fotino, Nicu Constantin, Alexandru Arșinel, Silviu Stănculescu, Amza Pellea și Jean Constantin, să transcriem numele compozitorilor și interpretelor ce-și vor disputa laurii concursului. **Compozitori** — Dan Beizadea, Florin Bogardo, Ion Cristinoiu, Viorel Covaci, Mihai Constantinescu, Gheorghe David, Florentin Delmar, Sile Dinicu, Dan Dimitriu, Alexandru Dobondi, Valeria Dogaru, Edmond Deda, Marcel Dragomir, Camelia Dăscălescu, Mihai Elekes, Cornel Fugaru, Mișu Iancu, Nicolae Kirulescu, Joit Kerestely, Dumitru Lupu, Aurel Mihălașche, Alexandru Mandi, Petre Mihăescu, Horia Moculescu, Temistocle Eopa, Laurențiu Profeta, Dan Stoian, Gelu Solomonescu, Radu Șerban, Marius Teicu, Vasile V. Vasilache, Vasile Veselovschi. **Interpreți** — Dorin Anastasiu, Marieta Bratu, Mircea Baniacu, Corina Chiriac, Mihai Constantinescu, Cornel Constantiniu, Elena Cîrstea, Grupul vocal „Choralis”, Mirabela Dauer, Valeria Dogaru, Mihai Elekes, Liana Elekes, Stela Enache, Puiu Faur, Grupul „Expres”, Eva Kiss, Viorel Filip, Luigi Ionescu, Nicolae Nițescu, Jeanina Matei, Laura Nicorovic, George Mihălescu, Mira Moreno, Horia Moculescu, Ligia Oancea, Mihaela Oancea, Gică Petrescu, Nicu Pop, Jean Păunescu, Angela Similea, Dan Spătaru, Grupul „Stereo”, Grupul „Studio B”, George Sava, Dorin Teodorescu, Grupul 3 T, Irina Soroiu, Marina Voica, Mirela Voiculescu.

Deci, după patru zile de recitaluri și concurs, vom avea prilejul ca miercuri, 2 martie, orele 18, să-i audim pe cei cărora juriul le-a oferit laurii supremi: **Concertul laureaților**. Acompaniază Orchestra de estradă a Radioteleviziunii Române, sub conducerea vegnicului tinăr Sile Dinicu, artist emerit.

Cronica șoselei

N-au mai putut fi salvate

Doi băieți cam de 10-12 ani se îndreaptă de la școala din comună spre casă. Sînt vecini și gospodăriile familiilor is situate tocmai la marginea satului de munte unde, în limbajul locuitorilor, „colea” înseamnă cel puțin 2 kilometri.

Sînt veseli, pentru că primul ger din anul acesta a acoperit, cu o sticlă alunecoasă, apa bălților de pe drumul de cîmp pe care îl folosesc pentru a mai micșora distanța de la școala pînă în locul denumit „Prund”, unde se află casele lor.

„Venim și după masă aici, Mihăiță”, îi propune Ilie, colegul său de bancă. „Ia uite ce ghețuș bun s-a făcut. Și cit îl de lung, mă !”, „Ia taci, Ilie, parcă se aud niște țipete. Cineva cere ajutor. Auzi ?” Și băieții o iau la fugă către podul unde șoseaua județeană traversează pîrîul „Gălbiorul” (botezat așa după culoarea argilei care o capătă cînd îi umflă, mai ales primăvara).

Spectacolul pe care îl văd copiii este neobișnuit. Un ARO 10 căzut în pîriu și două femei zbătîndu-se să iasă din apa ca gheața. Nu mai au putere să strige după ajutor. După ce cu greu au reușit să iasă din mașina scufundată în apă pînă la nivelul bazei parbrizului, se jirăsc acum, prin nămolul de pe fundul apei, spre a ieși la mal. Pînă la nivelul șoselei mai au însă de urcat o pantă destul de dură. Băieții fug după ajutor. Dar pînă la prima casă mai sînt 150-200 de metri. Ajung la poarta gospodăriei, strigă, dar nimeni nu se arată la ușă. „Trebuie să ne dea prin cap că ar cei Juncan sînt la serviciu, la fabrică, iar cei doi copii sînt la bunici”, zice Ilie. O iau la fugă spre următoarea casă, aflată și ea destul de departe față de prima.

Intre timp femeile au început abordarea pantei. În sfîrșit, au ajuns la șosea. Is vinete la față, iar dinții le clănțanesc în gură. Una dintre ele e cuprînsă de un plîns nervos, iar a doua și-a scos o batistă din buzunarul paltonului ud learcă și își șterge cu ea fața. Nu realizează probabil că batista e și ea la fel de udă. Cu mișcări ritmice, de sus în jos, își freacă obrazul.

Intre timp, băieții au găsit o „Dacie” al cărei conducător se îndreaptă în viteză spre locul unde cele două femei, cu deznașdejdea în privire, așteptau, dîrdîind, ajutorul. Șoferul, un tinăr inimos, lute în mișcări, le ia de braț, una cite una, și le așază pe bancheta din spate a autoturismului. „Du-le la spital, nene”, strigă unul din băieți. Pilotul demarează puternic spre spitalul din centrul comunei de munte, pînă la care mai sînt 15 km.

În mașină e cald, bine, dar insuficient pentru a face să dispară tremuratură, parcă acum mai puternic, al celor două femei. Reîncep să plîngă cu sughițuri. „Cum s-a întimplat, doamnă, cum ați căzut în apă ?” „Mi s-a oprit motorul pe pod — începe femeia să povestească, continuînd plînsul. Știți, eu sînt începătoare. Am dat examen abia luna trecută. Plecam cu colega mea la Brașov. Dă azi frate-miu examen de conducere. Am vrut să-l mai încurajăm. Ea — arată spre cealaltă femeie — e viitoarea-lui nevastă. Aveam două zile recuperare de la serviciu și ne-am gîndit să le folosim. Cînd am pornit motorul, din nou, am observat că mașina nu o ia din loc, că patinează. Probabil că pe scindurile podului s-a format ceva mișgă înghețată. Am apăsat mai tare pe accelerație. Deodată, s-a auzit o trosnitură puternică și ne-am trezit în pîriu. Noroc că apa nu era prea mare și am reușit să ieșim din mașină. Contactul cu apa rece mi-a tăiat răsuflarea. Tovarășe, vă rog, salvați-ne, mergeți mai repede, simt că mă părăsesc puterile”. Apoi, amîndouă încetează să plîngă, încetează să tremure, iar capul le cade pe piept. „Or fi adormit, bietele de ele”, își zice șoferul, mîrînd viteza și aprinzînd luminile. Cînd se apropie de spital, începe să claxoneze puternic. Doi bărbați, medici, și o tinără asistentă, alarmați de semnalul sonor, se precipită spre intrarea în spital. Bănuiesc că e un caz deosebit.

Tinărul oprește și se repede spre ușile din spate ale Daciei. Încearcă s-o scoată întii pe șoferiță. O apucă de mina complet rece. „O fi din cauza apei înghețate”, își zice el. Sar în ajutor medicii. Sînt transportate în interior și dezbrăcate de hainele complet ude.

Cei doi medici, ajutați de asistentă, fac totul pentru a salva viețile celor două tinere femei, una de 37 de ani (șoferița) și a doua de 24. Eforturile rămîn fără rezultat. „Stop cardiac”, rostește unul din medici. „Apa foarte rece în care au stat destul de mult, spieretura, întîrzierile cu care au fost aduse la spital, asta-i ! Ne pare nespuse de rău că n-am putut să le salvăm !”

Se constată că după oprirea motorului, șoferița a bracat roțile spre dreapta, fără să-și dea seama, iar la plecarea n-a mai verificat poziția volanului, astfel că accelerînd puternic, mașina a virat spre dreapta, a rupt fragilul parapet și s-a prăbușit în apă.

Se cunoaște ce s-a întimplat în continuare.

Nerealismul unor începători care cred că examenul de șofer poate înlocui experiența la volan atit de necesară, dorința lor de a pleca pe orice timp, în orice condiții, cit mai departe, este cauza principală a unor tragedii de acest gen.

VICTOR BEDA ■

Lumea în care trăim Cu diplome, dar... șomeri

Cunoscuta revistă vest-germană „Der Spiegel” a publicat, spre sfârșitul anului trecut, o copertă cu câteva chipuri de tineri. Chipuri îngândurate. Chipuri lipsite de veselie. Chipuri maturizate înainte de vreme. Explicația: „De pe băncile școlii direct pe listele de șomeri”.

Nu sînt tineri de undeva din „lumea a treia”. Nu sînt tineri din zonele subdezvoltate ale planetelor. Nu sînt fiii unui popor sărac. Nu sînt...

Tinerii aceștia aparțin R.F.G. Situația lor este, însă, preocupantă. Pentru că este o situație tristă. O situație dureroasă ce afectează zeci și zeci de mii de tineri abia porniți în viață.

O situație specifică nu numai Republicii Federale Germania ci și celorlalte state occidentale vest-europene. Printre săracii lumii bogate crește mereu numărul tinerilor. Ceea ce nu este întâmplător, căci tinerii se lovesc de cele mai mari dificultăți în a obține un loc de muncă sau de a-l păstra.

S-ar părea că tinerețea este considerată drept lipsă de experiență și, ca atare, patronii, nu se înghesuie să-i angajeze pe cei ce bat la porțile uzinelor dacă au ani puțini. După cum consideră că această generație a protestului social este incomodă, mai greu de manevrat. Fapt pentru care tinerii îngroașă rîndurile șomerilor.

Să nu uităm însă că pînă a ajunge să caute un loc de muncă, pînă a ajunge să obțină o diplomă tinerii se lovesc de numeroase bariere. Există certe discriminări în ceea ce privește posibilitatea tinerilor din mediile defavorizate ale societății de a putea studia. Există bariera taxelor, există o selecție care operează serios și care nu îngăduie celor cu venituri modeste să pătrundă în orice amfiteatru universitar. Ziarul britanic „Guardian” scria: „În Anglia există universități unde studenții provin în proporție de 90 la sută, din rîndul categoriilor instărite”. Taxa anuală la colegiile americane a crescut în 1982, față de 1981, cu circa 1.100 de dolari. În medie de la 8.200 la 9.300 dolari. Cum ar putea un simplu muncitor american să-și întrețină copilul la studii universitare cînd această taxă reprezintă circa 70-75 la sută din salariul său anual?

Toamna trecută, după începerea cursurilor școlare, la Washington au avut loc demonstrații de protest ale tinerilor împotriva reducerii de către autorități a creditelor destinate învățămîntului. „New York Times” scria: „Diminuarea fondurilor pentru programe școlare și, concomitent, sporirea cheltuielilor militare vor priva școlile americane în anul 1983 de aproximativ 300 milioane dolari”. Federația americană a învățătorilor anunța că școlile din Statele Unite au început anul de învățămînt cu 55.000 de profesori și învățători sub necesarul de cadre pentru buna desfășurare a procesului educațional.

Lipsește fonduri. Lipsesc profesori. Dar nu lipsesc... analfabetii.

Așa se face că, în mod paradoxal, chiar în Statele Unite, în cea mai bogată țară a lumii capitaliste, există 25 de milioane de analfabetii. 25 de milioane de oameni care nu se bucură de dreptul elementar de a desluși literele și a putea să-și aștearnă numele pe o bucată de hirtie. Cifra aceasta — 25 de milioane — a fost furnizată de Fundația „Ford”, o instituție a cărei autoritate nu poate fi pusă în dubiu. În Italia sînt 2,5 milioane de analfabetii, în Marea Britanie 2 milioane.

Aceasta este o față a monedei. Cealaltă o constituie faptul că, chiar și atunci, cînd cu grele sacrificii o serie de tineri răzbat spre colegii sau diferite instituții de învățămînt superior, la sfârșitul anilor de studii, ani care au echivalat cu nenumerate sacrificii pentru familii, tînărul constată că diploma nu-i oferă o garanție în viață, că învățătura nu-l scutește de șomaj. 40 la sută dintre tinerii țărilor Pieței comune au sub 25 de ani. În Franța 30-35 la sută dintre absolvenții anului 1982 ai institutelor de învățămînt superior nu au găsit de lucru. În Austria la sfârșitul anului 1982 unul din cinci tineri sub 24 de ani era șomer, ceea ce reprezintă 18,3 la sută din numărul total al șomerilor. 11 la sută dintre șomerii din Marea Britanie sînt tineri care de luni de zile, de la terminarea școlilor, nu au lucrat încă nici cel puțin o singură zi. Diplomele s-au dovedit bune pentru... șomaj.

Pe bună dreptate, un săptămînal britanic, „Labour Weekly”, scria: „Cea mai gravă condamnare pentru o societate este să nu poată folosi energia și aspirațiile tinerilor ei”. În fapt, remarca săptămînalul publicat la Londra vizează înseși drepturile omului într-un domeniu vital și relevă discriminarea socială care acționează direct sau voalat.

Sistemul discriminărilor sociale acționează pe toate planurile. În fond, însuși sistemul mult lăudatei democrații burgheze este construit pe puterea banului. Ziarul vest-german „Die Welt”, care, în nici un caz nu poate fi bănuit de simpatii de stînga, ci, dimpotrivă, scria destul de recent: „Adevărul trist este că dreptul și șansele în viață ale unei persoane din țările cele mai dezvoltate, și care se consideră și cele mai democratice, depind în ultimă instanță de avere, de bani”.

Iar cînd nu ai bani, nu ai nici drepturi. Relația este simplă, precisă. De bani depinde totul. Cel care îi posedă, dispune de toate „drepturile”. Cel care are buzunarele goale, trebuie să se mulțumească a fi spectator la „show”-ul bogățiilor. Atîta tot. Nimic mai mult.

O constatare pe care o fac milioane și milioane de tineri. Cei care trec de pe băncile școlii direct pe listele de șomeri.

Tineri îngîndurați. Tineri lipsiți de veselie. Tineri maturizați înainte de vreme...

AL. PINTEA ■

Spectacolul informației

Gura lumii

Inițiativa demnă de cuvinte frumoase a Editurii științifice și enciclopedice aduce pe masa cititorului român lucrarea intitulată „Mai multe voci o singură lume”. Este binecunoscutul și des cîștitul studiu inițiat de U.N.E.S.C.O. și încredințat unui colectiv de meseriași răsăriți într-un larg evantai de preocupări dar aduse aproape de incidența informației, a comunicării. Două mi se par meritele acestui interesant și metodic tom editat în urmă cu trei ani la Paris. Este surprinsă în acolada studiului tematica de specială rezonanță în timpul actualității privind parametrii comunicării, nevoia de comunicare, anotimpurile informației, gîndurile ce-i străbat prezentul și viitorul. Meritul s-a născut prin chiar existența acestei voluminoase și muncite lucrări; demersul este inedit iar rezultatul se cuvine aplaudat. La capătul unei migăloase operații documentare, printr-o laborioasă întreprindere-filtru, s-a compus acest conglomerat de capitole și subcapitole ce alcătuiesc spectrul grijilor de acum ale existenței informației și rostuirii sale în straturile de interes ale societății. Ca să înțelegem ca lumea dimensiunea contemporană a societății sîntem trimiși să-i percepem dimensiunea istorică pentru a accede ulterior către dimensiunea internațională. Comunicarea la timpul prezent obligă cunoașterea mijloacelor, infrastructurii, interacțiunilor, a disparităților moștenite și purtate prin vreme. Nu sîntem obligați să acceptăm în bloc punctele de vedere exprimate între copertile acestei cărți cum dealtfel nu face nici patronul ei, U.N.E.S.C.O.; opiniile nu reflectă cu necesitate și părerea organizației și deci nu trebuie luate ca o luare de poziție a Secretariatului său. Cită vreme mijloacele de cunoaștere în masă nu sînt altceva decît vocea originală a fiecărui popor sau grup uman, cum spune atît de plastic în prefața la volumul secretarului comisiei noastre naționale pentru U.N.E.S.C.O., prof. univ. dr. Ion Drăgan, trebuie să acceptăm normalitatea diferențierii de ton de intensitate și timbru în spectacolul informațional la scara planetei. Diferențele de păreri privind fenomenul în sine, de asemenea. Cu condiția ca ele să nu genereze ireconciliabile divergențe. Și nu s-ar spune că lipsesc în acest atît de însușit în existența noastră teritoriu, al comunicării. Nefiresc nu mi se pare că meditînd la același subiect unii avem tentația de a ne strînge fularul iar alții să descheiem nasturii de la cămașă. Mă deranjează pofta cu care combatanții pe acest front tîn cu orice preț să te convină de dreptatea lor și să facă uz de „dreptul” de a ne impune această „dreptate”. Cititorul va sesiza imediat dîncolo de o obiectivă prezentare a situațiilor la zi tentativa încorporării chiar și într-o lucrare de această factură, despoavată de alte ambiții decît cea a înfățișării caledoscopului comunicării așa cum este, chiar și aici se simte încercarea de a acredita ca general valabile teoretizări apriorice circumstanțializate și predestinate să trăiască doar așa. Dar despre asemenea lucrări, sper, vom mai putea vorbi.

Să ne mulțumim deocamdată a releva cealaltă trăsătură ce mi se pare de excepție: alcătuirea de excepție a comisiei pusă la treabă să lumineze și defrișeze vastele cîmpuri de interferență ale comunicării în lumea de azi, complicată și complexă, despărțită în compartimente de tot felul după criteriul și ele greu de clasificat.

Să salutăm cu onor justificat pe toți care ne-au adus în mină această carte în care citim, încă din primul paragraf:

„Comunicarea susține și animează viața hotăr și expresie a activității sociale și a civilizației, ea a călăuzit omul și popoarele de la instinct către inspirație, de-a lungul unui ansamblu de procese și sisteme de informare, de stimulare și control... Înglobînd gîndirea, organizarea și puterea, comunicarea face legătura între amintirea originilor și aspirațiile cele mai nobile către o viață mai bună. Odată cu progresul, sarcina comunicării a devenit tot mai complexă și mai nuanțată”.

Motive să pornim la drum convinși că avem în față un tom interesant de străbătut. Și nu doar de noi, cei ce trebulăm pe ogorul, nu totdeauna cu arăturile adînci de toamnă la timp făcute, ale comunicării.

NEAGU UDROIU ■

Nicolae Titulescu la New York (III)

„Diplomația este prima linie de apărare a unor națiuni”, se afirmă în cea mai recentă monografie americană colectivă consacrată specificului acestei profesii. Recunoscînd această teză, detractorii lui Nicolae Titulescu au făcut mare caz în legătură cu repetatele încercări ale diplomației române de a demisiona. Pentru a spulbera interpretările eronate și aprecierile răuvoitoare pe această temă, Nicolae Titulescu, într-un articol, inedit în România, consacrat diplomației contemporane, publicat într-un periodic din S.U.A. în 1932, susținea: „Dacă în timpul vieții mele politice de 20 de ani, am demisionat uneori, sau m-am retras provizoriu din viața politică, nu am făcut-o niciodată că pentru a inaugura o viață părăsind politica, ci numai pentru că voiam să încerc puterile mele în alte țări-muri ale activității omenești. Totuși, ori de cite ori am demisionat, a survenit un fapt care mă obliga, după puțîn timp, să-mi reiau din nou locul. Și astfel, diplomația a înăbușit în mine, încetul cu încetul, atracția pe care o aveam pentru alte lucruri care mă ademiseră altă dată. Astăzi, chiar dacă aș vrea, n-aș putea să scap de ea. Orice succes, chiar cel mai neînsemnat, mă incurajează”.

Tot în articolul menționat Nicolae Titulescu declara: „În lunga mea carieră diplomatică m-am străduit întotdeauna să păstrez două principii care, de altfel, sînt singurele principii pe care le am în diplomație. Primul principiu este acela de a mă comporta, cînd mă găsesc între două personalități, ca și cum mi-ar fi ambele dragi. Al doilea principiu este că mă pun veșnic în situația persoanei cu care vorbesc, indiferent dacă-mi este prieten sau dușman. Experiența m-a învățat că numai sinceritatea și cunoașterea celorlalți permite în diplomație culesul unor succese” nu efemere, ci permanente”.

Cum era firesc, prezența lui Nicolae Titulescu la New York și în S.U.A., în general, a format obiectul unor ample și numeroase comentarii și articole publicate în presa comunităților române din America. Astfel, după ce în numărul din 15 octombrie 1925 se referise la ansamblul relațiilor dintre România și S.U.A., publicația „America” din 2 ianuarie 1926 relatează în prima sa pagină despre vizita lui Nicolae Titulescu la Chicago și despre conferința rostită cu acel prilej. O interesantă relatare inserează același ziar și în numărul din 4-8 ianuarie 1926 în legătură cu vizita efectuată de Titulescu la Cleveland. Călătoria lui N. Titulescu la Detroit formează, de asemenea, temă de comentarii pozitive, preluate și de ziarul „Argus” de la București, care informa în numărul 3/812, din 1926, că omul de stat român și-a petrecut anul nou în comunitatea românească din America și a vorbit la o reușită serbare organizată la Detroit. Presa americană de limbă română va trata pe larg, de-a lungul anilor, numeroase aspecte ale activității diplomatice a lui Nicolae Titulescu, dezvoltînd teme cum sînt cele din articolele: „Succesul României la Geneva”; „România și Pactul Kellogg”; „Dreptatea României în chestiunea optanților”; „Mica Înțelegere și presa ameri-

cană”; „Planul Young și România”; „Activitatea Micii Antante de la înființarea ei pînă în prezent”; „România la Conferința de dezarmări”; „Solidaritatea statelor din Mica Înțelegere”; „Pactul Balcanic și interesele României”; „Un articol care atrage atenția cu deosebire este cel intitulat sugestiv în limba română „România în fruntea lumii”, apărut în ziarul „America” din 18 septembrie 1930, în care se face o elogiasă prezentare a calităților ministrului de externe al României, cu prilejul realegerii sale ca președinte al Adunării Ligii Națiunilor, fapt unic în analele organizației mondiale în care se încetățenise ferm practica nereeligibilității președinților forului plenar al instituției geneveze. În articolul citat se arată că „Nu e lucru ușor ca cineva să ajungă președintele acestui for internațional în care figurează cei mai luminați oameni ai timpului și nu mică este onoarea făcută unei țări atunci cînd alesul ei devine alesul înțelepților din areopagul de la Geneva”. Pentru informarea cititorilor americani, ziarul pune în relief faptul că „ridicai din păturile de mijloc ale poporului român, domnul Titulescu s-a înălțat ca un luceafăr luminos pe firmamentul intelectual și politic al Țării”.

Una dintre cele mai izbutite și convingătoare portretizări ale lui Nicolae Titulescu este cea făcută în necrologul publicat de ziarul „The New York Times” la 17 martie 1941. Necrologul, nepublicat, după știrea noastră, în România, are următoarele titluri și subtitluri: „A murit Titulescu — dușmanul Axei”; A condus politica externă a României 17 ani; Părăsit în exil la Cannes; Garda de Fier a fost inamicul său; Ex-ministrul a fost un partizan al securității colective și un prieten al democrației”.

În necrologul amintit se subliniază că diplomatul român a fost „arcul motor” al politicii externe românești de-a lungul unei perioade de 17 ani, un partizan viguros al securității colective și un adversar înverșunat al planurilor germane și italiene în Balcani. El a fost un prieten de nădejde, cu toate că uneori oarecum critic, al democrațiilor occidentale. Influența sa depășea considerabil pe cea a unui ministru al afacerilor externe al unei țări mijlocii. Mussolini obișnuia să exclame: „Cît timp va mai continua Titulescu să conducă Ministerul Afacerilor Externe francez?”

După evocarea principalelor momente biografice ale lui Nicolae Titulescu, precum și a celor mai de seamă aspecte diplomatice din cariera sa, în necrolog este formulată aprecierea că „Titulescu a considerat Uniunea Sovietică un puternic instrument pentru frînarea a ceea ce el credea a fi primejdia cea mai mare și anume expansiunea Germaniei în Balcani”. Dincolo de această primejdie de ordin regional, diplomatul român a semnalat ascensiunea pericolului nazist pe toate fronturile, ceea ce l-a determinat să se angajeze neșovăielnic de partea statelor opuse expansiunii germane. În opinia autorului necrologului această atitudine i-a subrezit poziția pe plan intern, iar turneele lui de-a lungul și de-a latul Europei l-au lăsat descoperit în țară într-o perioadă în care „reîntinerirea războinică” a Germaniei fă-

cuse pe mulți compatrioți ai omului de stat român să creadă că în treburile balcanice Nicolae Titulescu „a făcut o socoteală greșită”.

Am relatat pe larg conținutul necrologului, deoarece în patria sa, în 1941, trecerea în lumea umbrelor a marelui diplomat român nu a fost marcată cum se cuvenea. Conducerea politică a țării a interzis Ministerului Afacerilor Externe al României să arboreze în bernă drapelul țării. Istoria avea să restabilească însă dreptatea în favoarea marelui „pelerin al păcii” care a fost Nicolae Titulescu.

Făcînd elogiul măreției dreptului, N. Titulescu visa la ziua cînd spiritul politic nu se va mai opune spiritului juridic. Într-o luminoasă și vizionară pagină, el prevestea că „numai în ziua în care dreptul va străluci ca un răsărit de soare în sufletul tuturor oamenilor, ca o directivă care călăuzește, ca un imperativ categoric care se impune, ca o autosupunere care se confundă cu libertatea organizată, omenirea va fi salvată, pentru că în pacea creată de ordinea juridică omul își va împlini destinul său, potrivit idealului creator”.

În zilele noastre, cînd lupta pentru universalizarea dreptului la pace numără România printre statele cele mai active și mai angajate în apărarea păcii, cuvintele lui Nicolae Titulescu readuc în memoria noastră imaginea tonifiantă a unei înalte conștiințe. Crezul său nestrămutat în virtuțile dreptului internațional, eforturile sale neobosite în opera de construire, apărare și consolidare a păcii ni-l recomandă ca pe un mare contemporan, care a trăit cu intensitate și ardent patriotism epoca sa, situîndu-se prin actualitatea idealurilor pe care le-a promovat deasupra limitelor timpului său istoric, așa cum s-a putut constata și din sumarele însemnări privind prezența intelectuală a ilustrului diplomat român la New York. El și-a înscris definitiv și ireversibil numele în galeria nepieritoare și de neuitat a marilor personalități ale diplomației a acestui veac, ca bărbat de stat care și-a închinat cu devoțiune viața măreței cauze a păcii, înțelegerii și cooperării, întemeiate inderogabil pe normele dreptului, justiției și echității, pe noblețea unui crez politic pus statornic în slujba intereselor permanente ale poporului român.

IOAN VOICU ■

De vorbă cu Jacques Lassaigne

Un telefon de la Paris ne vestește moartea prietenului nostru Jacques Lassaigne. Lupta de mult cu o boală grea... În noaptea de 9 februarie l-a răpus.

Cu ani în urmă, să fi fost prin vara anului 1969 sau poate '70, pe cînd mai locuiam în strada Sihleanu, luase masa la noi. Stînd de vorbă la cafea, am deschis magnetofonul. Cu adîncă părere de rău, transcriu astăzi aceste fînturi din acea lungă și molcomă convorbire.

H. B. — **Îți mai aduci aminte? Ne-am cunoscut în satul Șanț din județul Năsăud. Ai petrecut atunci multe zile printre noi, monografistii profesorului Gusti.**

J. L. — Chiar zilele trecute am dat peste scrisorile trimise din Șanț. Am regăsit în ele peisajul, fîrării la care locuisem, munca noastră în cadrul monografiei. Îmi propusesem atunci să scriu niște nuvele despre viața fîrării din regiune și îmi pare rău că nu le-am terminat. Erau lucruri interesante, neobișnuite pe care încercam să le descriu. Da, mai păstrez încă manuscrisele și un caiet cu poezii populare pline de farmec culese acolo.

H. B. — **Ce-ai studiat la Șanț?**

J. L. — Am făcut cercetări în legătură cu viața pastorală. Am culeșt pîdurile, înaltele poieni și mi-a făcut o profundă impresie faptul că am dat acolo peste o viață medievală, în afara timpului. Mai tîrziu, cînd s-a făcut Muzeul satului am găsit și acolo multe lucruri extrem de interesante.

H. B. — **Oare tot atunci ai început și studiul despre Luchian?**

J. L. — Nu, mai tîrziu. Prin 1937-'38 și neavînd tot materialul adunat, am revenit, în 1939. Dar tocmai atunci a izbucnit războiul. Toți francezii aflători în țară au fost blocați, mobilizați pe loc. Se credea că vom lupta în Polonia... Neavînd altceva de făcut, am terminat cartea. Plecînd apoi spre Franța liberă, am lăsat manuscrisul lui Mihail Sebastian. Urma să-l traducă pentru că nu se știa încă în ce limbă va fi publicat. Dar odată cu Mihail Sebastian a dispărut și manuscrisul meu. Din nenorocire conținea multe documente prețioase. Erau fotografii adunate de la familie și mai cu seamă de la Steriade care mă ajutase.

H. B. — **Totuși volumul a apărut...**

J. L. — Mai exista un al doilea text la profesorul Rosetti care a izbutit să-l publice în 1947. L-am primit la Paris cu mare bucurie. Fusesse foarte bine realizat de Rosetti. Mai am trei exemplare la Paris. Volumul este complet epuizat dar poate va fi odată retipărit. Dar tot prin Rosetti am aflat și cele două vesti îngrozitoare: moartea lui Mihail Sebastian și apoi moartea lui Camil Petrescu. Fusesem foarte legat de Camil. La București, pe cînd era directorul Teatrului Național, îl vizitam foarte des. Discuțiile noastre se prelungeau pînă noaptea tîrziu. Am învățat multe de la el. Tot ce știu în materie de filozofie germană i-o datorez lui. El mi-a făcut cunoștință cu Husserl, cu fenomenologia germană, mult înainte ca acestea să fie cunoscute în Franța. Dealtfel, înaintea războiului, i-am publicat multe articole foarte interesante în Franța.

H. B. — **În ce reviste?**

J. L. — În Revue Hebdomadaire, cred... Da, pe Camil l-am iubit foarte mult.

Păstrez multe scrisori de-ale lui. Foarte multe dinainte de război și mi se pare una singură după. Da, pe Camil l-am iubit... Era o ființă curioasă. Un om pasionat, interiorizat, izolat. La aceasta a contribuit faptul că nu auzea bine. Moartea lui m-a îndurerat profund. Îmi era un mare prieten.

H. B. — **Ai scrisori și de la Sebastian?**

J. L. — Deși eram prieteni buni, poate doar una sau două. Scrisori nu ne prea scriam, în schimb cînd eram împreună purtam discuții interminabile și ne găseam multe, foarte multe puncte de contact.

H. B. — **Pe atunci ne întâlneam uneori și la maestrul George Enescu. Îți mai amintești acele concerte?**

J. L. — Desigur. Dealtmînterî înainte de a deveni critic de artă plastică mă gândisem să mă ocup de muzică. A trebuit să aleg. Mi-am dat seama că am mai multă ușurință de exprimare pe plan vizual. Este și motivul pentru care la București am vizitat mai ales pictorii. Pictori și scriitori. Cîndva am fost și eu un scriitor nerealizat. Mi-l amintesc bine pe Steriade. Era un om excelent, foarte inteligent. Foarte fin. Avea și o extraordinară memorie, cunoscuse lume multă, păstra totul în amintire. Mi-a dat, de pildă, despre Luchian multe informații, aprecieri personale dar și documente. Era un foarte bun camarad și în ciuda diferenței de vîrstă mă trata ca pe un prieten — și m-a învățat și el multe. Era și un om talentat și a făcut opere frumoase dar din păcate era cam nepăsător, cam petrecăreț. Chiar leneș nu, căci în fond era un om activ dar lucra într-un fel prea fantezist și întreaga parte spontană a operei sale — printre care mai ales desenele — este excelentă. Pentru mine a fost cel care mi-a făcut legătura cu trecutul. Mulțumită lui am putut oarecum înțelege atmosfera în care a lucrat Luchian.

H. B. — **Știu că l-ai cunoscut bine și pe Pallady.**

J. L. — Da, l-am cunoscut bine. La Paris apoi în România. Cînd s-a reîntors în țară în 1940 eram încă la București și am fost foarte mișcat vîzînd că în primele pagini ale jurnalului său pomenea de mine.

H. B. — **Povestește-mi despre Brăncuși.**

J. L. — Profesorul Gusti, organizatorul pavilionului românesc de la Expoziția universală din 1937, de la Paris, m-a rugat să-l ajut la lucrările de secretariat. Am pregătit cu acel prilej o lucrare documentară. Partea mea a fost modestă. Nu am creat nimic, dar am avut mîndria de a fi găsit și publicat un mare număr de texte privind amintirile francezilor care au poposit prin România începînd din secolul al XV-lea. Am făcut această paranteză despre activitatea mea pentru a descrie cadrul în care l-am întîlnit pentru prima oară pe Brăncuși. Venea des la pavilion. Dealtmînterî un pavilion foarte reușit. Profesorul Gusti îl rugase să-l ajute cu sfaturile sale. Ne-am întîlnit apoi de multe ori. Luam adesea masa la el. Era adînc legat de țara sa. O iubea nespun și a trăit întotdeauna ca un român. Ca un fîrăr român. Cu bucurie românească. A fost un om extraordinar, iubit și apreciat de cea mai rafinată intelectualitate. Aveam și un prieten comun, Rochet, de care Brăncuși era foarte le-

gat. Îl iubea pe acest bătrîn scriitor care primul îl convinsese pe americani de valoarea operelor lui Brăncuși și apoi, în India, pe maharadjah. Am o parte din corespondența lui cu Rochet care încă nu e cunoscută și în care sînt citeva scrisori curioase pe care doamna Rochet mi le-a incredințat. Cred că și Brezeanu a descoperit multe și ar trebui strînse grabnic și mărturiile prietenilor săi care mai sînt în viață.

H. B. — **Îmi amintesc și de prietenia ta cu Ilarie Voronca...**

J. L. — Da, am pornit să traducem împreună poemele, adică „bocetele” culese de C. Brăiloiu. Fuseseră publicate prin '36-'37. Le-am tradus îndată și le-am publicat în 1938 în revista „Commerce” de sub direcția lui Paulhan. Textele sînt foarte frumoase, concentrate, poate cele mai tipice din ritualul de înmormîntare. Chiar eu luasem inițiativa acestor traduceri. Nescînd însă limba română, l-am rugat pe Voronca să facă el o primă traducere pentru a nu mă îngela eu la adaptarea în limba franceză. Mi-a făcut traducerea pe care cred că o mai am încă. Din păcate, slabă. O traducere cum le făceau pe vremuri francezii, cu versuri regulate, cu rimă, cu metrică clasică franceză, plicticoasă și care adaptată acestor „bocete” era de-a dreptul ridicolă. Desigur, Voronca, poet atît de înaintat, cunoscînd bine metrica franceză, a procedat astfel crezînd că „mi va fi pe plac. Am transformat complet traducerea, pornînd din românește, pentru a reda versul popular autentic. Am păstrat un număr al revistei purtînd o frumoasă dedicație de Voronca și alta purtînd iscălitura ilustratorului... Chagall!

În acea liniștită după-amiază, Jacques Lassaigne mi-a mai vorbit și de frațele meu Victor Brauner...

J. L. — Îl cunoscusem înainte războiului, într-o epocă evident dificilă pentru el. După război ne vedeam foarte des. I-am cerut de mai multe ori participarea la diferite expoziții pe care le organizam în străinătate. Din opera lui îmi plăceau mai ales lucrările din 1947-'48, din ceară, foarte elaborate, foarte complexe. A fost de fapt primul care a redescoperit acest material. Doream de mult să expun la Veneția. Un an înaintea morții lui, m-am dus la el: „Gata, s-a făcut! Facem o sală cu tine la „Biennale” în Pavilionul francez. A fost foarte mulțumit, căci aștepta de mult acest lucru și e drept că ar fi trebuit să-l obțină cu mult înaintea. Au început pregătirile. Din nenorocire chiar atunci a căzut bolnav. A reușit totuși să facă alegerea lucrărilor dar nu a mai apucat deschiderea expoziției care s-a transformat astfel într-o expoziție omagială. Era un foarte frumos ansamblu, cu aproximativ 30 de opere. Îți dădea posibilitatea să înțelegi originile operei sale, operă vastă, amplă și dezvoltată în sens monumental. Tot ceea ce apăruse poate la început sub forma unor cercetări dificile își găsea locul, se organiza perfect.

HARRY BRAUNER

Jacques Lassaigne — critic și istoric de artă de renume mondială, director al Muzeului de artă al orașului Paris — a fost un mare îndrăgostit de arta românească pe care a slujit-o prin lucrări de referință. Monografia „Luchian”, despre care se vorbește în interviu, a fost reeditată. Interviu este, evident, anterior reeditării.

„Copilul se află îngropat pe malul mării, la un metru și jumătate sub pămînt”

Mihniți din cale-afară, părinții unei tinere femei, dispărute de mai multe zile de-acasă, au ciocănit la ușa lui Jean-Louis Crozier, din localitatea franceză Aubenas: — Poliția ne-a trimis la dumneavoastră, pentru că oamenii ei n-au putut să ne găsească fata. Cu lacrimi în ochi vă rugăm să faceți ceva ca să dăm de urma ei.

— Aveți o fotografie a dispărutei?

— Da, poftim.

Atunci bătrîni au văzut cu mirare cum gazda lor a apucat cu mina stingă fotografia și, făcînd cu dreapta citeva mișcări ce aduceau a pase, s-a uitat îndelung la imaginea femeii. A luat apoi o hartă a regiunii și, continuînd să privească fotografia, și-a plimbat degetele pe hartă, pînă cînd arătătorul s-a oprit într-un punct. În cele din urmă a plimbat deasupra hărții un pendul, care s-a oprit tot în locul în care se oprise și degetul.

— Fiica dumneavoastră a murit, le-a spus el. Ea se află în apa râului Ardèche, în amonte de baraj, aproape de colina Temple.

Au fost chemați scafandri care au căutat sub apă timp de două ore, dar n-au găsit nimic. Totuși, în timp ce ei plonjau, au fost găsite pe o stîncă, puțin mai sus de locul cu pricina, hainele femeii, aranjate cu grijă. Acest fapt a confirmat justetea localizării și a reconfortat pe toți cei ce participau la căutare. La un moment dat, o rază de soare a căzut pe un obiect strălucitor. Scafandrii s-au dus acolo. Obiectul era medalionul pe care tinăra îl purta la gît. Grație acelei străluciri, care țineuse doar o fracțiune de secundă, corpul înecatei a putut fi reperat.

Într-o altă țară, un copil fusese răpit. Cum nici după achitarea sumei pretinse de răpitori băiatul n-a apărut, a fost chemat Crozier. Acesta, folosînd metodele descrise mai sus, a indicat un punct pe harta țării respective și a spus: „Copilul

dumneavoastră este mort și-i îngropat aici, pe malul mării, la un metru și jumătate sub pămînt”. Și a fost exact cum a spus el.

Ce-a mai făcut omul nostru? Multe isprăvi, peste 150, în Franța, R.F. Germania, Spania, Italia, Tunisia, Zair, India, Israel, Canada și în alte părți ale lumii. A localizat atît decedați, cît și oameni în viață dispăruți. A regăsit animale rătăcite, în special ciini și pisici, precum și obiecte de valoare pierdute. Mai mult decît atîta, prin sugestie la distanță a izbutit să salveze persoane aflate în pericol. Iată unul din cazuri, povestit chiar de Crozier: „Într-o noapte, pe la unu și jumătate, am fost chemat la telefon și mi s-a spus că un cetățean, care luase masa cu cîțiva prieteni într-un restaurant din Toulon, a fugit din local și nimeni nu știa unde se află. Eram rugat să-l găsesc. Prietenii se temeau că omul încercase să se sinucidă. Atunci mi s-a întîmplat ceva extraordinar: aveam impresia că văd în minte, ca și cum ar fi fost o transmisie de televiziune în direct, pe cineva cum moare. Era la periferia Toulonului. Omul avansa în apă. Am încercat mental să-l opresc, aveam impresia că se sinucide sub ochii mei. Toate aceste lucruri pe care le vedeam cu ochii minții le spuneam la telefon oamenilor care mă chemaseră. Era îngrozitor, voiam să-l ajut și deodată am simțit că, în sfîrșit, omul care intrase în apă pînă la briu, ezită. Am continuat să-i strig mental: «Întoarce-te pe mal». Brus, am simțit că partida era cîștigată. Le-am spus oamenilor: «Gata, e salvat. Mă duc eu la mal». Puțin timp după aceea familia l-a regăsit în locul pe care îl indicasem eu. Avusese o depresiune și voise într-adevăr să-și pună capăt zilelor».

Firește, toată lumea s-a întrebat în ce constă secretul. O propunere de explicație a făcut-o chiar cel în cauză, atît

în cartea „Omul ultimei șanse”, cît și într-un interviu publicat în „Paris Match”. După el, aptitudinile sale deosebite s-ar datoră magnetismului, care este propriu tuturor oamenilor, tuturor ființelor. „Magnetismul”, afirmă specialistul nostru, este ca prietenia sau ca dragostea. Există o simbioză, un curent de la donator la primitor. Ce face o mamă cînd pune mîna pe fruntea copilului bolnav? Ea vrea să-l însănătoșească. Fără s-o știe, ea face magnetism”. Unii oameni sînt însă iznestrați cu o forță magnetică mult mai mare decît cea obișnuită (să ne amintim că de aceeași forță s-a vorbit și în cazul Djunei, despre care „Flacăra” a scris în nr. 37 din 1981). Această înzestrare deosebită a fost numită radiestezie. După cit se pare, nu toți cei ce au acest „dar” izbutesc să-l utilizeze cu bune rezultate în acțiunile de depistare a persoanelor și obiectelor dispărute. Radiestezistul ar fi un fel de post emițător-receptor. El trimite unde purtătoare de mesaje către obiectul pe care îl caută, și de acolo vine îndărăt o undă de răspuns, o undă-ecou, care face ca degetele operatorului să vibreze iar pendula să intre în acțiune. Operațiunea ar semăna deci cu cea efectuată de un radar.

Cît privește „darul” de radiestezist al lui Crozier, el a fost descoperit de pe cînd era copil. Debutul și l-a făcut ca descoperitor de izvoare pentru fîntini. Auzînd că vecinul voia să aducă un fîntînar pentru a depista un izvor, s-a dus imediat pe teren și a stabilit el locul, marcîndu-l cu pietre. După ce-a venit fîntînarul, a cercetat terenul și s-a oprit exact la pietrele puse de băiat. Iar pe la 17 ani a regăsit pentru prima oară o persoană dispărută. Cînd în ziarul local că la Tournon a dispărut un copil, viitorul radiestezist a decupat fotografia dispărutului și a început să-l caute pe harta Franței. Degetele l-au condus la Marsilia. Cum întîmplător în casă se afla o hartă detaliată a Marsillei, stabilirea locului exact a fost ușor de făcut. După care părinții au fost înștiințați printr-o scrisoare unde să-și caute băiatul. Patru zile mai tîrziu, eroul nostru a primit o scrisoare de mulțumire în care se confirma că localizarea fusese exactă. Coincidență fericită: băiatul găsit era fiul unui jandarm. De atunci s-a stabilit

Mondo umano?

Nostradamus și urmașii

Cu permisiunea cititorului ne întoarcem la sfîrșitul anului 1974, cînd, ca de obicei, astrologii se întrec între ei în a comunica prezicerile lor. Între ei un libanez pretinde că, nici mai mult, nici mai puțin decît 95 la sută se adevărește din ce profetește. Cu o atare asigurare să vedem ce a prezis el lumii pentru 1975. Numai patru evenimente dar unul mai șocant decît celălalt: asasinarea unui bătrîn lider politic; dispariția Australiei într-un gigantic cutremur de pămînt; un raid israelian asupra orașului Mecca, ce ar fi provocat un al treilea război mondial; moartea președintelui american Gerald Ford care-i succedase lui Richard Nixon în urma demisiei acestuia. Acum să le luăm pe rînd: omul politic a murit mai tîrziu neasasinat și de bătrînețe; Australia n-a pătîit nimic; nici vorbă de un asemenea raid precum cel prevăzut de profet și mai ales de asemenea sumbre consecințe; în fine, Gerald Ford a fost înfrînt în alegerile prezidențiale din noiembrie 1976 și trăiește și azi. Un alt coleg de-al acestui prezicator, egiptean de astă dată, „vedea” președintele unei țări din zonă înălțurat de la putere în noiembrie acum trei ani, dar nici acest eveniment n-a avut loc; Ilan Pecker, numit astrolog celebru (?), se ocupă, și el, de demisii sau decese de lideri, intervenții de comandouri armate cu implicații mari, etc.

Întotdeauna, la sfîrșitul anului ei sînt coplesii de muncă (!?). Ziarele respective le preiau (degeaba?) profetiile, care apoi sînt reproduse cu rapiditate în pagini importante și cu subînieri de rigoare. Este chiar o adevărată întrecere în a avea exclusivități, mai ales dacă una dintre prezicerile — previzibile dealtfel, din rațiuni biologice, geografice sau politice — se confirmă cumva. Căci, de pildă, nu e mare școală în a avansa ideea unei secete și mai catastrofale în Sahel, cum făcea unul, și situația concretă a zonei respective; sau, în anul '70, în acea tensiune puternică, un nou conflict armat în Orientul Apropiat!

Dezmîniți de evenimente și de însăși scurgerea implacabilă a vremii, ei se refugiază, acum, în spațiile mare și protegitor al străvechii formule: *errare humanum est*. Firește, nu regretă și nu înapoiază nimic din recompensele primite pentru drepturile de a li se publica prezicerile. În schimb, ziarele, care au creat un cult în jurul acestui gen de „vizionarism”, dezamăgite de profetii mai tîneri sau mai bătrîni, ce pot face? Recurg la cei morți deja pentru ca, prin intermediari, să le afle gîndurile. Astfel, a și fost citat Jean Charles de Fontbrune, interpretul lui Nostradamus, devenit multimilionar prin cărțile publicate, care anunță că profetul său nu vede decît două conflicte mondiale de acum pînă în 1999, primul durînd fix 3 ani și șapte luni iar următorul 27 de ani, după care se va instaura pacea pentru mai multe secole... Să fie decedați mai siguri? Nu cred, mai curînd, interpretii lor gen Fontbrune sînt mai ingenioși, ceea ce propun ca profetii se bazează fie pe calarea unui text pe un eveniment petrecut deja fie pe apropierea unui text de un fapt posibil, pentru că, din păcate, viața oteră și asemenea posibilități: conflagrații, vechi sau noi, decese de mari oameni politici, savanți sau scriitori cunoscuți lumii întregi, etc. Atunci cînd și ei greșesc de vină nu sînt profetii, nici ei ca interpreți fideli, ci noi, care nu l-am înțeles bine. *Errare humanum est!*

DUMITRU CONSTANTIN

o colaborare neîntreruptă a lui Crozier cu autoritățile, cu poliția și jandarmeria. Dar, cu toate că și-a abandonat profesia de desenator tehnic în favoarea radiesteziei, nu trăiește din activitatea de depistare, pe care o exercită mai ales benevol. Existența și-o cîștigă din tratarea oamenilor prin magnetism. Practică, adică, meseria Djunei...

De prisos să mai spunem că foarte mulți au fost — și mai sînt destui și în prezent — înclinați să-l ia pe radiestezistul detector și vîndcător drept șarlatan. Îi împiedică însă evidența, cele mai bine de 150 de cazuri rezolvate, cazuri dintre cele mai grele, în care o armată întreagă de oameni de meserie nu s-au putut descurca. Iar faptele sînt fapte. Cît privește explicarea lor, cele spuse de Crozier însuși oferă un punct de plecare, o pișă. Dar nu trebuie uitat că el este practicant, nu cercetător. Prin urmare, și în acest caz misiunea de-a cerceta și explica fenomenul revine oamenilor de știință.

ION D. GOIA

Aurelia Gheorghe, o viitoare mare campioană?

A trecut pe la redacție, în fugă, reputatul antrenor de tenis Ștefan Georgescu, fost (timp de un deceniu, cu intermitențe) căpitan nejuccător al echipei noastre de Cupa Davis, prezent în memorabilele finale de la Charlotte (1970) și București (1971). Înainte

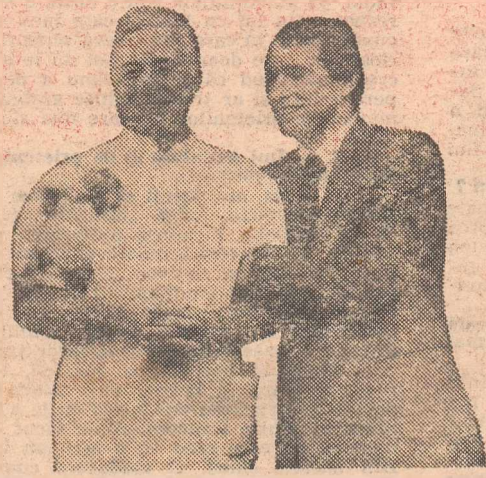
de a ne expune motivul vizitei, dar în legătură cu asta, Ștefan Georgescu ne-a reamintit că se împlinesc 10 ani de când, în „Flacăra” din 10 martie 1973, a atras public atenția, primul, asupra posibilităților unei junioare. Articolul de atunci, semnat de însuși vizitatorul nostru, se intitula „Virginia Ruzici, câștigătoare la Forest Hills?”, iar Ștefan Georgescu, să recunoaștem, n-a greșit prea mult: dacă n-a câștigat (încă) la Forest Hills, ea a ieșit învingătoare (între altele) la Roland Garros și este, indiscutabil, una dintre cele mai redutabile „rachete” ale tenisului feminin de azi, a patra în Masters etc., etc. Ea a fost, un timp, antrenată chiar de Ștefan Georgescu, care a înfirmat, iată, proverbul că nimeni nu e profet în tenisul lui!

Ce susține, acum, cunoscutul tehnician? Că o fetiță de numai 15 ani (i-a împlinit la 26 ianuarie), Aurelia Gheorghe, poate ajunge, cit de repede, o mare campioană! Să-i dăm cuvântul: „În urmă cu un an, un an și ceva, eram foarte ocupat, lucrăm cu surorile Romanov. Cineva mi-a cerut s-o văd pe Aurelia, o jucătoare, mi s-a spus, de mina a treia, dar capabilă să progreseze. Am văzut-o și, cum se zice, mi-a luat ochii! Talent, sută la sută, ambiție, îndemnare și, în plus, dorință de a face tenis. Insist asupra acestui aspect pentru că nu puține sînt cazurile cînd lipsa unei motivații puternice poate compromite o dotare naturală deosebită. M-am ocupat de ea și a început să progreseze văzînd cu ochii. Și-a cizelat tehnica, iar rezultatele n-au întârziat să apară. Recent, Aurelia a pătruns pînă în finala Cupei „16 Februarie”, demonstrîndu-mi că se află pe un drum drept. Fierște, mai are destule de învățat, dar talentul și perseverența ei îmi dau, cred, dreptul să sper că va ajunge, mine, o jucătoare de elită.”

Să-i dăm crezare celui care, în urmă cu 10 ani, a anticipat cariera unei junioare, la acea dată fără mari veleități. Publicînd acest text și imaginea alăturată (ce-o prezintă pe Aurelia Gheorghe pe fundalul articolului din 10 martie 1973), trebuie să încheiem însă prin a ne exprima o nedumerire: are tenisul românesc atîția tehnicieni de elită, încît să-și poată permite să nu folosească serviciile lui Ștefan Georgescu, sub a cărui îndrumare (reamintim între altele) au debutat în Cupa Davis și Năstase, și Dirzu, și Segărceanu? Profesor de educație fizică la Liceul „C. A. Rosetti” din Capitală, fostul căpitan nejuccător al echipei naționale este ne cale să părăsească definitiv tenisul, fiind tot mai puțin băgat în seamă. Situația ni se pare nefirească, păgubitoare (cine își permite să neglijeze o competență verificată?), drept pentru care ne facem o datorie din a atrage atenția asupra a două nume: Aurelia Gheorghe și Ștefan Georgescu. Credem că vom mai auzi de ele.

Scurt, foarte scurt

Plenara Comitetului federației de fotbal a debătut marți, pentru prima oară, probleme legate de activitatea centrelor de copii și juniori. S-a spart gheța, dar așteptăm măsuri concrete. ● Urma, în aceeași ședință, să se ia o decizie cu privire la folosirea juniorilor de către divizionarele B și C. Nu s-a luat, deși actualul sistem a fost criticat de toată lumea. De ce? ● Vali Ionescu a sărit, la Rotterdam, 6,68 m, cîștigînd proba. Ea a primit și o cupă decernată celei mai bune performanțe a reuniunii. Are cuvîntul Anisoara Cușmir. ● Constatăm lipsa multor boxeri de elită la „Turneul Primăverii”, despre care s-a spus că va fi

Fotografie de VICTOR RĂDULESCU

Primul fotbalist român cu lentilă de contact e gata de joc!

La început optimiști în ceea ce privește recuperarea internaționalului craiovean Aurel Țicleanu (reamintim, operat de cataractă la ochiul stîng), în temeiul asigurărilor date de profesorul Mircea Olteanu, șeful Catedrei de oftalmologie din I.M.F. București, am devenit noi însine, cu timpul, circumspecți, mai ales că veștile sosite din Grecia (unde Universitatea se afla într-un turneu de pregătire) nu erau îmbucurătoare: că Țicleanu nu se poate antrena, că are dificultăți de acomodare etc., etc.

Cum, săptămîna trecută, am fost asaltați de telefoane, zeci de iubitori ai fotbalului (nu numai olteni) întrebîndu-ne dacă Țicleanu va putea reintra pînă la 2 martie (data partidei de la Kaiserslautern), am hotărît, vineri, să-l căutăm pe cel în cauză, spre a ne lămuri. De la Craiova ni s-a spus că Țicleanu e la București, unde urmează să i se aplice lentila de contact. Am dat fuga la Spitalul militar central și l-am găsit pe Țicleanu alături de soția sa (care așteaptă să nască) și, firește, de profesorul Olteanu. Cum jucătorul ne-a fost „răpit” de doctorul Mircea Filip (specialistul clinicii în lentile de contact) pentru un ultim control, ne-am întreținut cu profesorul Olteanu, care ne-a declarat:

„Din punctul nostru de vedere, e complet restabil”

Înțelegem însă că lentila pe care o poartă internaționalul craiovean (și care nu se distinge, oricît de atent ai privi) nu e chiar cea optimă: ea are puterea +12, iar Țicleanu ar avea nevoie de +14,5 dioptrii. Oricum, ne explică doctorul Filip, și cu +12 Țicleanu poate juca, avînd vedere binoculară, dar ne străduim să găsim o alta, cu 2,5 dioptrii mai puternică și cu diametrul mai mare. (Luni dimineață, doctorul Filip ne-a telefonat la redacție și, satisfăcut, ne-a informat că a reușit. Ba mai mult, lentila, o „Medicornea” franțuzească, nu va mai trebui scoasă de pe ochi, putînd fi purtată timp de 5 ani. Ea i se va aplica lui Țicleanu cit de curînd.)

În sfîrșit, apare și Țicleanu. Din fugă, pentru că riscăm să deranjăm (profesorul însuși are un program extrem de încărcat, urînd să plece într-o călătorie științifică mai lungă, Tokio, New York, Montreal etc.), notăm vorbele lui Țicleanu:

„Sper să nu lipsesc din meciul de la Kaiserslautern”

Desigur, pentru a reintra în echipă, Țicleanu va trebui să recupereze cele (aproape) două luni cit a stat în convalescență interval în care, la Bușteni și în Grecia, colegii săi s-au pregătit cu rivnă. Dar tineretea (pe 20 ianuarie a împlinit 24 de ani) și ambiția sa pot fi precumpănitoare și, de unde cu 10 zile în urmă eram pesimiști, azi putem, iată, scrie cu nădejde: e posibil ca Țicleanu să joace la Kaiserslautern! (dealtfel, el a și jucat duminică, un sfer de oră, împotriva lui F. C. Olt. Dacă va fi așa, și noi sperăm, toată lumea (inclusiv fotbalul românesc) va avea de cîștigat. Să-i ținem pumnii strînsi!

OVIDIU IOANIȚOIA

„Mă simt excelent deși, cînd am pus prima dată lentila, am cerut să stau jos. Era parcă prea multă lumină în jur! Cert e că am cîștigat cîmpul din stînga nasului și că, azi, văd incomparabil mai bine decît înainte de operație. Mă folosesc de acest prilej spre a-i mulțumi profesorului Mircea Olteanu, care m-a îngrijit cu multă atenție. Aș zice chiar cu dragoste. Cum pînă la 2 martie mai rămîn 20 de zile și cum nu plec de la zero, am făcut multe alergări, am jucat chiar și un meci, în sală, sper să-mi reiau cit mai repede locul în echipă și, firește, să nu lipsesc de la Kaiserslautern. Vorba aceea, pe care am auzit-o și eu, că aș avea dificultăți de adaptare, e un neadevăr. N-am nimic, abia aștept să joc!”

„profesorul” Nataliei Betini, al Dolnei Melinte etc., i s-a atribuit titlul de antrenor emerit. Era și timpul. ● Desi turneul pentru locurile 1-4 nici n-a început, echipa feminină de volei Dinamo și-a asigurat titlul de campioană. Unde e Penicilina de altădată? ● Italianii n-au izbutit decît 1-1 la Limassol, în fața Ciprului. Serios ca totdeauna, Mircea Lucescu (care a urmărit meciul la fața locului, ajungînd acolo cu un cargou?) a tras, credem, învățămintele de rigoare. ● Știți cite fonduri a alocat F.R.F. Clubului (specializat) „Lucașfăru” în perioada 1979-1982? Exact 14 714 700 de lei. În același interval, unitatea respectivă a promovât 61 de jucători. Folosindu-ne de împărțire, les 241 224 de lei de jucător. Cam mult, nu?

Spune-ne, Mircea Lucescu...

„Am citit în revista „Flacăra”, ne scrie Ionel Budișteanu din Rimnicu Vilcea, că echipa națională sub cîrma lui Mircea Lucescu a susținut pînă acum 5 meciuri pe teren propriu și 10 în deplasare. S-a comentat în fel și chip acest aspect. Aș dori ca însuși selecționerul echipei reprezentative să ne explice motivele acestei opțiuni.” Așadar:

— DE CE A JUCAT ECHIPA NAȚIONALĂ MAI MULT ÎN DEPLASARE?

— Sînt aici mai multe aspecte. N-am să mă feresc să spun că, fiind vorba despre un an de reconstrucție a echipei naționale, am acceptat cu plăcere jocurile în deplasare, pentru a avea mai multă liniște și a asigura omogenitatea sufletească a lotului de jucători selecționați. Mă așteptam, sincer vorbind, la mai multe meciuri pierdute, dar era un risc pe care trebuia să mi-l asum, tocmai pentru a-l pune la cît mai grea încercare pe viitorii titulari ai noii echipe naționale și a scurta timpul de omogenizare a formației de bază. Turneul efectuat în luna trecută prin cîteva țări din America centrală a fost un bun exemplu în această privință. Dar, cel puțin la fel de important, este și calendarul internațional. Cu părere de rău trebuie să spun că, în ultimii ani, federația a neglijat foarte mult alcătuirea calendarului de jocuri pentru echipa reprezentativă. Este adevărat că și pe plan intern noi avem un calendar fluctuant, fiind dificil de stabilit o dată certă, liberă pentru fixarea unei partide la nivelul echipelor naționale. Practic, în tot cursul anului care a trecut, n-am avut prevăzut decît un singur meci amical interțări pe teren propriu, cel cu Danemarca, fixat cu 2 ani înainte. În rest, a trebuit să ne descurcăm, jucînd mai mult unde le-a convenit adversarilor, decît unde doream noi. As mai vrea să spun că noi n-am mai avut la București un meci amical foarte serios, de bună pregătire, din 1973, de la acei 3-3 cu Italia!

Apoi, în general, lumea fotbalului te acceptă foarte greu ca adversar, dacă nu ai o anumită „firmă”. Antrenorii se feresc de rezultate neplăcute în compania echipelor socotite mai slabe, ca să nu mai vorbim de aspectul financiar, cel al încasărilor prin vînzarea biletelor. Aș spune, că, la fel ca în politica mondială, lumea a treia a fotbalului pătrunde foarte greu, trebuînd să forțeze uși care nu se deschid de la sine. Iar noi, să nu uităm, am fost socotiți „lumea a IV-a” în Europa, dacă ne luăm după procedura de stabilire a grupei de calificare de la actuala ediție a Campionatului european: Italia, Cehoslovacia, Suedia, România. Practic, ne-a trebuit un an de zile pentru a începe să fim acceptați în jocuri cu reciprocitate, adică unul în deplasare și revanșa la noi în țară. Pînă acum, multă vreme n-am fost primiți să jucăm cu echipe tari decît în situația de sparring-parteneri, atunci cînd echipele respective pregăteau alte jocuri importante — cum s-a întîmplat anul trecut în preajma Mondialului, cînd am evoluat în Argentina, Peru și Chile. În 23 februarie, anul acesta urma ca selecționata Irlandei de Nord să vină să joace la București, cel puțin așa mă înțelegeam cu Billy Bingham. Federația nord-irlandeză a cerut însă 15 000 de lire sterline pentru acest joc, iar propunerea a căzut imediat. Trebuie deci să obținem reciprocitate, este singura cale, și în această direcție am avut prilejul să discut la Seminarul de la Split cu mai mulți antrenori ai echipelor reprezentative din Europa. Cu francezul Hidalgo am stabilit un meci pentru 1984, cu vest-germanul Derwall pentru 1984 sau 1985, cu englezul Robson pentru 1986. Am mai discutat cu olandezul Rijvers și cu austriacul Hof, preocupările mele mergînd acum spre anii care urmează, fiindcă pentru anul în curs calendarul e stabilit: vom juca 12-13 meciuri de pregătire și oficiale. Evident, ne-au ajutat foarte mult rezultatele obținute în cursul anului trecut. Vă vorbeam despre o „politică a rezultatelor”, nimeni nefiind dispus să te primească să joci, și mai cu seamă să accepte să vină la tine acasă, prin reciprocitate, dacă nu prezinți garanția unei „firme” de prestigiu. Ceea ce, evident, nu se cîștigă peste noapte, fiind vorba despre un lung proces de formare, de creștere a nivelului fotbalului nostru, din care echipa națională nu reprezintă totuși decît o simplă verigă.

Flacăra, Redacția, București, Piața Scintei 1, căsuța poștală 3312, cod 71341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20. Interioare: Secția reportaj, social-politic și economic (Ilie Purcaru, Dumitru Constantinescu, Mihai Pelin, Dorin Sălăjan - 26 00, Tudor Octavian - 25 59, Ion D. Goia - 25 66); secția cultură-învățămînt (N. Grigore Mărășanu, Elena Ghera - 25 66, Adrian Dohotaru, Victor Niță, Horia Pătașcu, Tania Radu - 14 57); secția probleme cetățenești, scrisori: (Răzvan Bărbulescu, Marga Nedelea, Mircea Bunea, Emanuel Valeriu - 25 42, Mihai Stănescu, Lionel Nițescu - 14 57, Dorin Gherghinescu, Georgeta Ștefănescu - 21 30; Audiențe - 25 58; secția știință, urgențe, cenaclu, sport, secretariat, foto - Ovidiu Ioanițoia, Liviu Timbus - 25 66, Oprea Georgescu, Constantin Balaciu, Constantin Dragomir - 21 28, Cici Adam, Dumitru Graur, Sorin Postolache, Victor Rădulescu - 14 53, Dan Birlădeanu - 24 23, George Cușnarencu, Mircea Popp - 25 69, 20 72 - Vasile Mănean - 25 28); secretar responsabil de redacție - Nicolae Cristache - 25 50, redactor șef adjunct - Nicolae Arsenie - 21 24; redactor-șef - 20 02. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scintei”. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM - Departamentul Export Import Presă, P.O. Box 136-137, telex 11 126 București, strada 13 Decembrie.

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU